

SYLVI

NÄYTELMÄ NELJÄSSÄ NÄYTÖKSESSÄ

KIRJOITTANUT

MINNA CANTH

HELSINGISSÄ, 1893
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

KUOPIOSSA,
KUOPION UDESSA KIRJAPAINOSSA, 1893

HENKILÖT:

Aksel Vahl, notario.

Sylvi, hänen vaimonsa.

Viktor Hoving, arkkitehti.

Alma Hoving, hänen sisarensa.

Karin Löfberg,

Anni Vidgren,

Elin Grönkvist,

} Sylvin entisiä koulutoveria

Rouva Hake, naisvankien hoitaja.

Vankilan tirehtööri.

Sohlman, pastori.

Sandell, metsähera.

Harlin,

Idestam, } luutnantteja.

Tuneberg, lääkäri.

Brun, tullinhoitaja.

Mari, palvelustyttö.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS.

(Suuri, hyvin sisustettu huone. Takana kaksi ovea, joista oikeanpuolinen, raskailla, avatuilla esiripuilla varustettu, vie etehiseen, ja toinen, jonka esiriput ovat alhaalla, makuuhuoneeseen. Ovien välissä on alkoovi, jonka uutimet myöskin ovat alhaalla. Vasemmalla sivuseinällä ovi ruokasaliin, oikealla seinällä suuri peili. Etehisessä näkyy oikealla ovi, joka vie ulos porstuaan, sekä perällä ikkuna, jossa on valkoiset uutimet ja jonka edessä on ruukkukasveja.)

(Etualalla on pyöreä pöytä, ympärillä tuolia sekä kiikkutuoli vasemmalla. Nurkassa oikeaan on suuri kirjoituspöytä. Vastaisessa nurkassa sohva ja pieni pyöreä pöytä.)

AKSEL

(istuu kirjoituspöydän ääressä ja kirjoittaa.)

SYLVI.

(pistää päänsä makuuhuoneen oviverhojen välistä).

Aksel!

AKSEL.

Kuka siellä?

SYLVI.

Arvaapas!

AKSEL.

(keskeyttämättä työtään).

Eihän se vaan liene minun pikku kissimirrini?

SYLVI.

Se se on.

AKSEL.

Katsos vaan! Mitähän kissimirri sitten tahtoisi?

SYLVI.

Saako tulla sisään?

AKSEL.

Ei millään ehdolla. Ei ole aikaa.

SYLVI.

Pikkuruisen vaan. Hiukan verran, Aksel. Minulla olisi vähän asiaa.

AKSEL.

Mitä asiaa? Jotakin hirveän tärkeätä, varmaan.

SYLVI.

Hirveän tärkeätä.

AKSEL.

Ihanko todella? (Kääntyy.) No, pitänee hänet nyt sitten päästää silmänräpäykseksi. Ei — odotapas. Lupaako pulmunen olla kiltti?

SYLVI.

Kyllä, hyvin, hyvin kiltti.

AKSEL.

Lupaako hän myöskin mennä tiehensä kahden minuutin kuluttua?

SYLVI.

Ihan varmaan.

AKSEL.

Ehkäpä hän sitten saa tulla. Ei, ei — seis! Katsotaan ensin kelloa. No — jahka minä nyt luen kolmeen, sitten vasta saat juosta sisään. Yks'! — — — ei vielä — — — kaks' — — — pysy paikoillasi, kuule — — — no, no, ei askeltakaan, sanon minä — — — kolme!

SYLVI

(juoksee hänen syliinsä).

AKSEL.

Vai niin! Vai on minun pikku lintusellani niin tärkeätä sanottavaa? No, annapas kuulla! Mitähän tuo lienee?

SYLVI.

Sinun pitäisi luvata minulle yksi asia, Aksel.

AKSEL.

Yksikö vaan? Eikö mitä, se on kovin vähän. Minä lupaan sinulle seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa.

SYLVI.

Hyvä! Mutta pidäkin sanasi.

AKSEL.

Tietysti.

SYLVI.

Kunniasi kautta?

AKSEL.

Kunniani kautta.

SYLVI

(heiluttaa jalkojansa ja heittäytyy taaksepäin).

Voi, kuinka ihanata — kuinka sanomattoman ihanata!

AKSEL.

Varo, varo, kissimirri, sinä putoat.

SYLVI.

Voi herra, kuinka hauskaa! Nyt sinä olet helisemässä, holhoja-setä.

AKSEL.

Joko taas —!

SYLVI.

Anna anteeksi — oma puoliskoni, minä tarkoitin. Nyt saan siis pyytää sinulta seitsemänkymmentä ja seitsemän asiata. Ajatteles — ennenkuin olen ne kaikki keksinyt.

AKSEL.

Mutta yksi ehto minun kumminkin täytyy siihen panna.

SYLVI.

Ei mitään ehtoja! Rakkahin Aksel, ei mitään ehtoja!

AKSEL.

No, totta kai! Yksi ainoa pieni ehto sinun toki pitää täyttää.

SYLVI.

No sanopa sitten, mikä se ehto olisi?

AKSEL.

Pieni, joutava vaan —

SYLVI.

Sano pian!

AKSEL.

Ei ole kiirettä kirkkoon.

SYLVI.

Ala joutua, holhoja-setä, taikka — minä nipistän sinua korvasta.

AKSEL.

Vai niin, vai rupeat sinä häijyksi, pikku pulmunen. Entäpä jos saatkin mennä tiehesi

SYLVI.

Ei toki, eihän? Ehto? Rakas, kulta Aksel, muista, että minulla on vaan kaksi minuuttia.

AKSEL.

Niin, se on totta, se.

SYLVI.

Ellet sinä pitentäisi aikaa?

AKSEL.

Ei — kuule —

SYLVI.

Elä sitten edes vitkastele niin kauheasti, Aksel. No, mikä se ehto oli?

AKSEL.

Se vaan, että minä ensin saan tutkia kaikki nuo seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa, ennenkuin hyväksyn.

SYLVI.

Ehei, kas siihenpä minä en suostu.

AKSEL.

Kuule mokomaa! Vai et sinä suostu siihen?

SYLVI.

En.

AKSEL.

Onko se täyttä totta?

SYLVI.

Täyttä totta.

AKSEL.

Tjah — sitten sitä ei voi auttaa. Minun täytyy ottaa sanani takaisin.

SYLVI.

Ei, Aksel — anna nyt myöten. Minä lupaan olla kiltti. En pyydä mitään mahdottomia, paljaita pikku asioita vaan.

AKSEL.

Siinä tapauksessa minä ne kyllä hyväksyn, eikähän minun ehdostani silloin ole sinulle mitään haittaa.

SYLVI.

Niin — mutta kuitenkin, Aksel! Olisi niin paljon, niin äärettömän paljon hauskeempaa, jos minä ihan vapaasti saisin ajatella kaikki nuo seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa, enkä tarvitseisi pelätä kieltoa. Rakas pikku Aksel!

AKSEL.

Rakas pikku Sylvi, minä pysyn sanassani.

SYLVI.

Niin, semmoinen sinä olet, holhoja-setä. Minä en sano sinua enää koskaan muuksi, sillä se sinä olet aina ollut ja siksi sinä jäät ikipäiviksesi.

AKSEL.

Kas niin, nuo kaksi minuuttia ovat tuossa paikassa kuluneet. Annapa nyt kuulla ensimmäinen pyyntösi.

SYLVI.

Enkä anna. En pyydä enää mitään.

AKSEL.

Siinä ollaan! Nyt on pikku sirkku taas allapäin, pahoilla mielin.

SYLVI.

Olisit sinä nyt yhden ainoan kerran saattanut tehdä minulle mieliksi, Aksel.

AKSEL.

Kultaseni — tuohan kuuluu ihan siltä, kuin en milloinkaan ennen olisi sitä tehnyt.

SYLVI.

Et olekaan. Tahdotko, että luettelen, mitä kaikkia sinä olet minulta kieltänyt, vai?

AKSEL.

Niin, kun sinä pyydät pelkkiä mahdottomia, hyvä lapsi.

SYLVI.

Kuinka saatat sanoa —

AKSEL.

No, esimerkiksi, että minun pitäisi istua ja leikkiä sinun kanssasi.

SYLVI.

Leikkiä! Koska olen pyytänyt sinua leikkimään?

AKSEL.

Istua ja lellitellä sinua sitten.

SYLVI.

Sanotko sinä sitä leikkimiseksi?

AKSEL.

Melkein.

SYLVI.

Ja se on sinun mielestäsi mahdotonta. Niin, sitten en suinkaan tahdo enää vaivata.

(Liukuu alas, kääntyy selin Akseliin ja hypistelee pöydällä olevia kapineita.)

AKSEL.

Ei, pikku lemmikkini, et sinä saa suuttua. Enhän minä sitä tarkoittanut. Sitä vaan, että kaikella pitää olla rajansa, ymmärrätkös. Sylvi, muruseni, tule nyt taas tänne polvelleni.

SYLVI.

Eivätköhän nuo kaksi minuuttia jo olekin lopussa?

AKSEL.

Aikoja sitten, mutta se ei tee mitään. Minä en päästä sinua, ennenkuin tulet hyvälle mielelle taas, sirkkuseni.

SYLVI.

Aksel — mitä sinulla tässä on, — tässä laatikossa, kuules?

AKSEL.

Ai, elä koske siihen. Se on hyvin vaarallista.

SYLVI.

Vaarallista? Mitä se sitten on?

AKSEL.

Ketunmyrkkyä. Strykniiniä. Anna tänne, et saa koskea.

SYLVI.

Ei, minä vaan vähän katson. Kapseleissa? Kuoleeko kettu tuommoisesta pienestä kapselistista?

AKSEL.

Kuolee.

SYLVI.

Mutta ihmistä se ei mahtaisi tappaakaan?

AKSEL.

Tappaisi kyllä.

SYLVI.

Tuommoinen pieni kapseli? Sepä vasta kummaa. Jos minä nyt nielisin yhden —

AKSEL.

— niin kuolisit kuin kärpänen. — Kas niin, nyt panemme sen pois. (Panee sen pöytälaatikkoon.) No, pikku kissimirri, — jos minä nyt kumminkin tämän yhden kerran — — —

SYLVI.

Mitä niin, Aksel?

AKSEL.

Suostuisin pyyntöösi, ilman että tutkin sitä edeltäpäin.

SYLVI.

Tee se, niin olet kiltti.

AKSEL.

Olkoon menneeksi! — No, anna kuulla. Mitä pikku pulmunen aikoi minulta pyytää?

SYLVI.

Niin, Aksel, se oli vaan sitä, että sinä jättaisit kaikki työsi yhdeksi viikoksi.

AKSEL.

Mutta rakkahin Sylvi!

SYLVI.

Yhdeksi ainoaksi viikoksi, Aksel!

AKSEL.

No, mutta ole toki järkevä, hyvä lapsi. Enhän minä voi laiminlyödä virkaani.

SYLVI.

Joku toinen voisi hoitaa sitä sen aikaa.

AKSEL.

Mitä sanot, — ei, sinä olet tosiaankin kovin lapsellinen, Sylvi kulta. Minun pitäisi yks' kaks' jättää kaikkityyni ja istua kädet ristissä — tehdäkseni pikku vaimolleni mieliksi. Ei, se ei käy päinsä, lapseni.

SYLVI.

Menethän sinä usein metsästämään, esimerkiksi, ja viivyt siellä päiväkausia.

AKSEL.

No niin, sehän on ihan toista, tiedämmä. Enkähän minä kovin usein ole sielläkään ollut.

SYLVI.

Sinä et siis aijo pysyä sanassasi?

AKSEL.

Maltapas — jos sovittelisimme muulla tavalla — vai mitä arvelet? Ensi kesänä voisinkin ehkä ottaa virkavapautta viikoksi tai pariaksi.

SYLVI

(nyreissään).

Kesään on niin pitkä aika.

AKSEL.

Mutta, rakas pikku Sylvi, minkätähden minun sitten pitäisi heittää työni?

SYLVI.

Kyllähän sinä sen tiedät. Siksi että minulla on niin ikävä olla yksin, kun sinä alituisesti joko olet ulkona taikka istut kirjoituspöytäsi ääressä.

AKSEL.

Entä kun me nyt keksisimme jotain oikein hauskaa pikku kissimirrille, suostuisitko sitten siirtämään tuon laiskuriviikon ensi kesään?

SYLVI.

Niin no — ehkäpä. Jos sinä tosiaankin keksit jotain erinomaisen hauskaa.

AKSEL.

Annapas kun ajattelen — — —. Kuules nyt. Minä menen kirjakauppaan ja etsin sinulle sieltä jonkun hyvin huvittavan kirjan.

SYLVI.

Ush — ei! Minä olen ihan kyllästynyt kirjoihin.

AKSEL.

Joitakuuta uusia soittokappaleita sitten?

SYLVI.

En minä välitä soitostakaan.

AKSEL.

Nytpä minä tiedän. Sinä lähetät kutsu-
maan vieraita.

SYLVI.

Niin — mutta ketä?

AKSEL.

Ketä vaan itse tahdot. Anni Vidgreniä,
esimerkiksi.

SYLVI.

Huh — häntä! Joka on ikävin olento koko
tässä maailmassa. (Jäljittelee.) *Minä* en hyväksy
semmoista, sillä *minusta* se ei ole sopivata,
minä teen aina omien periaatteideni mukaan.
— Ei kiitoksia, pysyköön Anni Vidgren täältä
seitsemän peninkulman päässä.

AKSEL.

No, entä Elin Grönkvist, mitäs hänestä
sanot?

SYLVI.

Hän taas on niin kauhean tyhmä. Hyvä-
luontoinen, mutta tyhmä. Ei kelpaa.

AKSEL.

Mutta Karin Löfberg sitten?

SYLVI.

Hän — paras! Joka on niin koketti ja inhoittava, että häntä tuskin viitsii katsoa. Ei, häntä minä toki suvaitsen kaikkian vähimmän.

AKSEL.

No, sano sitten itse.

SYLVI.

Kyllä minä tiedän yhden, josta pidän enemmän kuin kestään muusta. Mutta se on eräs herra.

AKSEL.

Herra —?

SYLVI.

Viktor Hoving, arkkitehti. Kyllä sinä hänet tunnet.

AKSEL.

Enpä oikein. Hän kun vasta nykyjään on tullut paikkakunnalle. Mutta olen minä hänet nähnyt yhtä kaikki.

SYLVI.

Se kelvoton kapine ei vielääkään ole käynyt täällä. Ja me kun olimme niin hirveän hyviä ystäviä lapsina.

AKSEL.

Olettehan te hyviä ystäviä hänen sisarensa, Almankin kanssa.

SYLVI.

Ooja, mukiin menee. Kauhean hurskas ja siveellinen, — mutta hän on kumminkin Viktorin sisar, ja minä pidän hänestä aika paljon.

AKSEL.

No, mitäs muuta. Sinä kutsut heitä telefoonilla tänne molempia.

SYLVI.

Nytkö heti?

AKSEL.

Miten vaan tahdot.

SYLVI.

Mutta jos me sitten häiritsemme sinua?

AKSEL.

Ei hätää mitään. Kohtahan kello on yksitoista. Minun täytyy tuossa paikassa mennä virastoon.

SYLVI.

Se on totta, se! Kuinka sinä kumminkin olet kiltti, holhooja-setä. Nyt saat kernaasti lykätä laiskuri-viikkosi ensi kesään.

(Juoksee telefoonin luo.)

AKSEL.

Kiitoksia! (Kumartuu kirjoittamaan.)

SYLVI

(soittaa).

Olkaa hyvä ja yhdistäkää Hovingin kanssa. Kiitos! (Soittaa taas.) Onko se Alma? — Hyvä. Arvaatko, kuka minä olen? — Vai niin, vai tunsit sinä heti äänestä. Kuule, Alma hyvä, onko veljesi kotona? — Mitäkö minä hänestä? Niin, minä aijoin pyytää teitä molempia tänne, kun minulla on niin ikävä. — Mitä sanot? — Kyllä, — kyllä Aksel on kotona, mutta hän istuu ja kirjoittaa. Ei hänellä ole aikaa minun kanssani. Ja kohta hän menee pois. Ota työtä mukaasi, muuten sinä et varmaankaan malta viipyä. Mitä? — — — Etkö jouda vielä? Miks'et? — Vai niin. — Vai pitää sinun kirjoittaa kirjeitä? Entäs Viktor? — Ei, mutta — mitä ihmettä, nukkuu vielä! Se laiskajaakko. Aja hänet ylös heti paikalla ja káske tänne.

AKSEL.

Mutta lopeta nyt jo, rakas Sylvi. Minä en voi pitää ajatuksiani koossa.

SYLVI.

Silmänräpäys vaan, Aksel. Minä vähän kiusaan häntä ensin. — Hyvää huomenta, uni-keko. Tiedätkös, mitä kello on? Nyt nukuit ohi aamiaisen, poloinen. Vai luuletko saavasi

ruokaa vielä? Eikös mitä — Alma ei anna leivän muruakaan. — — — Mitä? Kaksi tuntia? Kyllä kai! Sitä ei usko kukaan ihminen. Vai näit unta? Mitä sitten? Kerropas.

AKSEL.

Minun on ihan mahdoton kirjoittaa.

SYLVI.

Ole vaiti, sinä siellä —! — — — Ei, mutta sehän oli hassua. — — Entä sitten? Eikö mitään muuta? — Mitähän se merkitsee? — — — Niin, jotakin hyvin, hyvin kummallista, niin minäkin luulen.

AKSEL.

Ettekö te koskaan saa kyllicksenne tuosta lörpöttelemisestä? Nyt olen kahdesti kirjoittanut päin honkaan teidän tähtenne.

SYLVI.

Ush, mikä jöröjaakko sinä olet. — Kuule, Viktor, meidän täytyy lopettaa. Herra puoliskoni kirjoittaa päin honkaan meidän tähtemme. Tulethan sinä sitten tänne? Ihan tuossa tuokiossa? — — — Ash, jätä sinä Alma sinne kirjoittamaan kirjeitään niin kauvaksi. — Ja ala joutua. Elä viivyttelä. Hyvästi, hyvästi. (Soittaa.) Ajattelepas, Aksel, hän oli nähnyt unta —

AKSEL.

Minä vähät hänen unistaan.

SYLVI

(järjestellee huonetta).

Hyi, kuinka sinä olet epäkohtelias. Ethän sinä siitä pahene, vaikka kuuntelisitkin. Hän oli nähnyt unta, että me leikimme yhdessä sokkosilla, hän ja minä, jota me muuten teimme alituisesti, kun olimme lapsia. Mutta että hänen juuri nyt piti uneksia sitä, nyt, vähää ennen kuin heräsi. Eikö se ollut omituista?

AKSEL.

Hyvin omituista.

SYLVI.

Se tulee käymään toteen hyvin pian. Jos se muuten ollenkaan käy toteen. Vai mitä sinä arvelet, Aksel?

AKSEL

(kokoo paperinsa).

En osaa sanoa. En ole oikein perehtynyt niihin asioihin.

SYLVI.

Joko sinä nyt menet, Aksel?

AKSEL.

Täytyy.

SYLVI.

Sinä taidat olla vähän pahalla päällä, vai kuinka? Juuri kun minä rupean hiukan virkistymään.

AKSEL

(kietoo kätensä hänen vyötäisilleen). Ei, pikku kissimirrini, en minä ole pahalla päällä. Päinvastoin minä kernaasti suon sinulle hauskan aamupäivän.

SYLVI.

Niin, sitähan minä aina olen sanonut! Sinä olet sittenkin kaikkein paras, oivallisin hoolooja-setä, mitä ajatella saattaa. Ja tiedätkös mitä? Nyt saat varsin hyvin viipyä poissa vaikka koko päivän, jos tahdot.

AKSEL.

Vai niin? Sinä et siis kaipaisi minua?

SYLVI.

En vähääkään. Minä pitäisin heidät siinä tapauksessa täällä päivällisillä.

AKSEL.

Totta tosiaan! Vai sen verran sinä minusta välitätkin? Sitäpä en olisi uskonut.

SYLVI.

Hyvä, rakas holhooja-setä, enhän minä sitä tarkoittanut. Anna kaikin mokomin anteeksi. Suutuitko sinä minuun, mitä?

AKSEL.

Ei, pikku pulmunen, ole huoleti. En minä turhista suutu. Hyvästi nyt niin kauvaksi. Kyllä minä kuitenkin tulen kotiin päivälliselle.

SYLVI.

Niin, tee se. Hyvästi, hyvästi!

AKSEL

(etehisestä).

Etkö sinä tulekaan saattamaan minua portaille niinkuin tavallisesti?

SYLVI

(puuhailee ympäri huonetta).

Ei, tiedätkös, nyt minä en jouda. Täytyy vähän siistiä ja järjestää, ne saattavat olla täällä tuossa paikassa.

AKSEL.

Hyvästi sitten! (Menee etehisestä oikealle.)

SYLVI.

Hyvästi, holhooja-setä!

(Hyräilee, menee kirjoituspöydän luo, järjestää kirjoja ja paperia. Avaa pöytälaatikon. Saa käsiinsä strykniinilaatikon ja lakkaa äkkiä hy-

räilemästä. Ottaa yhden kapselin ja katselee sitä kauvan, vie sen suuhunsa, panee sitten nopeasti pois, heittää laatikon paikoilleen ja työntää pöytälaatikon kiinni. Sitten hän taas hyräilee, järjestää vielä jotakin pöydällä, kävelee ympäri huonetta ja pysähtyy viimein peilin eteen, nauraa kovalleen, vehkeilee, kumartaa ja viittailee käsillään.)

VIKTOR

(tulee oikealta etehiseen).

SYLVI

(säpsähtää).

Taivas, kuinka sinä säikäytit minua!

VIKTOR.

Elä? Minähän tulin niin hiljaa.

SYLVI.

Siksipä juuri. — Näitkö, mitä minä tein?

VIKTOR.

En, pahaksi onneksi.

SYLVI.

Sepä toki hyvä. — Käy sisään nyt, ja ole tervetullut!

VIKTOR.

Kiitos! Mutta saako tietää, mitä sinä sitten teit? Tulin uteliaaksi.

SYLVI.

Ahaa, — luuletko minua niin tyhmäksi, että sanon?

VIKTOR.

Sano pois! Minä pyydän niin kauniisti.

SYLVI.

Kuinka kauniisti?

VIKTOR.

Pitääkö minun langeta polvilleni?

SYLVI.

Hyi, ei! Se ei olisi ollenkaan sinun tapais-
tasi. Niin et tehnyt ennenkään.

VIKTOR.

Eipä minun ennen tarvinnutkaan pyytää
mitään kahta kertaa.

SYLVI.

Etkä tarvitse nytkään. Istuhan ensin,
tuonne keinutuoliin, tai mihin tahdot, niin minä
heti paikalla — — —

VIKTOR

(istuu).

No —?

SYLVI.

Maltahan nyt, — pitää minunkin saada
istua. (Istuu lattialle.)

VIKTOR.

Mitä maailmassa? Yhäkö sinulla vielä on
vanhat tapasi?

SYLVI.

Niinkuin näet.

VIKTOR.

Vaikka jo olet aikaihminen?

SYLVI.

Aikaihminen? Kapas tätä, — kahdeksantoista vuotias vasta!

VIKTOR.

Mutta rouva kumminkin.

SYLVI.

Niin, en minä siltä ole sen vanhempi. Ja kun minua nyt kerran huvittaa, niin —

VIKTOR.

Kernaasti minun puolestani. Mutta annapas jo vihdoin kuulla tuo salaisuus.

SYLVI..

Salaisuus ei ollut sen suurempi, kuin että minä leikin kuvani kanssa peilin ääressä äsken, kun tulit sisään.

VIKTOR.

Vahinko, ett'en sattunut näkemään. Jos olisin sen tiennyt, niin olisin hiipinyt etehiseen ihan hiljaa.

SYLVI

(hyppää ylös).

Ah, kuinka minä olen tyhmä! Tahdotko tupakkaa, mitä?

VIKTOR.

Jos suvaitset?

SYLVI.

Kyllä, kyllä minä suvaitsen. (Tuo papyrosseja ja tulitikkuja kirjoituspöydältä.) Ole niin hyvä! Ei, anna minun sytyttää. Kas noin. — Ja nyt pidämme oikein hauskaa. Yhtä hauskaa kuin ennen aikaan, kuusi vuotta takaperin. Muistatko?

VIKTOR.

Tottahan nyt.

SYLVI.

Kun leikimme sokkosilla välistä koko päivän. Jestapoo, kuinka meillä saattoi olla hauska!

VIKTOR.

Olihan niitä muitakin leikkiä. Viides pyörä vaunun alla, vedä verkkaa, ja mitä ne kaikki lienevät olleet.

SYLVI.

Ja pallosilla ja muorinpataa ja piilosilla Tuskinpa vaan muilla lapsilla olikaan niin hauskaa kuin meillä.

VIKTOR.

Varsinkin pyhinä ja lupapäivinä.

SYLVI.

Entäs loma-aikoina sitten!

VIKTOR.

Niin, loma-aikoina!

SYLVI.

Mutta sitten sinä matkustit pois ja kaikki sai surkean lopun. Mikä lieneekin pistänyt vanhempiesi päähän — mennä ja muuttaa Viipurin juuri silloin!

VIKTOR.

Isä sai siellä paremman paikan joksikin aikaa. Ja minun taas täytyi mennä polyteknikoon.

SYLVI.

Et usko, kuinka minulla oli ikävä ensimmältä. Sinua minä varsinkin kaipasin; tiedätkö, minä olin pitkät ajat ihan kuin kipeä.

VIKTOR.

Oho, — oikeinko totta?

SYLVI.

Luulin jo, ett'en koskaan voisi sinua unhottaa.

VIKTOR.

Mutta sen kumminkin teit, Sylvi.

SYLVI.

Niin, sitten vihdoin ja viimein, vuosikausien perästä. Ei, en minä silloinkaan unhottanut sinua, mutta sitten tuli niin paljon muita huolia. Vanhempani kuolivat —

VIKTOR.

Niin, Sylvi raukka, minä muistan sen.

SYLVI.

Isä ja äiti kuolivat melkein yht'aikaa. Minä jäin ihan yksin maailmaan ja tunsin itseni niin sanomattoman turvattomaksi. Ne olivat surullisia aikoja, sen saat uskoa.

VIKTOR.

Kuinka sinä, pikkuinen, jaksoit ne kestää?

SYLVI.

Minä sain Akselin holhoojakseni ja hän oli minulle kovasti hyvä, — aivan kuin toinen isä. Hän otti minut sitten elämän ijäksi huostaansa.

VIKTOR.

Miehesi mahtaa olla sinua paljon vanhempi?

SYLVI.

Kahdeksantoista vuotta. Senpätähden hän onkin kauhean viisas ja järkevä. Mutta kuule nyt, Viktor, miks'et sinä koskaan kirjoittanut minulle, vaikka lupasit niin varmaan?

VIKTOR.

Niin, tiedätkös, eihän minulta tullut kirjoitetuksi. Kyllä minä aina ajattelin, — silloinkin, kun kuulin vanhempiesi kuolemasta, mutta siihen se vaan jäi.

SYLVI.

Kelvoton! Et suinkaan sinä koskaan ikävöinytkään minua?

VIKTOR.

Ikävöin kyllä, välistä. Mutta minä tulin outoon paikkaan, näetkös, sain uusia toveria ja niin pois päin —

SYLVI.

Etkä silloin enää huolinut muistella vanhoja. Minä raukka kuljin täällä sillä aikaa ja ajattelin sinua niin uskollisesti.

VIKTOR.

Vai teit sinä niin, Sylvi?

SYLVI.

Ihan totta. Sinähän olit minun paras ystäväni. Mutta sinä et varmaan ole koskaan pitänyt niin paljon minusta kuin minä sinusta.

VIKTOR.

Kyllä, tiedätkös, kyllä minä kumminkin pidin sinusta.

SYLVI.

Ei, elä koeta pettää minua. Sinä olit niin kylmä minua kohtaan viimeinkin, kun tavattiin Löfbergissä. Puhuit koko illan vaan Karin Löfbergin kanssa etkä ollut minua näkevinäsi-kään.

VIKTOR.

Kuinka saatat sanoa. — Tervehdinhän minä sinua ja —

SYLVI.

Hädin tuskin. Hirveällä kiireellä riensit heti takaisin Karin kaunottaren luo.

VIKTOR.

Rakas Sylvi kulta, minähän olin enemmän tuttu hänen kanssaan, me kun tapasimme toisiamme niin usein viime aikoina Helsingissä. Mutta sinua en ollut nähnyt kuuteen, seitsemään vuoteen. Olihan ihan luonnollista, että tunsin itseni vähän vieraaksi ja että olin hiukan hämilläni ensi alussa. Muistin sinut pienenä tyttönä lyhyissä hameissa ja nyt sinä olit täysikasvuinen nainen. Naimisissa vielä kaiken lisäksi.

SYLVI.

Niin, se todistaa vaan kaikki, kuinka vähän sinä olet minua kaivannut. Kokonaisen viikon olet sitäpaitsi ollut kaupungissa, ilman että olet tullut minua tervehtimään. Ei, sinä et ole enää sama kuin ennen.

VIKTOR.

Ihan sama!

SYLVI.

Elä väitäkään. Minä *tiedän* ett'et sinä ole sama.

VIKTOR.

Ja minä *tiedän*, että olen juuri sama.

SYLVI.

Entä kun näytän sinulle heti paikalla —. Lyömmekö vetoa? (Ojentaa kätensä.)

VIKTOR.

Lyödään vaan.

SYLVI.

Minkä päältä?

VIKTOR.

Konvehti-naulan.

SYLVI.

Topp! (Erottaa toisella kädellään.) Nyt panen sinut koetukselle! (Ottaa juhlallisen asennon.) Ylös, Viktor Hoving, me rupeamme sokkosille.

VIKTOR.

Mutta — mitä sinä ajattelet?

SYLVI.

No? — Oletko sinä ihan sama kuin ennen, vai etkö ole?

VIKTOR.

Sylvi kulta, onko tuo nyt täyttä totta?

SYLVI.

Tietysti. Kas niin, Viktor, joudu, joudu! Elä anna minun odottaa. Naula konvehtia — muista!

VIKTOR.

Sinä olet mieletön. — Ajattele, jos joku sattuisi tulemaan.

SYLVI.

Mitä se tekee? Ja voimmehan vaikka lukita ovet. (Lukitsee vasemmanpuolisen oven sekä sen, joka vie etehisestä portaille.) Kas niin. Nyt voit olla huoletti siitä asiasta (Ottaa huivin etehisestä.) Tule tänne nyt! Kuka meistä ensin rupeaa sokoksi. Minäkö?

VIKTOR.

Kernaasti minun puolestani.

SYLVI.

No, sido sitten huivi, ole niin hyvä!

VIKTOR.

Vedänkö liian kovaan?

SYLVI.

Eikös vain! Luuletko, että minä näen,
vai —?

VIKTOR.

Jahka koetetaan. Onko sormi suorassa vai
väärässä?

SYLVI.

Suorassa.

VIKTOR.

Eipäs ollutkaan. — Onko sormi suorassa
vai väärässä?

SYLVI.

Väärässä.

VIKTOR.

Jo riittää! Kyllä uskon jo.

SYLVI.

Pyöritä minua nyt niin paljon kuin tahdot.

VIKTOR.

Heti paikalla. No — eiköhän jo riitä?

SYLVI.

Kyllä, minä olen ihan pyörryksissä.

VIKTOR.

Elä vaan satuta itseäsi!

SYLVI.

Pakene, taikka olet heti kiinni.

VIKTOR.

Polttaa, polttaa.

SYLVI.

Elä pelkää.

VIKTOR

(hiipii hiljaa hänen taaksensa ja lyö häntä selkään).

SYLVI.

Ahaa, veijari! Äännäpäs!

VIKTOR.

Huh — huu!

SYLVI.

Niin ja sitten sinä heti juokset tiehesi.

VIKTOR.

Huh — huu!

SYLVI.

Maltapas mokoma käen-poika!

VIKTOR.

Huh — huu!

SYLVI.

Sepä nyt on merkillistä. Enkö minä saa sinua kiinni?

(Jatkavat leikkiä nauraen ja riemuiten. Innostuvat yhä enemmän, kunnes Sylvi viimein saa hänet kiinni.)

SYLVI

(pitää hänestä kiinni ja vetää huivin silmiltään, hengästyneenä).

Sainpas — viimeinkin. — Oletpa sinä koko mestari juoksemaan.

Mutta maltahan — nyt on minun vuoroni.

VIKTOR.

Vieläkö jatkamme?

SYLVI.

Tietysti. Eikö tämä sitten ole hauskaa?

VIKTOR.

Kyllä — mutta —

SYLVI.

Ei mitään »muttaa.» Kas niin, anna minun nyt sitoa huivi silmillesi. — Taivuta vähän polviasi, että yletän. Kas noin. Näetköhän sinä nyt myöskin, vai —?

VIKTOR.

En pikkuistakaan.

SYLVI.

Kuulepas, veitikka, sinä näet ihan varmaan tuolta alta?

VIKTOR.

Minä vakuutan.

SYLVI.

Vedetään kuitenkin huivia alemma varmuuden vuoksi. No — ja nyt pyöritään vähän.

VIKTOR.

Tehdään niin. (Tarttuu molemmin käsin hänen vyötäisiinsä ja pyörii ympäri.)

SYLVI.

Jo riittää — ei enää — Viktor, kuuletko — päästä minut irti!

VIKTOR.

Ei vielä!

SYLVI.

Herra varjele, — Viktor, mitä sinä ajattelet?

VIKTOR.

Tanssitaanko polkkaa?

SYLVI.

Osaatko sinä viedä minua huivi silmillä?

VIKTOR.

Koetetaan. Laulapas vähän.

SYLVI.

Trall-lall-lalala, trall-lalla, trall-lall-laa —
 Ei, tiedätkös Viktor, näin hauskaa ei minulla
 ole ollut vielä elämässäni. — Taivas, nyt sinä
 olit vähällä kaataa pöydän nurin. — Trall-la-la-
 lall-lall-laa —

(Etehisessä soitetaan.)

SYLVI.

Herra Jumala!

VIKTOR

(tempaa huivin silmiltään).

Miehesi —?

SYLVI.

Istu keinutuoliin — pian! (Suorii pöytäliinaa, jär-
 jestää kiireesti tuolia.)

(Soitetaan toinen kerta.)

SYLVI.

Minä tulen — minä tulen!

VIKTOR.

Sinähän olet ihan hengästynyt.

SYLVI.

Entäs itse. Kas tuossa, ota tupakkaa. (Soite-
 taan kolmas kerta.)

VIKTOR.

Avaa, herran nimessä!

SYLVI

(juoksee etehiseen ja avaa oven).

Oh, Viktor, ei mitään hätää, se on vaan Alma!

ALMA

(tulee sisään).

Niin, kukas sitten?

SYLVI.

Luulimme sinua Akseliksi. Istu, Alma kulta. Ja ota työ esille. — Taivas, kuinka sydämmeni läpättää. Säikähdin niin — että —

ALMA

(ottaa käsityön laukustaan).

Mitä sinä sitten säikähdit?

SYLVI.

Oh, en mitään, en kerrassa mitään. (Nykäsee salaa Viktoria ja istuu tuolille häntä lähelle.) Kaunis ilma tänään.

AKMA.

Päinvastoin, siellähän sataa lunta.

SYLVI.

Vai niin —? Sitä minä en tiennytkään. — Mutta eilen ainakin oli kaunis ilma.

ALMA.

Niin, eilen kyllä oli kaunis ilma.

SYLVI.

Ja huomenna on luultavasti myöskin. Baromeetteri nousee!

ALMA.

Nouseeko se?

SYLVI.

Niin, en minä tiedä, jos se nousee, minä vaan niin arvelen.

ALMA.

No, joko te olette uudistaneet tuttavuuttanne Viktorin kanssa?

VIKTOR.

Luonnollisesti, koska kerran istun täällä.

ALMA.

Minä tarkoitan noin — lähemmin. Vanhan ystävyysnojan nojalla, lapsuuden ajoilta.

SYLVI.

Arkkitehti Hoving ei näy niitä enää muistavan.

ALMA.

»Arkkitehti Hoving»? — Minusta sinä äsken sanoit häntä Viktoriksi.

SYLVI

(nauraen).

Sanoinko? Siinä oli! Niin minulle aina käy, kun koetan teeskennellä.

ALMA.

Minkätähden sinä teeskentelisit, Sylvi?

SYLVI.

Niin, sanopa muuta! Minkätähden sitä tekisin! — Asia on, näetkös, semmoinen, että minusta tuntuu ihan siltä, kuin olisin taas kahdentoista vanha. Ja kun hän tuossa olisi kuu-dentoista.

ALMA.

Kuinka se on mahdollista?

SYLVI.

Niin, sitä en itsekään ymmärrä! Mutta nyt esimerkiksi en mitenkään voi istua hiljaa ja puhella säädyllisesti, niinkuin täysikäisillä on tapana tehdä. Minun oikein sormiani kutkuttaa, kun näen Viktorin istuvan tuossa noin joutilaana. Kuule, (Vetää tuolinsa vastapäätä Viktorin tuolia.) vieläkö sinä osaat täpatusleikkiä, mitä? Pane kätesi noin ikään, — joudu — ja sitten: yks' kaks' — yks' kaks' — yks' kaks' — ei, sinähän vasta olet kömpelö. — Aletaanpas alusta, no yks' kaks' — yks' —

ALMA.

Minä en tosiaankaan käsitä, kuinka aikuiset ihmiset voivat olla tuommoisesta huvitetut.

SYLVI.

Yks' kaks' — yks' kaks' — yks' kaks' — yks' kaks' — yks' kaks' — koettaisitpa sinäkin, Alma, yks' kaks' — yks' kaks' — yks' kaks'

ALMA.

Ja Viktorin — aika mies —

ALMA.

Lopetetaan nyt jo. (Lopettaa leikin.)

SYLVI.

Ei — hyi! — Kas vaan. Alma tuntuu olevan sinun holhoojasi, niinkuin Aksel minun.

VIKTOR.

Minun holhoojani?

ALMA.

Jos Viktor luottaa minun arvostelukykyyni ja mielellään seuraa minun neuvojani, jota hänen ei vielä koskaan ole tarvinnut katua —

SYLVI.

Ei — kukas sitä tahtoo väittää? Sinähän aina olet niin viisas ja järkevä, että oikein tuntuu kamalalta.

ALMA

(hymyillen).

Elä keskeytä minua. Jos Viktor niinkuin sanoin, vanhasta kokemuksesta luottaa minuun, niin pitääkö minua siltä sanottaman hänen holhoojakseen?

SYLVI.

Sama se on, sanotaanko sinua siksi tai ei, se sinä kumminkin olet; sillä sinä olet yksi noita täydellisiä, vanhurskaita ja siveitä ihmisiä, jotka eivät koskaan erehdy, eivät koskaan tee mitään tyhmyyksiä, ja jotka eivät milloinkaan maailmassa ole olleet lapsina —

VIKTOR.

No — no —

SYLVI.

Ei, sillä he ovat syntymästään saakka ymmärtäväisiä ja vakavia ja mallikelpoisia kaikessa, ja Jumala on varmaankin luonut heidät varta vasten holhoojiksi meille syntisparoilta.

ALMA.

Toisin sanoen, meidän tehtävämme on vartioida teitä ja estää teitä tekemästä tyhmyyksiä.

SYLVI.

Niin, jos me vaan *annamme* teidän alituisesti komentaa itseämme. Mutta minäpä sanon,

että se välistä saattaa ärsyttää minua niin, että joudun ihan raivoon — ja olisin valmis tekemään mitä tahansa — kun vaan pääsisin tuosta kauheasta vartioimisesta, — vaikka suurimman hurjuuden, jos niiksi tulee.

ALMA.

Sylvi kulta, aina sinä kiivastut niin kauheasti.

SYLVI.

Ja sinä — sinä et kiivastu koskaan!

VIKTOR.

No, no, ei riidellä. Puhutaan ennen jostakin muusta. — Tuletko sinä tanssiaisiin tänä iltana, Sylvi?

SYLVI

(allapäin).

En suinkaan.

VIKTOR.

Miksi et?

SYLVI.

Aksel ei varmaankaan anna itselleen aikaa. Eikä häntä luultavasti halutakaan.

VIKTOR.

Mutta voisithan sinä siltä tulla?

SYLVI.

Menettekö te sinne?

VIKTOR.

Kyllä. Me menemme molemmat, sekä Alma että minä. Tule nyt mukaan, minä pyydän sinut ensimmäiseen franseessiin.

SYLVI.

Kyllähän se olisi kovasti hauskaa, mutta —

VIKTOR.

Jos sinä nimittäin tahdot tanssia kanssani.

SYLVI.

Oh — kaikkein ennemmin sinun kanssasi, tietysti.

VIKTOR.

Ja minä kyllä saatan sinut kotiin, jos niin ettei miehesi tule.

SYLVI.

Ja Alma varmaankin — Alma kulta, suuttuitko sinä minuun? Anna anteeksi, enhän minä niin pahaa tarkoittanut.

ALMA

(hymyillen).

Mitäpä se hyödyttäisi, jos sinuun suuttuisikin? Sinä olet nyt kerran semmoinen — kuin olet.

SYLVI.

Niin, siinä olet oikeassa. Minä olen juuri semmoinen kuin olen. Niin ett'ei maksa vai-
vaa välittää pikku asioista. — No niin —
(Rukoillen.) Ottaisithan sinäkin pitääksesi huolta
minusta, Alma kulta, että Aksel voisi olla rau-
hoitettu siinä suhteessa?

ALMA.

Mielelläni.

SYLVI.

Kiitoksia, Alma rakas, — (Hyppää ylös ja puristaa
häntä kaulasta.) Niin, sinä olet kumminkin aina hyvä
ja kiltti. — Topp, Viktor! Me tanssimme yhdessä
ensimmäisen franseessin tänä iltana?

VIKTOR.

Sen teemme!

SYLVI.

Ja muita tanssia vähän väliä. Sinun pitää
hakata minua hirveästi, kuules!

VIKTOR.

Ahkeruus on ilomme, herra katteini!

SYLVI.

Oi, kuinka siellä tulee hauska! Niin juma-
lattoman hauska! — Minä otan morsiuspukuni
— niin, tiedätkös, morsiuspukuni — se kuuluu

sopivan minulle erinomattain. — Hyvä, rakas Viktor, näin iloinen en minä ole ollut sitten kun sinä viimeksi olit täällä, kuusi vuotta takaperin. Uskotko?

VIKTOR.

Enpä oikein.

SYLVI.

Maltapas — kyllä minä opetan sinut epäilemään.

(Aksel tulee etehiseen.)

SYLVI.

Kas, tuolla on Aksel — sinä tulet kuin kutsuttu, holhooja-setä.

AKSEL

(tervehtii vieraita).

Sepä hauskaa. — Mitä kuuluu, neiti?

SYLVI.

Niin, tiedätkös, mistä täällä on kysymys?

AKSEL

(hymyillen).

Ei, minulla ei ole aavistustakaan.

SYLVI.

Että me menemme tänä iltana tanssiaisiin.

AKSEL

(laskee paperit kädestään pöydälle).

SYLVI.

Mitäs sinä siitä sanot, Aksel?

AKSEL.

Vai niin, vai »menemme me tanssiaisiin»?
Ketkä me?

SYLVI.

Me kaikki tyyni. Sinä myöskin.

AKSEL.

Jopa jo! Mitä minä siellä tekisin? Enhän
minä edes tanssi.

SYLVI.

Sinä katselet. Ja sitten sinä puhelet van-
hempien herrojen kanssa, ja viet minua puh-
vettiin tanssien välillä.

AKSEL.

Hyvä ystävä —

SYLVI.

Aksel kulta, elä nyt kiellä! Minulla kun on
niin kova halu.

AKSEL.

Mutta minullapa ei siihen ole halua ollen-
kaan, pikku kissimirri. Ja sitä paitsi — minä
en mitenkään jouda.

SYLVI.

Niin, sitten en tiedä muuta neuvoa, kuin että annat minun mennä Alman ja Viktorin kanssa. Sillä täytyy minun kumminkin päästä sinne. Ajatteles, enhän ole vielä milloinkaan ollut kunnollisissa tanssiaisissa.

AKSEL.

Mitä niissä oikeastaan tehdään, noissa tilaisuuksissa? Tuskin muuta kuin tanssitaan, vai kuinka?

ALMA.

Eipä juuri. — Joskus tarjotaan vähän laulua ja soittoa.

AKSEL.

Jos siellä edes tapaisi tuttaviaan. Mutta arvaan, ettei sinne vanhempia herroja tule ketään.

ALMA.

Kyllä minä kumminkin olen nähnyt muutamia joka kerta. Kuuluvatpa pelaavan viittäkin jossain siellä herrojen puolella.

VIKTOR.

Niin minäkin olen kuullut kerrottavan.

AKSEL.

Se on muuten yhdentekevä. Minä puolestani en juuri erittäin välitä korttipelistäkään. —

Mutta jos tuota nyt kerran kumminkin tekisi pikku vaimolleen mieliksi ja menisi sinne.

SYLVI.

Niin, tiedätkös, niin minäkin arvelen. — Kerran kumminkin täytyy tehdä pikku vaimolleen mieliksi.

AKSEL.

Sillä muuten hän arvattavasti on nyrpeillään —

SYLVI.

Siitä saat olla varma.

AKSEL.

No niin, mikäpä siinä sitten auttaa. Täytyy antaa vaan kauniisti myöten.

SYLVI.

Näettekös, kuinka kiltti hän on yhtä kaikki, tuo minun rakas herrani ja mieheni? Aina hän ensin mutisee vastaan, mutta kun kaikki ympäri käy, pääsen minä kumminkin lopulta tahtoni perille.

AKSEL.

Elähän siinä kovin kerskaile, pikku sirkunen. Saattaa helposti tapahtua, että rupean vastakynteen.

SYLVI.

Sen jätät kauniisti tekemättä, holhooja-setä.

AKSEL.

Jaa, jaa. Ei ole takeita. — Kuinkas muuten on, — antaako emäntämme meille kahvia tänään?

SYLVI.

Kyllä — heti paikalla. Saatte oikein hyvää kahvia ja pieniä leivoksia senkin seitsemää lajia. (Juoksee vasemmanpuoliselle ovelle ja koettaa työntää sitä auki.) Ei, mutta mikäs ovella on? Ah — niin, hyvänen aika, sehän on lukossa. En muistanutkaan. (Katsoo Viktoriin, hymyilee ja pudistaa päätään.) Viktor!

AKSEL.

Minkätähden se oli lukossa?

SYLVI.

Kysy Viktorilta!

VIKTOR.

Minultako?

SYLVI.

Kuinka hän näyttää viattomalta! (Uhkaa sormeaan.) Voi, sinua veitikka! (Menee vasemmalle.)

VIKTOR.

Sylvi laskee leikkiä.

AKSEL.

Hän on aika hulivili toisinaan.

ALMA.

Semmoinen hän on ollut kaiken ikänsä. Koulussa olivat opettajat usein pahemmassa kuin pulassa eivätkä tienneet, mitä hänelle tekisivät. Ei kukaan ollut niin vallaton kuin Sylvi.

VIKTOR.

Eikä kukaan niin viehättävä kuin hän.

ALMA.

Nyt puhut itsesi pussiin, Viktor. Niin, herra Vahl — ei auta muu, kuin tunnustaa totuus. Veljeni tässä oli siihen aikaan kovasti ihas-tunut Sylviin.

AKSEL.

Sen kyllä uskon.

VIKTOR.

Oh — mitäs niistä. Mehän olimme silloin lapsia vielä.

AKSEL.

No niin —.

SYLVI

(tulee vasemmalta).

Hyvät naiset ja herrat, kahvipöytä odottaa.
Tarjoo käsivartesi Almalle, Aksel.

AKSEL.

Saanko luvan, neiti?

(Menevät ruokasaliin vasemmalle.)

SYLVI

(työntää ruokasalin oven kiinni).

Viktor, oletko sinä nyt vihainen?

VIKTOR

(tarjoo hänelle käsivartensa).

Sietäisipä melkein olla.

SYLVI.

Mutta et henno kumminkaan, vai mitä?

VIKTOR.

En — en minä henno!

SYLVI.

Kuinka herttaisen hyvä sinä olet! Minä
pidän sinusta niin kovasti.

VIKTOR.

Pidätkö tosiaankin, Sylvi? Onko se ihan
täyttä totta?

SYLVI.

Tietysti! — Mutta sinä, paha poika, et taida välittää minusta tuon taivaallista?

VIKTOR.

Mistä sen tiedät?

SYLVI.

Noo — minä vaan arvaan.

VIKTOR.

Toisen käsityksen sinulle antaisin — jos vaan uskaltaisin.

SYLVI.

Uskaltaisit? Minkätähden sinä et *uskaltaisi*?

VIKTOR.

Sylvi — pahoin pelkään, että —

SYLVI.

Että mitä —? Sinähän vasta olet soma —

VIKTOR.

Että olen kohta yhtä pikiintynyt sinuun, kuin ennen pikku poikana.

SYLVI.

Oho — nyt narraat.

VIKTOR.

Vielä pahemmin — kymmentä vertaa pahemmin.

SYLVI.

Narraat — ihan varmaan. — Voitko katsoa minua suoraan silmiin?

VIKTOR.

Voin kyllä.

SYLVI

(katsoo vähän aikaa häntä silmiin, peräytyy vavisten, punastuu, hämillään
Kätkee kasvonsa toiseen käsivarteensa, kuiskaa).

Viktor — minkätähden sinä — Viktor —!

VIKTOR.

Mitä niin, Sylvi?

SYLVI.

Minkätähden sinä katsoit minuun sillä tavalla —?

VIKTOR.

Sylvi — vieläkö epäilet? Mitä —?

SYLVI.

En.

VIKTOR

(matalalla äänellä).

Sylvi —?

SYLVI

(kääntyy pois yhä käsivarsi silmillä).

Ole vaiti —!

VIKTOR.

Sylvi — suutuitko sinä?

SYLVI.

En! (Ojentaa hänelle toisen kätensä.)

VIKTOR

(suutelee sitä).

Sylvi!

AKSEL

(ruokasalista).

Minnekä te jätitte? Kahvi jäähtyy.

VIKTOR.

Sylvi — taivaan nimessä — sinä olet niin tulipunainen ja kiihtynyt —

SYLVI

(läähättäen).

Tuntui niin — kummalta katsoa sinua silmiin, Viktor.

AKSEL

(niinkuin ennen).

Kuuletteko siellä?

VIKTOR.

Kyllä. Me tulemme tuossa paikassa. —
Sylvi, joudu —!

SYLVI.

Mene edeltä. — Minä tulen sitten vähän
ajan päästä.

VIKTOR

(tekeytyy tyyneksi, välinpitämättömäksi, menee sisään).

SYLVI.

Hän pitää minusta! Hän pitää minusta!
— Oi, kuinka minä olen äärettömän onnellinen!

VIKTOR

(ruokasalin ovelta).

Sylvi! Sylvi! Kahvi on jo kaadettu kup-
piin.

SYLVI

(rientää loistavan iloisena häntä vastaan).

Minä tulen, minä tulen!

(*Esirippu laskee.*)

TOINEN NÄYTÖS.

(Taussiaiset. Näyttämö kuvaa sivuhuonetta, jonka peräovet ovat auki tanssisaliin, missä parhaillaan tanssitaan franseessia. Vasemmalla ovi virvoitushuoneeseen. Sohvia, lepotuolia, istuimia, pöytiä sekä korkeita kasvia huoneen sivuilla. Oikealla sisäänkäytävä etehisestä.)

(Metsäherra Sandell sekä luutnantit Harlin ja Idestam seisovat muutamien muiden herrojen kanssa ja katsovat tanssia.)

HARLIN.

Suloinen! Viehättävä!

IDESTAM.

Ken on hän? En muista koskaan nähneeni häntä ennen.

HARLIN.

Vasta puhjennut ruusun-nuppu. Lyön veikkaa, että hän on ensimmäisissä tanssiaisissaan.

IDESTAM.

Sandell, tulepas vähän tänne. — Sinä varmaankin tunnet tuon naisen tuolla, valkeassa harsopuvussa?

SANDELL.

Kyllä. — Mitä hänestä?

IDESTAM.

Toveri tässä on tulessa ja liekissä.

HARLIN.

Uusi tähti taivaalla, joka loistollaan voittaa kaikki muut.

SANDELL.

Jäähdytä mieltäsi, veli hyvä. Se tähti on liian korkealla. Ei sinun auta häntä tavotella.

HARLIN.

Saanelhan kumminkin tietää hänen nimensä?

SANDELL.

Saat kernaasti. Voinpa vaikka esitellä sinut hänen miehelleenkin, joka istuu tuolla virvoitus-huoneessa, jos niin tahdot.

HARLIN.

Mitä sanot? Onko hän naimisissa?

SANDELL.

Pahaksi onneksi!

IDESTAM.

Ei, kuule, tuota sinä et voi meihin puijata. — Mutta sinulla on ehkä itselläsi aikeita tytön suhteen, jos oikein arvaan.

SANDELL.

Johan nyt oli! — Kysykää muilta, ellette minua usko.

HARLIN.

Tai ehk'et tiedä, ketä me tarkoitamme —

SANDELL.

Tiedän kyllä, eihän siellä ole ketään muuta valkoisessa harsopuvussa, kuin rouva Vahl.

IDESTAM.

Hän, joka nyt menee tuolla oikealla?

SANDELL.

Juuri sama.

HARLIN.

Ja rouva jo! Perhana! Kuinka se on mahdollista? Hän näyttää vielä niin nuorelta. On aivan kuin pieni koulutyttö.

SANDELL.

Niin, ei hän vielä ollut lapsenkenkiään kuluttanut, kun meni naimisiin holhoojansa kanssa.

HARLIN.

Vai niin, vai holhooja se hänet kaappasi itselleen, ennenkuin muut vielä tiesivät hänestä mitään. Mokoma kettu.

IDESTAM.

Häntä sietäisi vähän rangaista, eikö totta?

HARLIN.

Me hakkaamme hirveästi hänen kaunista rouvaansa tänä iltana. Kiusallakin!

SANDELL.

Sh —! Hän tulee.

(Tohtori Tuneberg, tullinhoitaja Brun ja Axel tulevat virvoitushuoneesta.)

BRUN.

Olet aivan oikeassa, hyvä veli. Piru näissä iloissa kulkekoon. Mutta minkäs sille tekee? Isänä ja aviomiehenä täytyy vaan olla mukana, joko sitten tahtoo, tai on tahtomatta.

TUNEBERG.

Miksi mennä naimisiin? Miks'ei pysyä enemminkin vanhana poikana niinkuin minä, ja säilyttää kultainen vapautensa.

AKSEL.

Mutta tulethan sinäkin tanssiaisiin tuon »kultaisen vapautesi» kanssa, vaikka et tanssi. Vai onko sinusta niin hauska katsoa muiden iloa?

TUNEBERG.

Ei, hiisi vieköön, olekaan. Mutta jossakin sitä täytyy iltaansa kuluttaa.

BRUN.

Puhu sitten vielä »kultaisesta vapaudesta»! Sinulla on ikävä — et tiedä miten iltaasi kuluttaisit. Ei, toista on sittenkin olla perheenisänä —

SANDELL.

Aksel, tulepas katsomaan, kuinka nuoret herrat täällä hakkaavat sinun kaunista rouvaasi.

AKSEL.

Anna sinä heidän hakata. Ei se minua haittaa.

SANDELL.

Hoving varsinkin näkyy olevan pahasti pikiintynyt.

AKSEL.

Hupaista kuulla.

SANDELL.

Elä, helkkarissa? Onko se sinusta hupaista kuulla? Etkö ole ollenkaan mustasukkainen?

AKSEL.

En tunne mitään oireita.

TUNEBERG.

Ohoo, — sinä vaan teeskentelet. Niinkö luulet, ettei sitä huomata?

BRUN.

Tunnusta pataa, velikulta. Lääkäriin terävä silmä on jo huomannut vaivasi.

AKSEL.

Olkaa löpistemättä! Mitä se minuun koskee, vaikka koko maailma olisi rakastunut vaimooni, kun hän vaan vaan pysyy uskollisena.

SANDELL.

Mutta entäpä jos hän nyt sattuisi ihastumaan johonkuhun noista ihailijoistaan?

AKSEL.

Ei hätää mitään. Siihen hän on liian lapsellinen ja viaton.

TUNEBERG.

Hoh — hoo, veli hyvä! Luuletko sinä että lapsellisuus ja viattomuus voivat varjella ihmistä intohimoista? Suuri erehdys! Senkö verran sinä tunnet ihmisluontoa?

AKSEL.

Ainakaan ne eivät yllytä niitä.

TUNEBERG.

Siitä voi olla eri mieltä. Nuoruus on vaikutuksille altis, ja viattomuus puuttuu kokemusta, muistapas se.

BRUN.

Jo riittää filosofia, hyvät herrat. Franseessi on lopussa, naiset tulvaavat kohta tänne vilvoittelemaan. Parasta kun korjaamme ajoissa luumme heidän tieltänsä.

TUNEBERG.

Pitänee sitten mennä takaisin tuonne tupakansavuun.

BRUN.

Minäpä taidan antaa hyvän päivän koko ilolle ja karata tieheni.

AKSEL.

Ja minä kysyn Sylviltä, eikö hän jo ole saanut tarpeekseen tästä huvista.

SANDELL.

Ei, kuule, et suinkaan sinä vielä vie rouvaasi pois? Täällä on kaksi nuorta luutnanttia, jotka joutuisivat epätoivoon. Ikään juuri pyysivät, että esittäisin heidät hänelle ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa.

AKSEL.

Erittäin suuri kunnia. Mutta minulla ei ole hituistakaan halua kiusata itseäni kuoliaaksi luutnanttien tähden.

SANDELL.

Kyllä rouvasikin haluaa jäädä, sen näkee. Hän huvittelee oikein sydämmensä pohjasta, katsopa tuonne. Olisihan sääli häiritä hänen iloansa.

TUNEBCRG.

Sääli on Akseliakin. Toiset liehakoivat hänen kaunista rouvaansa, itse saa hän kävellä täällä nolona, miesparka — ymmärrättehän, ettei se voi olla kovinkaan hauskaa.

AKSEL.

Vähät siitä. Mutta minun täytyy nousta aikaisin ylös huomisaamuna. Minulla on työtä —

TUNEBCRG.

Syytä sinä työtä!

BRUN.

Ole kärsivällinen, veli kulta, ja jää siivosti tänne. Minun täytyy tehdä samoin — kun kaikki ympäri käy. — Tule, niin otamme pullon viiniä tuolla!

(Brun, Tuneberg ja Aksel menevät vasempaan. Soitto taukoo salissa. Seuraavan kohtauksen aikana kulkee naisia ja herroja edes takaisin huoneessa.)

(Karin Löfberg, Anni Vidgrén, Elin Grönkvist ja Alma Hoving tulevat sisään.)

ANNI.

Emmekö istu tänne vähäksi aikaa?

ALMA.

Istutaan vaan. Täällähän on viileätä.

KARIN.

Uh, kuinka minusta on ikävää tänä iltana.

ANNI.

Ikävää? Kuinka niin? Minusta täällä päinvastoin on aika vilkasta.

ELIN.

Sinähan olet myötäänsä lattialla, Karin. Saat tanssia niin paljon kuin ikinä tahdot. Miekkonen! Olisinpa minä sinun sijassasi —!

ANNI.

Sylvi on tavattoman sievä valkoisessa harrossaan, eikös ole?

KARIN.

Sievä? Kaikkea muuta!

ALMA.

On kyllä, Karin. Minä en ole vielä koskaan nähnyt häntä niin kauniina. Tuo morsiuspuku sopii hänelle mainiosti.

KARIN.

Päinvastoin! Se ei sovi hänelle ollenkaan. Ja kauhean ruma on hänen pukunsa sitäpaitsi, se täytyy teidän myöntää.

ANNI.

Minusta se on erinomaisen hieno ja komea.

ELIN.

Karinin pukuun sitä ei kumminkaan voi verrata, ei likimainkaan. Eikä hän muutenkaan ole niin kaunis kuin Karin.

KARIN.

Ja oletteko huomanneet, kuinka hän käyttäytyy tänä iltana?

ANNI.

Niin, hän näkyy olevan kovasti ihastunut sinun veljeesi, Alma.

KARIN.

Oikein se hävettää. Kaikki ihmiset katsoivat heihin viime franseessissa.

ANNI.

Minä en ole koskaan hyväksynyt sitä tapaa, jolla Sylvi kohtelee nuoria herroja. Hän on liian vapaa ja tuttavallinen heidän suhteensa. Eikä se sovi nuorelle rouvalle. Minun mielestäni heidän varsinkin pitäisi olla arkoja arvostaan. Ei koskaan alentua liehakoimisiin, eikä antaa mielistellä itseään. Semmoisesta helposti saattaisi syntyä pahoja puheita.

ALMA.

Niin, kyllä sinä olet oikeassa, Anni. Mutta voiko nyt sanoa, että Sylvi —

KARIN.

Minä vaan ihmettelen sinun veljeäsi, Alma. Hän, joka on niin vakava ja järkevä — kuinka hän voi olla huvitettu semmoisen harakan seurasta, kuin Sylvi on? Eikö hän huomaa sitä pintapuolista ja turhamaista luonnetta, joka hänessä niin selvästi pistää esille? Minä luulin tosiaankin, että herra Hovingilla olisi enemmän arvostelukykyä.

ANNI.

Herrat ihastuvat aina pintapuolisiin ja turhamaisiin naisiin. Sehän on tunnettu asia.

ALMA.

Elä sano. Viktor ainakaan ei välitä semmoisista, sen tiedän. Mutta he ovat vanhoja lapsuudenystäviä Sylvin kanssa; pieninä jo leikkivät yhdessä joka päivä —

ANNI.

Entä sitten? Vanha lapsuudenystävä hän on minunkin kanssani. Mutta emme me siltä ole noin hirveän hyvää.

ALMA.

Niin, sinä kun pidät kaikki herrat niin kaukana luotasi kuin mahdollista.

ANNI.

Muu ei sovellu nuorelle naiselle. Semmoinen on minun ajatukseni.

ALMA.

En minä suinkaan tahdo puollustaa Sylviä, mutta kyllä te kumminkin tuomitsette häntä liian ankarasti. Hän on oikeastaan vaan lapsi vielä.

KARIN.

Kyllä kai! Keikailija hän on, ei muuta mitään. — Ja noin tuttavallinen suhde vanhan ystävyysnojan nojalla saattaa vielä helposti kehittyä joksikin muuksi. Sylvi ja herra Hoving saisivat olla varuillaan —

ALMA.

Ei, hyvä Karin! Kuinka voit tuonlaista ajatellakaan?

KARIN.

On sitä nähty ennenkin.

ALMA.

Viktor rakastuisi toisen miehen vaimoon? Ei ikinä! Luulin toki, että tuntisit hänet paremmin.

KARIN.

Oletko tarkastanut häntä tänä iltana?

ELIN.

Sinuunhan herra Hoving on rakastunut, Karin. Etkö muka tiedä?

ANNI.

Sh —! Elkkää puhuko niin kovaa.

(Sylvi ja Viktor tulevat käsi kädessä salista.)

VIKTOR.

Säästät siis kotiljongin minulle, Sylvi?

SYLVI.

Sekä sen että kaikki franseessit lisäksi, jos niin tahdot. (Heittäytyy nojatuoliin vasemmalle.)

VIKTOR.

Oi, kuinka mielelläni minä tahtoisin! Mutta pahaksi onneksi se ei käy päinsä.

SYLVI.

Minkätähden ei?

VIKTOR.

Sylvi kulta, ihmiset moittisivat meitä siitä

SYLVI.

Ja mitä he sitten osaisivat sanoa? Että me molemmat tanssimme kernaimmin yhdessä? Sehän olisi vaan puhdas totuus, tiedämmä.

VIKTOR.

Niin, mutta sitä pidettäisiin pahana, hyvä ystävä.

SYLVI.

Mistä syystä?

VIKTOR.

Siitä syystä, että se olisi vastoin yleistä tapaa. Eihän kukaan tanssi koko iltaa saman henkilön kanssa.

SYLVI.

Ei, sillä kaikki tahtovat kernaammin vaihtaa tanssitoveria. Niin olen minäkin tehnyt ennen. Mutta tästä lähtein minä tahdon tanssia vaan sinun kanssasi — enkä kenenkään muun.

VIKTOR.

Sylvi, sanonkohan sinulle nyt jotain?

SYLVI.

Sano!

VIKTOR.

Sinä olet niin viehättävän kaunis tänä iltana.

SYLVI.

Elä? — Oikeinko totta?

VIKTOR.

Oikein totta.

SYLVI.

Mutta sinä sanot muille samaa. Karin Löfbergille esimerkiksi?

VIKTOR.

En, kuolemani kautta. Häntä ei voi likimainkaan verrata sinuun. Ei häntä eikä ketään muuta. Sinä lyöt heidät kaikki laudalta.

SYLVI.

Voi — sinä olet kovasti hyvä, kun pidät minusta. Minäkin pidän sinusta niin — niin — niin — äärettömästi. Enemmän kuin kenestäkään muusta ihmisestä maan päällä.

VIKTOR.

Sylvi, — ole varuillasi — sinä teet minut ihan hulluksi. Etkö jo huomaa, kuinka minun on laitani?

SYLVI.

Kuinka sinun on laitasi?

VIKTOR.

Elä leiki tulen kanssa!

SYLVI.

Mitä sinä tarkoitat? En totisesti ymmärrä, en luotua sanaa.

VIKTOR.

Etkö ymmärrä? No hyvä! En minäkään tahdo häiritä sinun rauhaasi. Taivas varjelkoon!

SYLVI.

Vai niin! Sinä aijot ruveta tässä salape-räiseksi!

VIKTOR.

Ei, ei, — ei se ollut mitään. Ei kerrassa mitään. Minä — minä tahdoin vaan tehdä sinut uteliaaksi.

SYLVI.

Eläpäs valhettele, kuule! Sinä ihan varmaan tarkoittit jotain.

VIKTOR.

Minä vakuutan —

SYLVI.

Tunnusta vaan pois. Ja tee se heti paikalla. Muuten en lepy sinuun ikinä —

VIKTOR.

Ei, Sylvi, minä vaikenen, niin kauvan kuin minulla vielä on vähänkään järkeä jäljellä.

SYLVI.

Vai niin! Hyvä juttu! Tiedätkös mikä siitä seuraa?

VIKTOR.

En —?

SYLVI.

Ett'en tanssi enää askeltakaan sinun kanssasi tänä iltana. Niin että menettele nyt sen mukaan.

VIKTOR.

Se ehkä olisikin parasta. — Ankarasti sinä rankaiset minua, Sylvi, mutta minä koetan tyytyä kohtalooni ja olla luja.

SYLVI.

Ei, Viktor, leikkiä se vaan oli. Päinvastoin — minä en tanssi kenenkään muun kanssa, kuin sinun. Niinkuin äsken jo sanoin.

VIKTOR.

Mutta sehän se juuri on vaarallista, Sylvi.

SYLVI.

Sinähan vasta olet —. Mitä vaaraa siinä olisi?

VIKTOR.

Elä kysy enää mitään.

SYLVI.

Viktor, — minkätähden sinä olet noin paha? Ennen kerroimme ihan kaikki toisillemme — miksi emme nyt voisi tehdä samoin?

VIKTOR.

Ei, ei —!

VIKTOR.

Hyvä, rakas Viktor —!

VIKTOR.

Sylvi — elä katso minuun tuolla lailla. Muuten — menetän kohta kaiken malttini.

SYLVI.

Kuinka kauvan sinä kiusaat minua?

VIKTOR.

Oh — mikä heikko raukka minä olen. Minun pitäisi paeta tieheni eikä koskaan enää näyttää sinulle silmiäni.

SYLVI.

Kas sepä olisi kaunista!

VIKTOR.

Enhän minä sitä voikaan. Ei, minä en voi! — Oo Sylvi, kuinka hurmaavan kaunis sinä olet!

SYLVI.

Sinä et vastaa mitään kysymykseeni, Viktor.

VIKTOR.

No, olkoon menneeksi! Minä tunnustan sinulle kaikki suoraan. — Mutta ei nyt — toisen kerran, kun olemme kahdenkesken.

SYLVI.

Ei kukaan kuule. Näetkös, he puhelevat kaikki keskenään.

VIKTOR.

Joku voisi kumminkin tarkastaa meitä.

SYLVI.

Se on totta, se. Alman silmät ovat juuri nyt tänne päin.

ALMA.

Minkätähden te istutte siellä niin kaukana? Ettekö tahdo tulla tänne meidän luoksemme? Kyllä täällä on sijaa.

SYLVI.

Ei kiitoksia, meillä on niin hyvä täällä.

KARIN.

Elä häiritse heitä, Alma. Näethän, että he tahtovat olla kahdenkesken, erillään muista.

VIKTOR.

Mitä sillä tarkoitatte, neiti Löffberg? Selitätkää, minä pyydän.

KARIN.

Ettekö ymmärrä yksinkertaisia, selviä sanoja?

VIKTOR.

Olin huomaavinani, että niillä oli erityinen merkitys. Mutta samapa se. — Sylvi, näytämmekö neiti Löfbergille, että hän erehtyy?

SYLVI.

Kun luulee, että me kernaimmin tahdomme olla kahdenkesken? Ei, ei suinkaan se mikään erehdys ole.

KARIN

(nauraa pakollisesti).

Sylvi on toki rehellinen.

ANNI.

Ja sen hän sanoo kaikkien kuullen. Hyvän aika sitä Sylviä, kuinka hän on hirveästi varomaton! Siitähän voi syntyä vaikka minkälaisia juttuja!

ALMA

(levottomana).

Viktorissa ei ollut syytä. Hän kyllä olisi tullut mielellään, kuulitthän sen.

KARIN.

Oh, eipä hänellä näytä olevan ikävä siellä Sylvinkään luona.

ELIN.

Oletko sinä mustasukkainen, Karin?

KARIN.

Ush, kuinka sinä olet tyhmä, Elin. Minä mustasukkainen!

ELIN.

No, johan minä ajattelin!

SYLVI.

Kas niin, nyt soitetaan polkkaa. Emmekö tanssi taas vähän?

VIKTOR.

Niinkuin tahdot.

(Menevät käsi kädessä saliin.)

KARIN.

Näettekö, kuinka hempeästi he nojaantuvat toisiinsa? Aivan kuin joku vasta kihlattu pari.

ALMA.

Sinä liioittelet, Karin. Tuohan on ihan tavallinen asento, kun käydään käsikädessä.

ANNI.

Herra Vahl saattaisi juuri pitää parempaa huolta rouvastaan eikä jättää häntä noin omille hoteilleen, kosk'ei hän kumminkaan osaa käyttäytyä niinkuin pitäisi.

ALMA.

Hän onkin oikeastaan vasta ensi kertaa tänlaisissa tanssiaisissa. Muistatthän, että hän

kantoi surua vanhempiensa jälkeen aina siitä saakka, kun tuli täysikasvuiseksi.

ANNI.

Se on totta, se. Ja siitä syystä häntä ehkä pitäisikin varoittaa ja oikaista. Sinun tehtäväsi se on etupäässä, Alma, varsinkin kun asia koskee veljeäsi myös.

ALMA.

Niin, minä lupaan puhutella heitä molempia, ja Viktor malttaa kyllä mielensä, sen saatte nähdä.

KARIN.

Olisin suuresti erehtynyt hänen suhteensa, ellei hän sitä tekisi.

(Useita herroja tulee sisään ja pyytävät naisia tanssiin. Näyttämö tyhjenee, ainoastaan salin ovelle jää muutamia herroja katsomaan tanssia.)

(Sylvi ja Viktor tulevat sisään.)

VIKTOR.

Sinä tanssit kuin enkeli.

SYLVI.

Ja sinä viet kuin jumala.

Viktor, katso, kaikki ovat menneet tiensä. Nyt saamme olla melkein kahdenkesken. — Mitä jos istuisimme tuonne kasvien taakse?

VIKTOR.

Mainiota! Täällähän olemme suojassa syrjäisten silmiltä.

SYLVI.

Istu sinä tähän.

VIKTOR.

Niin lähelle? Uskallanko?

SYLVI.

Uskallat, tietysti.

VIKTOR

(tarttuu hänen käteensä).

Sinulla on niin pieni, sievä käsi. (Suutelee sitä.)

SYLVI

(tempaa sen sukkelasti pois, punastuen ja hämillään).

Minkätähden sinä teet noin, tuolla tavalla?

VIKTOR.

Kun en malttanut olla sitä tekemättä. —
Sylvi — oliko se sitten niin väärin?

SYLVI.

Ei — en minä tiedä.

VIKTOR.

Niinpä anna minun suudella sitä vielä kerran.

SYLVI.

Viktor — nyt sinulla taas on tuo sama katse.

VIKTOR.

Mikä katse, Sylvi?

SYLVI.

Tuo, joka on niin kummallinen. Joka polttaa kuin tuli, ja panee minut vapisemaan.

VIKTOR.

Minkätähden käännät pääsi pois? Peloittaako se sinua?

SYLVI.

Peloittaa, ja tekee onnelliseksi samalla.

VIKTOR.

Sylvi, saanko suudella sinun kättäsi? Ei kukaan näe.

SYLVI.

Minkätähden tahdot sitä suudella?

VIKTOR.

Sentähden, että minä — rakastan sinua. — Siinä nyt on tuo salaisuus, jota äsken tahdoit tietää. Minä rakastan sinua niin kiihkeästi, niin tulisesti, ett'en enää voi itseäni hillitä. — Elä tuomitse minua liian ankarasti, Sylvi —

SYLVI.

Oh — Viktor —!

VIKTOR.

Tiedän kyllä, että minun olisi pitänyt vaieta. Ei ilmaista tunteitani, vaan tukahduttaa ne väkipakolla. Mutta minä en voinut — ne saivat minusta vallan. — Sylvi — nyt tiedät, kuinka minun on laitani. Tee minulle, mitä tahdot. Määrää mikä rangaistus tahansa, — minä alistun kaikkeen. Tahdotko että matkustan pois — ehkä jo huomispäivänä, sano?

SYLVI.

Matkustat pois? Ei, Viktor, sitä et saa tehdä. — Et saa lähteä pois, minä surisin itseni kuoliaaksi.

VIKTOR.

Sylvi —! Uskallanko ajatellakaan? Sinä —?

SYLVI.

Nyt putoo kuin suomukset silmistäni. Olenhan minä rakastanut sinua aina lapsuudesta saakka, Viktor.

VIKTOR.

Ilman että olet sitä tiennyt?

SYLVI.

Ilman että koskaan olen sitä tiennyt. Ajattele, kuinka hirmuisen tyhmä minä olin. Itkin sinua pitkät ajat, kannoin valokuvaasi povelani, suutelin sitä päiväkaudet, ja kun nukuin illalla, jäi se käteeni — enkä sittenkään ymmärtänyt, että tuo kaikki oli rakkautta. Kyläpä olin koko hupakko! Totta tosiaan!

VIKTOR.

Jos silloin jäin tänne, olisimme nyt varmaankin naimisissa — tai ainakin kihloissa. Ja sinä olisit minun — minun ikiomani! Ihan huimaa päätäni sitä ajatellessa! Nyt siihen sijaan — kuolema ja kirous —

SYLVI.

Mitä nyt —?

VIKTOR.

Nyt toinen saa puristaa sinua syliinsä, suudella ja hyväillä sinua — ja omistaa sinut kokonaan, eikä minulla ole mitään oikeuksia. Sinä olet toisen oma —

SYLVI.

Ei, Viktor, tästä päivästä alkaen olen ainoastaan sinun omasi.

VIKTOR.

Elä laske leikkiä. Tiedänhän varsin hyvin, ettei minulla ole mitään toivoa.

SYLVI.

Minäpä tahdon olla sinun. Kuule, Viktor, kunniani kautta lupaan, ett'ei tästä lähtein kukaan muu saa suudella eikä hyväillä minua.

VIKTOR.

Rakas, pikku Sylvi — sinä olet toisen miehen vaimo. — Sinä et ole enää vapaa.

SYLVI.

Mutta minä en rakasta Akselia, minä rakastan ainoastaan sinua. En tiennyt mitä rakkaus oli, kun menin naimisiin hänen kanssansa. Ja sen ilmoitan hänelle vielä tänä päivänä, heti paikalla —

VIKTOR.

Ei, Sylvi, Jumalan tähden, sitä et saa tehdä. Et ainakaan vielä —

SYLVI.

Miks'en?

VIKTOR.

Hän eroittaisi meidät ijäksi päiviksi, emme saisi enää koskaan tavata toisiamme.

SYLVI.

Emme koskaan edes tavata toisiamme? Hän estäisi —? Ei, Viktor, sinä erehdyt, sinä et tunne Akselia —

VIKTOR.

Aksel on siinä suhteessa niinkuin muutkin miehet. Hän nostaisi metelin, kieltäisi minun käymästä talossaan ja sulkisi sinut lukon taakse.

SYLVI.

Mitäs sitten teemme, Viktor?

VIKTOR.

Meidän täytyy olla varuillamme ensi aluksi. Ei antaa kenenkään aavistaa mitään.

SYLVI.

Entä sitten —?

VIKTOR.

Miettiä ja tuumailla. — Ehkä keksimme jonkun keinon —

SYLVI.

Oh, tiedätkös, toivotaan parasta! Kyllä kaikki pian selviää.

VIKTOR.

Kenties selviää. Mutta vielä en ainakaan tiedä, millä tavalla —

SYLVI.

En minäkään. Mutta täytyyhän meidän jollakin lailla päästä siitä pulasta. Emme huoli surra suotta, ennen aikojaan.

VIKTOR.

Oikein puhuttu! Täksi illaksi unohdamme kaikki ikävät asiat. Ja nautimme vaan. Olemme onnellisia ja iloisia. Minä kuvittelen, että sinä olet minun morsiameni, — minun suloinen morsiameni — minun kaunis, loistava morsiameni.

SYLVI.

Oh, Viktor, kuinka elämä kumminkin on ihanaa! Luuletko, että enkeleillä taivaassa on niin suurta iloa kuin meillä? En usko, en vaikka!

VIKTOR.

Sinä rakastat minua? Sano se vielä kerran.

SYLVI.

Minä rakastan sinua! Viktor, — minä rakastan sinua!

VIKTOR.

Mun armas morsiameni! Oma Sylvini! Ajattele, jos tämä olisi meidän häälltamme. Ja minä saisin viedä sinut kotiini — meidän uuteen, yhteiseen kotiimme. Ja sinne jäisimme sitten kahden — minä saisin ottaa sinut syliini — ja

suudella noita mansikka-huuliasi, noita hempeitä poskiasi ja tuota hohtavan valkoista kaulaasi, — ja sinä olisit minun — minun ikiomani! Oi, — mikä autuus se olisi. — Sylvi — sano, seuraaisitko minua mielelläsi?

SYLVI.

Sitä kysyt! — Armas, vie minut minne tahdot! Minä seuraan sinua heti paikalla. Oh — olenhan minä sinun — ainoastaan sinun omasi tämän jälkeen.

VIKTOR.

Kunpa ei koko maailmassa olisi muita ihmisiä, kuin sinä ja minä!

SYLVI.

Milloin se kaikki toteutuu, Viktor? Milloin sinä viet minut pois morsiamenasi? Sano!

VIKTOR.

Niin milloin, — milloin? Jos sen vain tietäisin!

SYLVI.

Eihän siihen ole pitkältä, eihän? Et usko, kuinka palavalla halulla sitä aikaa odotan.

VIKTOR.

Entäs minä sitten —? Sylvi — luuletko että minun haluni on vähemmän palava? Olisin valmis ryöstämään sinut tällä hetkellä —

SYLVI.

Tee se, Viktor, voi, tee se!

VIKTOR

(tarttuu päähänsä).

Ei, ei, Sylvi, se olisi sulaa hulluutta. Meidän tulee malttaa mieltämme vielä. Emme saa hätäillä —

SYLVI.

Mutta olenhan minä sinun omasi kummin-kin? Eikö niin, Viktor?

VIKTOR.

Olet, sinä olet minun omani. Minä otan sinut väkisin, ellei muu auta.

SYLVI.

Kuinka tämä tuntuu suloiselta, Viktor. Ja kuinka äärettömän onnelliseksi me tulemme! Kokonaan sinun omanasi — sinun luonasi, uudessa yhteisessä kodissa — oh, minua ihan huimaa, kun sitä kuvittelen.

VIKTOR.

Mitä sitten, kun nämä kuvitukset muuttuvat todellisuudeksi, Sylvi? — Kestämmeköhän niin suurta onnea, sano?

SYLVI.

Kestämme, sen lupaan.

ALMA

(tulee salista).

Täällähän teidät vihdoinkin löydän! Olen etsinyt teitä jokapaikasta.

VIKTOR.

Mitä nyt? — Minkätähden olet meitä etsinyt?

ALMA.

Kuinka te pysyttelette erillänne kaikista muista koko illan? Ja sitten istutte vielä täällä kätöksässä, ettei teitä kukaan näe.

VIKTOR.

Entä sitten? Meillä on luullakseni valta tehdä niinkuin tahdomme.

ALMA.

Te tanssitte vaan toistenne kanssa, ette kenenkään muun, ja tanssien välillä te kuiskaillette ja puhelette niin tuttavallisesti, että kaikki ihmiset sen huomaavat. Mitä te ajattelette? Tällä tavoin tulette yleiseksi puheenaineeksi kaupungissa.

VIKTOR.

Oh — lieneekö tuo niin vaarallista sentään! Mitä he sitäpaitsi osaavat sanoa? Että me, vanhat lapsuuden ystävät, olemme seurustelleet yhdessä tämän iltaa — kun pitkästä ajasta taas

kerran saimme tavata toisiamme. Kas tätä nyt!
Onko se sinusta niin kauheata —?

ALMA.

Viktor, minä tahtoisin puhua sinulle pari sanaa.

VIKTOR.

Sen voit tehdä kotona sitten. Huomenna tai ylihuomenna.

ALMA.

Ei, nyt heti. Tule vähän tänne syrjään.

VIKTOR.

Mitä siellä? Minä sanon sinulle Alma, että —

ALMA.

Että —?

VIKTOR.

Että minä en enää tarvitse hoitajaa. Olen nyt vihdoin ja viimein siksi vanha, että voin tulla omin neuvoin toimeen.

ALMA

(lempeästi nuhdellen).

Viktor —! Noin et ole vielä koskaan puhutellut minua.

VIKTOR.

Anna anteeksi, Alma. Mutta minä pyydän, mene pois. Minkätähden sinä häiritset meitä, vaikka näet, että mieluummin olemme täällä kahden?

ALMA.

Oikein todella, Viktor, se ei käy laatuun. Kaikki sitä jo paheksivat, ja useat ovat pyytäneet minua varoittamaan teitä molempia.

VIKTOR.

Vai niin —? Vaikka — mitäpä sitä ihmettelen! — Ihmiset ovat samanlaisia jokapaikassa. Aina valmiit juoruamaan, kun vaan saavat vähänkään aihetta.

SYLVI.

Emme välitä heistä, Viktor.

ALMA.

Sylvi kulta, se saattaisi tulla Akselin korville. Ja hän varmaan siitä närkästyisi. — Enkä minä sitäpaitsi ihmisten tähden ainoastaan tahdo teitä eroittaa, ymmärrättehän sen —

VIKTOR.

Vaan minkätähden sitten?

ALMA.

Viktor — tule nyt tänne vähäisen.

SYLVI.

Enkö minä saa sitä kuulla?

ALMA.

Kyllä sanon sen sinullekin, Sylvi, sitten — toisen kerran. Ei vielä —. (Vie Viktorin syrjään.)

Ole varuillasi, Viktor! Hän on nuori ja kokematon ja pitää sinusta ehkä enemmän kuin hänelle toisen miehen vaimona olisi luvallista. Eikä hän ole tottunut hillitsemään tunteitaan, sen sinä tiedät vanhastaan. Sinun tulee olla järkevä teidän molempien puolesta.

VIKTOR.

Elä pelkää — kyllä minä vastaan töistäni.

ALMA.

Olen koko illan ollut niin levoton teidän tähtenne. Herkiä ajoissa tästä, Viktor, minä pyydän sinua vielä kerran. Ennenkuin tiedät asiastakaan, on teidän suhteenne saattanut muodostua semmoiseksi, joksi et nyt voi sitä ajatellakaan. Vetäännäy erillesi! Sitä et kadu. Usko minua.

VIKTOR.

Alma kulta — sinä näet aaveita keskellä kirkasta päivää.

ALMA.

Elä koeta kierrellä, Viktor. Huomasinhan äsken selvään, että teillä jo oli jotakin välilänne.

VIKTOR.

Loruja! Mitä se olisi ollut?

ALMA.

Jotakin, jota sinä tahdoit peittää. Viktor, Viktor, sinulla on paha omatunto —

VIKTOR.

Vielä vain! Mutta sinä olet aina niin turhantarkka. Teet kissasta karhun ja säikähdytät itsesi aivan hukkaan, tyhjämpäiten. Mitä nyt sitten oikeastaan on tapahtunut? Sylvi ja minä olemme puhelleet toistemme kanssa — siinä kaikki.

ALMA.

Sinä olet sanonut hänelle asioita, joista et voi vastata. Ja tiedät kumminkin varsin hyvin, että Sylvi on vaan kokematon lapsi. Sentähden sinä oletkin kaksinkertaisesti moitittava. Ja jos sinä viet hänet harhateille, Viktor, niin sanon minä — että sinä olet tunnoton mies, ilman rehellisyyttä. ilman kunniantuntoa —

VIKTOR.

Alma —!

ALMA.

— kevytmielinen hupakko, jolla ei ole jär-
keä rahtuisen vertaa.

VIKTOR.

Lopeta!

ALMA.

Etkö ymmärrä, että tällä tavoin syökset
sekä hänet että itsesi turmioon? Ohimenevää,
rikoksellista nautintoa sinä haluat ja panet koko
tulevaisuutesi alttiiksi. Ja ajattele, minkä surun
se tuottaisi vanhemmillekin ja meille kaikille —

VIKTOR.

Taidat olla oikeassa, Alma, — saattaisi
ehkä niin käydä —

ALMA.

Usko minua, Viktor, helpointa on heti
alussa kääntyä takaisin huonolta tieltä.

VIKTOR.

Niin, niin, sinä olet oikeassa. Oikeassa nyt
niinkuin aina ennenkin. — Kiitos, Alma, kiitos
varoituksesta, se tuli kreivin aikaan.

ALMA.

Kiitos itsellesi! Nyt tunnen sinut taas
omaksi veljekseni. Ja nyt hengitän taas hel-
pommin.

VIKTOR.

Lähdemmekö pois?

ALMA.

Voinhan luottaa sinuun? Lupaatko tehdä asiat selväksi ja saattaa kaikki oikealle tolalle jälleen?

VIKTOR.

Mutta mitä sanoo Sylvi?

ALMA.

Tulevaisuudessa hän sinua siitä kiittää. — Ja pitää sinua rehellisenä ja kelpo miehenä. Hänelle on parempi tuntea muutaman päivän tuskaa, kuin tulla ijäti onnettomaksi.

VIKTOR.

Saattaa niin olla. — Alma, minä tahtoisin kernaimmin mennä täältä tieheni nyt.

ALMA.

Ei, jää tänne — ihmisten tähden. Ajattele Sylvin mainetta. Heittäydy iloiseksi — tanssi ja huvittele. Se on välttämätöntä.

VIKTOR.

Niinkö arvelet? No hyvä — tahdon koettaa! Olkoon menneeksi —

ALMA.

Kas niin, Sylvi, nyt meillä on kaikki selvillä.

SYLVI.

Viimeinkin. Minä jo luulin, ettei teidän keskustelustanne loppua tulisikaan.

ALMA.

Niin, näetkös, asia oli tärkeätä laatua.

SYLVI.

Koskiko se minua?

ALMA.

Osaksi sinuakin.

SYLVI.

Mitä se oli, Alma? Sano minulle kaikki, sano nyt heti.

ALMA.

Ei, ei vielä tänä iltana. Mutta minä tulen luoksesi jonakin päivänä. Ehkä jo huomenna.

SYLVI.

Istu tänne, Viktor, entiselle paikallesi.

VIKTOR.

Sylvi — elä pyydä.

SYLVI.

Sinä näytät niin masentuneelta. Viktor, mikä sinun on? Mitä Alma sanoi? Te sa-
laatte jotain —

VIKTOR.

Ole huoletta, Sylvi, sinä saat tietää kaikki. Huomenna tulen luoksesi, aamusta päivin, kello yksitoista. Mutta nyt — niin, nyt emme uskalla enää olla yhdessä tänä iltana, koska kuuluvat pitävän meitä silmällä täällä.

SYLVI.

Emmekö uskalla?

ALMA.

Ette mitenkään. Te olette jo herättäneet liian suurta huomiota.

SYLVI.

Eihän se meitä haittaa vähääkään. Viktor, tule pois istumaan. Minä olen niin levoton. Almakin ihan peloittaa minua, hän näyttää niin vakavalta.

ALMA.

Peloittaa? Rakas, pikku Sylvi —. (Istuu hänen viereensä.) Pyysithän itse tänäin aamupäivällä, että pitäisin sinusta huolta, etkö muista?

SYLVI.

Kyllä, mutta —

ALMA.

Ja minä lupasin sen tehdä. Mutta sinun pitää myöskin luottaa minuun. Eikö totta? — Kas niin, elä ole milläsikään. Niinhän sinä olet allapäin, pahoilla mielin, kuin siipeen ammuttu pikku lintu.

SYLVI.

Viktor, sinä et virka sanaakaan?

VIKTOR.

En voi sille mitään, Sylvi. Meidän täytyy mukaantua. — Sielua kirvelee, — mutta — rohkaise mieltäsi kumminkin. Pure hammasta, niinkuin minä. Meidän täytyy heittäytyä iloisiksi, sanoo Alma. Kumpikin omalla tahollaan, tietysti.

ALMA.

Pyydä Karin Löfbergiä tanssiin, Viktor. Sinä et ole lähestynyt häntä koko iltana. Hän varmaankin tuntee itsensä hyvin loukatuksi.

VIKTOR.

Taivasten tekijä! Hän, kaunotar? Jonka ympärillä koko joukko palvelevia kavaljeeria häärii tuolla salissa. Kaipaisiko hän minua?

ALMA.

Niin luulen. Voithan siitä muuten itse ottaa selvää.

VIKTOR.

Sen tietysti teen. Heti paikalla!

SYLVI.

Elä mene, Viktor. Jää tänne vielä vähäksi aikaa.

VIKTOR.

Pure hammasta ja heittäydy iloiseksi. Koetetaan, kumpi meistä onnistuu paremmin. — Hei vaan — nyt huimasti riemutaan! Me olemme tanssiaisissa, Sylvi —

ALMA.

Joudu, ennenkuin soitto loppuu.

VIKTOR.

Ahaa! Vai niin! Sanoitko, että neiti Löfberg on kaivannut minua? Niinpä lähden häntä nyt oikein liehakoimaan. Sitten mahtavat ihmisetkin rauhoittua. (Menee saliin.)

SYLVI.

Viktor —!

ALMA.

Anna hänen mennä, Sylvi. Usko minua, se on parasta.

SYLVI.

Sydäntäni pakottaa niin hirmuisesti. Voi, jos saisin itkeä. Viskautua suulleni tuohon lattialle ja huutaa ja valittaa ja itkeä!

ALMA.

Rakas, pikku Sylvi, mitä se hyödyttäisi?

SYLVI.

Sillä tavoin tein usein isän ja äidin kuoltua. Varsinkin iltasin. Ja kun olin itkenyt itseni nukuksiin, tuntui minusta ikään kuin helpommalta sitten seuraavana aamuna. — Mutta ehkäpä siitäkään ei olisi apua tässä surussa.

ALMA.

Mitä surua sinulla olisi, pikku Sylvi? Tänään aamupäivällä olit vielä iloinen kuin taivaan lintu.

SYLVI.

Tänään aamupäivällä? Ah niin — siitä ei ole sen kauvempaa. En tahtoisi uskoa itseäni samaksi ihmiseksi enää. Niin on kaikki muuttanutta.

ALMA.

Oh, hyvä ystävä, se on vaan paljasta kuvittelua. Huomenna, kun olet maannut yösi rauhassa, naurat koko jutulle. Näin myöhään

illalla on mielikuvitus kiihtynyt ja silloin näkee usein asiat ja olot ihan väärässä valossa.

Kaikki muuttunutta, sanot? Päinvastoin! Kaikki on aivan entisellään. Sinä olet naimisissa, sinulla on kunnollisin, oivallisin mies maailmassa, mies, joka pitää sinusta, joka sanalla sanoen kantaa sinua käsillään. Ei olekaan monella elämä niin hyvällä kannalla kuin sinulla. Ja kovin olisit kiittämätön, ellet tuntisi itseäsi onnelliseksi ja tyytyväiseksi.

SYLVI.

Aksel pitää minusta, sanot? Mutta kun jostakin ihmisestä pitää, niin tahtoo myöskin tehdä hänelle mieliksi. Semmoista en voi toivoakaan Akselin suhteen. Tiedän varmaan, että — vaikka polvillani rukoilisin häneltä sitä, jota nyt haluan, ei hän ikipäivinä siihen suostuisi. Oi, ei, hän voi olla kivikova välistä, sen olen jo tarpeeksi asti saanut kokea.

ALMA.

Niin, silloin ehkä, kun pyydät häneltä jotain järjetöntä. Ehkä se, jota nyt haluat, juuri on senlaatuista.

SYLVI.

Järjellistä tai järjetöntä — sama se, kun elämäni onni siitä riippuu.

ALMA.

Tuota minä en usko, Sylvi kulta! Mutta emme huoli väitellä niistä asioista. Jätämme nuo kaikki huomiseen. Tänä iltana tanssimme vaan ja huvittelemme. Emme välitä mistään muusta. Kas niin, tule pois nyt. Tästä lehtimajasta ei meitä löydä kukaan.

SYLVI.

Mene sinä, ei minulla ole halua.

ALMA.

Maltapas, tuolla tulee kumminkin joitakuuta.

(Luutnantti Harlin ja metsäherro Sandell tulevat salista.)

ALMA.

Ketä etsitte, hyvät herrat? Rouva Vahlia varmaan? — Siinä tapauksessa voin kaikessa hiljaisuudessa kertoa teille, että hän on piiloutunut tuonne kasvien taakse.

HARLIN.

Kiitoksia! Olen tosiaankin koko illan halunnut tilaisuutta —

ALMA.

Näettekö, kuinka hyvä minä olen arvaamaan asioita. (Menee.)

SANDELL.

Rouva Vahl — saanko kunnian esitellä teille luutnantti Harlinin? (Vetäytyy takaisin.)

HARLIN.

Erittäin hauskaa, että viimeinkin saan tutustua teihin, rouva Vahl. Olette aina tähän asti ollut niin kiinni, ett'en ole uskaltanut lähestyä. Ja saanko kysyä, miksi olette niin uskollisesti pysytellyt salista poissa tänä iltana? Ettehän toki ole mennyt tanssia pakoon?

SYLVI.

Osaksi sitäkin.

HARLIN.

Onko mahdollista? Te niinmuodoin ette pidä tanssista, rouva Vahl?

SYLVI.

En nyt. En tänä iltana. Muuten kyllä.

HARLIN.

Mutta suonettehan minulle kuitenkin edes yhden ainoan tanssin? Tekisitte minut sen kautta sanomattoman onnelliseksi, rouva Vahl.

SYLVI.

Ellette pane pahaksenne, olen kernaammin tanssimatta tänä iltana.

HARLIN.

Lupaatteko sitten vastedes — ensi tilaisuudessa —? Ettehän riistä minulta sitä toivoa?

SYLVI.

Niin — vastedes — ehkä.

HARLIN.

Siis ensi huvi-iltamassa, tai tanssiaisissa —?

SYLVI.

Ei, ei, en minä enää koskaan tule tanssiaisiin.

HARLIN.

Rouva Vahl —! Tekö ette tulisi enää koskaan tanssiaisiin? Kuinka voitte semmoista ajatellakaan? Siinä tekisitte suorastaan väärin.

SYLVI.

Väärin? Lieneehän toki vapaassa tahdossani tulla tai olla tulematta.

(Viktor ja Karin tulevat sisään. Sylvi kuuntelee levottomana heidän keskusteluaan.)

HARLIN.

Vapaassa tahdossanne tosin, mutta kahdenkertaisesti tekisitte kuitenkin väärin, ellette tulisi, rouva Vahl. Väärin ensiksikin seuraelämää kohtaan, jota teidän läsnäolonne sulostuttaa ja kaunistaa. Ja väärin toiseksi teitä itseänne

kohtaan, koska sen kautta tulisitte viettämään ikävää ja yksitoikkoista elämää. — Ja tekö hautaisitte nuoruutenne ja kauneutenne omien suojienne kätköön, te, joka suloudellanne voisitte hurmata koko maailman? Ei, teidän kutsumukseenne on vallan toinen ja suuresti erehtyisin, ellette sydämissänne haluaisi iloa ja onnea, tekin — ellette tuntisi itsessänne halua ja voimaa täysin määrin nauttimaan elämästä —

KARIN.

Ah, kuinka te osaatte valhetella, herra Hoving! Teillä olisi muka ollut aikaa tarkastaa minua ja minun ihailijoitani, kun koko illan olette niin uskollisesti pysytellyt kiinni vallan toisella taholla —

VIKTOR.

Ettekö tiedä, että usein on olevinaan toisaalla kiinni vaan sentähden, että paremmin voisi tarkastaa sitä, johon mieli todellisesti hehkuu ja palaa.

KARIN.

Vai niin —? Vai semmoinen poliitikko te olette, herra Hoving? Kuka olisi voinut aavis-
taa! — Teidän pitäisi välttämättä muuttaa uraa, ja ruveta juristiksi, koska teillä näyttää olevan niin mainion valtioviisaita taipumuksia.

VIKTOR.

Sanonko teille vielä yhden asian?

KARIN.

Sanokaa kaiken mokomin.

VIKTOR.

Kun olen oikein ihastunut johonkin naiseen, niin sattuu usein, että juuri silloin hakkaan hurjasti jotakin toista —

KARIN.

Voi, mikä kavaltaja! — Entäpä jos nyt kielisin tuon eräälle nuorelle rouvalle — niin, silloinpa joutuisitte pahempaan kuin pulaan.

SYLVI.

Oo, kuinka hän on inhottava!

HARLIN.

Myöntäkää, rouva Vahl, että olen oikeassa.

SYLVI.

Suokaa anteeksi, minä en kuullut.

HARLIN.

Kysyin, ettekö kaipaa iloa ja onnea, te niinkuin muutkin, ettekö tunne sydämmesänne halua ja voimaa täysin määrin nauttimaan elämästä? Vai tahdotteko tosiaan vapaa-

ehtoisesti uhrata nuoruutenne — ja tuomita itsenne ikävään ja yksitoikkoiseen elämään?

SYLVI.

En ikinä! Minä tahdon tulla onnelliseksi ja minä tahdon —

HARLIN.

Sanokaa suoraan! — Mitä te tahdotte?

SYLVI.

Minä tahdon rakastaa ja olla rakastettu.

HARLIN.

Oi, mikä herttainen avomielisyys! Te olette ensimmäinen nainen, jolla on uskallusta tehdä suora tunnustus. Minä ihailen teitä sanomat-
tomasti. Polvillani haluaisin kiittää teitä siitä vastauksesta. Niin, teitä tullaan rakastamaan ja jumaloimaan enemmän kuin ketään muuta. Onnellinen hän, joka teidän suosionne voittaa. Tai — sallikaa minun kysyä — kenties ei sydämmenne enää olekaan vapaa, kenties olette jo valinnut —?

SYLVI

(tarkastaa Viktoria ja Karinia, ei kuule häntä).

VIKTOR.

Saatte kernaasti panna minua koetukselle. En pyydä parempaa. Halusta olen koko illan

teidän nöyryn palvelijanne, ja pidän itseäni onnellisena, jos suvaitsette antaa minulle käskyjä. Mitä ruhtinattareni siis määrää ensi tehtäväkseni?

KARIN.

Että tanssitte kotiljongin minun kanssani tänä iltana.

VIKTOR.

Kotiljongin —?

KARIN.

Te epäilette? Ehkä olette jo pyytänyt toista?

VIKTOR.

En, — en suinkaan.

SYLVI.

Luutnantti Harlin — tahdotteko tehdä minulle suuren palveluksen?

HARLIN.

Oi, niin mielelläni! Sanokaa, mitä haluatte, rouva. Minä menehdyn halusta saada osoittaa teille ihailuani.

SYLVI.

Pyytäkää neiti Löfbergiä polkkaan, tanssittakaa häntä kauvan, — jääkää sitten salin toiselle puolelle ja pidättäkää häntä siellä.

HARLIN.

Te lähetätte minut pois?

SYLVI.

Minä rukoilen teitä, luutnantti Harlin. Ja lupaan olla teille niin erinomaisen kiitollinen.

HARLIN.

Jos tietäisitte, kuinka tämä on vaikeata. Mutta — minä tottelen teitä!

(Kumartaa Karinille ja vie hänet saliin.)

SYLVI.

Viktor — mitä kuulen? Sinä tanssit kotijongin hänen kanssansa?

VIKTOR.

Kun en saa tanssia sitä sinun kanssasi, Sylvi!

SYLVI.

Mutta minkätähden otat juuri hänet minun sijaani? Ota ennemmin joku toinen, Anni Vidgren esimerkiksi? Ja sitten sinä olet niin iloinen —

VIKTOR.

Minä iloinen! — Sylvi, meidänhän täytyy heittää heille sumua silmiin.

SYLVI.

Ei, sinä pidät hänestä, näenhän sen selvään. Ja sitten, — mitä kaikkea puhuitkaan hänelle. Voi, Viktor, minä kuulin joka sanan!

VIKTOR.

Sylvi kulta — sehän oli paljasta liehakoi-
mista, tyhjää korupuhetta, joka ei merkitse yhtään mitään. Jos olisit enemmän ollut ulkona maailmassa, ja jos olisit vanhempi, niin kyllä tietäisit, mistä arvosta tuo kaikki on. Taval-
lista seurapuhetta, ei muuta mitään. Elä ole siitä milläsikään — ei maksa vaivaa olla pahoillaan mokomasta roskasta.

SYLVI.

Voi, minulla on niin pahoja aavistuksia. Tunnen sydämessäni, että hän tahtoo sinut riistää minulta pois. Sekä hän, että Alma — ja kaikki muut myöskin. — Rakas Viktor — tanssi kotiljongi minun tai jonkun muun kanssa, mutta ei hänen.

VIKTOR.

Sylvi, pikkuinen, ei se käy laatuun, kun me jo sovimme siitä.

SYLVI.

Mutta mehän olimme sopineet siitä vielä ennemmin.

VIKTOR.

Ole nyt järkevä, rakas Sylvi, meidän täytyy kumminkin mukaantua kohtaloomme. Ei auta potkia tutkainta vastaan.

SYLVI.

Ei kukaan ihminen voi estää meitä tanssimasta yhdessä.

VIKTOR.

Se antaisi uutta aihetta juoruttelijoille. — Kärsivällisyyttä, pikku Sylvi! Huomenna, kello yksitoista, kun Aksel on mennyt virastoon, tulen minä luoksesi. Siellä saamme olla rauhassa, kahdenkesken. Minulla on niin paljon puhumista sinulle, meidän täytyy saada kaikki selväksi. — Ole iloinen ja huvittele sydämesi pohjasta niin kauvan. Nämähän ovat sinun ensimmäiset tanssiaisesi. Mihin tuo äskeinen luutnanttisi hävisi?

SYLVI.

Jos vaan voisin olla varma siitä, ett'et sinä rupea pitämään Karinista enemmän kuin minusta.

VIKTOR.

Sylvi —! Etkö sinä sitten tiedä, kuinka mieleni kuohuu, kun täytyy — Ei, ei, nyt unohdan taaskin itseni. — Ole iloinen, Sylvi, hurjan iloinen. Mihin tuo luutnanttisi hävisi?

SYLVI.

Ei, — minun täytyy päästä pois — en voi enää olla täällä. En katsoa, kun sinä tanssit hänen kanssansa.

VIKTOR.

Elä anna surulle valtaa, Sylvi. Nämähän ovat sinun ensimmäiset tanssiaisesi. Huvittele tänä iltana mielin määrin. Huolet kyllä tulevat aikanaan.

SYLVI.

Ei minua haluta jäädä. Minä olen väsynyt ja tahdon kotiin.

VIKTOR.

Oletko väsynyt? — Se on toinen asia.

SYLVI.

Mene sanomaan Akselille — ole niin hyvä.

(Viktor menee vasemmalle. Karin, Alma, Anni Vidgrén, ja Elin Grönkvist tulevat sisään.)

ANNI.

Erinomaisen hauska ilta!

ELIN.

Taivas, kuinka tuo Sandell osaa olla miellyttävä. Hän tanssi ainakin viisi kertaa minun kanssani viime polkassa.

ANNI.

Se ei oikeastaan ole *comme il faut*. Osoittaa suurta hienouden puutetta.

ELIN.

Eikö mitä!

ALMA.

Sinä olet täällä yksinäsi, Sylvi?

ANNI.

Mihin tuo uskollinen ritari on kadonnut?

KARIN.

Elä sano häntä uskolliseksi, koska hän keran on hyljännyt hallitsijattarensa.

ELIN.

Hoving, niin? Senhän saattoi arvata jo edeltäpäin. Mitäs hän jaksaisi koko iltaa hakata Sylviä, kun hän kumminkin on pikiintynyt Kariniin.

SYLVI.

Se on valhe! Hän ei ole »pikiintynyt» Kariniin.

ALMA.

Sylvi kulta, Elin laskee vaan leikkiä.

KARIN.

Elä ilmaise itseäsi, Sylvi. Ja pidä kaikin mokomin mielessäsi, että olet — rouva Vahl.

SYLVI.

Mitä tarkoitat?

KARIN.

Saat itse arvata.

SYLVI.

Jotain ilkeätä, — sen tiedän, sen näen jo silmistäsikin. Sinulla ei ole mikään hyvä sydän, niin kaunis ja komea kuin oletkin. Etkö luule, että tänäkin iltana olen huomannut, mitä sinulla on mielessä? Ja mitä vehkeitä sinä pidät —

ALMA.

Sylvi, rauhoitu, taivaan tähden —

SYLVI.

En virkakaan enää mitään. Kylläpähän itse tietää aikomuksensa. — Mutta sinä et onnistu, sen sanon. Ei, sinä et onnistu!

ALMA.

Tule minun kanssani, Sylvi. Lähdetään miehesi luokse —

SYLVI.

Ei, minä en tule sinun kanssasi. Et sinäkään ole minun ystäväni, sinä olet minua vastaan, sinä myös — ja te kaikki, te suotte minulle vaan pahaa. — Hyvästi — minä en kärsi nähdä teitä enää.

(Menee kiivaasti oikealle.)

ALMA.

Minne nyt? Sylvi, kuule — mitä sinä ajattelet —?

(Rientää hänen jälkeensä.)

KARIN.

Oh, Herra siunaa ja varjele! Tämähän alkaa tulla oikein jännittäväksi.

ANNI.

Minä olen mykkänä sulasta hämmästyksestä. Onni, ettei ketään sattunut tulemaan. Tämähän on suorastaan häpeällistä.

ELIN.

Mikä hänelle tuli?

KARIN.

Etkö ymmärtänyt? Hänhän oikein kiehui mustasukkaisuudesta.

ELIN.

Eikö mitä? Hyi, nyt suotta panettelette Sylviä.

(Aksel ja Viktor tulevat vasemmalta.)

AKSEL.

Missä hän sitten on?

VIKTOR.

En tiedä. Tänne minä hänet jätin.

KARIN.

Sylviäkö etsitte? Hän karkasi tiehensä.

ALMA

(tulee oikealta).

Häntä ei voinut millään ehdolla pidättää.

ANNI.

Menikö hän yksinään ulos pimeään yöhön?

AKSEL.

Mitä sanotte? Sylvikö kotiin? Eikä odottanut minua.

ALMA.

Joutukaa jälkeen. Ehkä saatte hänet vielä kiinni.

AKSEL.

Kuinka hän on ajattelematon — (Rientää oikealle.)

(Soitetaan valssia.)

ELIN.

Kotiljongi alkaa. Kenen kanssa sinä tanssit, Karin?

KARIN.

Herra Hovingin.

VIKTOR

(tarjoo hänelle käsivartensa).

Saanko luvan?

KARIN.

Te näytätte niin hämmästyneeltä, herra Hoving.

VIKTOR.

Minäkö? En suinkaan!

(Menevät käsikädessä saliin.)

(Esirippu laskee.)

KOLMAS NÄYTÖS.

(Sama huone kuin ensimmäisessä näytöksessä. Aksel istuu ja kirjoittaa. Sylvi tulee hiljaa sisään, kalpeana, arkana, hermostuneena. Kuljeskelee hiljaa ympäri, koettaen hillitä levottomuuttaan, seisahtuu välistä, heittää aran, epävarman katseen Akseliin päin ja asettuu viimein erään tuolin taakse, jonka karmiin hän nojautuu käsillään.)

SYLVI.

Aksel, minä tahtoisin kysyä sinulta jotakin.

AKSEL

(kääntämättä päätänsä).

Tee se, pikku sirkkuseni.

SYLVI.

(etsii turhaan sanoja).

AKSEL.

No, mitä koskee asia?

SYLVI

(epäröiden).

Ottavathan naineet ihmiset välistä avioeron?

AKSEL.

Sattuuhan sitä semmoista. — Hyvin harvoin meillä, kaikeksi onneksi.

SYLVI

(mieltiväisenä, hetken kuluttua).

Laki sallii sen siis?

AKSEL

(kirjoittaa yhä).

Sallii joskus. — Kun asianhaarat niin vaativat.

SYLVI.

Esimerkiksi?

AKSEL.

Esimerkiksi, kun toinen puolisoista on tehnyt itsensä syylliseksi uskottomuuteen.

SYLVI

(vilkkaammin).

Eikö siihen enempää tarvita?

AKSEL.

Ja kun viaton puoliso semmoisessa tapauksessa pyytää eroa.

SYLVI.

(seisoo vähän aikaa äänettömänä, epäröivänä. Menee toiselle puolelle huonetta, tulee takaisin, seisautuu samalle paikalle).

Pyytäisitkö sinä eroa, jos minä olisin sinulle uskoton?

AKSEL

(nauraen).

Mitä hullua? Sinä uskon? Ei, kissimirri, siitä ei pelkoa.

SYLVI.

Vaan jospa minä — rakastaisin toista?

AKSEL

(hymyillen).

Jos senlaisia juonia pistää päähäsi, niin — otan minä ne sieltä pois, ilman muita mutkia. — Ja sillä välin pidän huolta siitä, että sinä kumminkin pysyt minulle uskollisena.

SYLVI.

Mutta voisinhan minä yhtäkaikki — sinun poissa ollessasi —

AKSEL.

Olla minulle uskon? — Sylvi, pikkuinen, kuinka voit leikilläkään puhua tuommoista?

SYLVI.

Mitä silloin tekisit?

AKSEL.

Mitäkö tekisin? No, jos välttämättä tahdot sen tietää, niin — Tjah! Mitäpä minä muuta voisin, kuin rangaista sinua oikein kovasti. Ja viettelijääsi vieläkin kovemmin. Ja sitten eroitaisin teidät, tietysti.

SYLVI.

Mutta vapaaksi et minua päästäisi?

AKSEL.

En suinkaan. Päinvastoin. Silloinhan vasta sulkisinkin pikku sirkkuni oikein häkkiin.

Kas niin, ole nyt vaiti, kissimirri, ja anna minun kirjoittaa.

SYLVI

(on vaiti, vaipuu ajatuksiinsa).

AKSEL

(lopettaa vähän ajan kuluttua, panee pois kynänsä, sytyttää papyrossin).

Jaha — nyt saat kernaasti jatkaa, kun et vaan puhele tuonlaisia tyhmyyksiä, sillä niitä en totisesti tahdo kuunnella.

SYLVI

(on vaiti).

AKSEL.

No —? (Katsellee häntä tarkemmin.) Mikä sinulla on, Sylvi? Eilisestä illasta saakka olet ollut niin kummallinen —

Avioero! Kaikkea sinulle pistääkin päähän! — Mistä nämä ajatukset nyt tulivat? — Vai tanssiko on pannut aivosi pyörälle? — Sinä et vastaa? Totta tosiaan, enhän minä enää tunne sinua entiseksi Sylvikseni . . .

Tjah! Tuommoiset tanssiaiset eivät näy olevan sinulle terveellisiä. Mitäs muuta — ei mennä niihin enää —.

Ja koska me nyt kerran puhumme oikein vakavasti, niin sanon samalla jotakin, joka jo kauvan on pyörinyt kielelläni . . .

Saisit mielestäni alkaa vähitellen ryhtyä talouden toimiin. Opetella laittamaan ruokia, leipomaan, panemaan kaljaa ja niin pois päin. Silloin ei aika käy sinulle pitkäksi. Ja minun pikku kissimirristäni tulisi oiva emäntä. Eikös olisi hauskaa, vai mitä? . . .

No, sirkkuseni, yhäkö sinä vaan jörötät? Elä ole milläsikään. Tämmöiset pienet kahakat eivät merkitse mitään. Emmehän me siltä ole pahassa sovussa. Enkähän minä ankara ole sinua kohtaan, vaikka välistä saattaa siltä näyttää. Jos ei aina käykään mieltäsi myöten, niin on se sinulle vaan hyväksi. Sen kyllä opit aikaa myöten ymmärtämään.

Kas niin, Sylvi, elä nyt nökötä enää. Aika rientää. Tule istumaan tänne syliini, tule, tule, pikku pulmunen, että saan hyväillä sinua ja suudella pois tuon happaman näön kasvoiltasi. No —? Joudupas nyt välehen! . . .

Vai niin, sinä et tahdo? Eroammeko sitten näin pahassa sovussa? Sillä nyt minun täytyy lähteä, kello on yksitoista . . .

No niin, — sitä ei näy voivan auttaa . . .
Hyvästi sitten! — Mieti nyt täällä käytöstäsi
sillä aikaa, niin huomaat, luulen, kumpi meistä
on ollut väärässä. Ja sitten varmaankin olet
kiltti ja ystävällinen taas, kun tulen takaisin.

(Menee etehiseen.)

(Soitetaan. Akselel avaa oven. Alma tulee.)

AKSEL.

Ahaa, neiti Hoving! Sehän sopi oikein
hyvin. Tervetultua, tervetultua! (leikillisesti.) Niin,
tiedättekö, neiti, tanssi ei ollut ollenkaan ter-
veellistä meidän pikku Sylvillemme. Hän on
kovin pahalla päällä tänään. Saatte itse nähdä.
Niin, niin, neiti Hoving, — te häntä sinne hou-
kuttelitte — yksissä tuumin veljenne kanssa —
laittakaa nyt myöskin, että kaikki tulee taas
entiselleen. Teille se saattaa onnistua parem-
min. Te olette nainen ja ymmärrätte parem-
min muita naisia. Ja sitä paitse te vielä olette
niin »kauhean viisas ja järkevä», niinkuin Sylvi
sanoo.

ALMA

(hymyillen).

Niin, kyllähän Sylvi minua aina moittii
niistä ominaisuuksista — syystäkö sitten tai
syyttä, sitä en mene päättämään.

AKSEL.

Jätän nyt kumminkin täydellä luottamuk-

sella pienen pulmuseni teidän huostaanne niin kauvaksi.

ALMA.

Kiitoksia! Lupaen koettaa parastani.

(Aksel menee.)

ALMA

(tulee sisään).

Hyvää päivää, Sylvi! Minä pidän sanani, niinkuin näet.

SYLVI.

Minne Viktor jäi? Eikö hän tulekaan?

ALMA.

Tulee kyllä. Vähän ajan päästä.

SYLVI.

Hän lupasi olla täällä heti yhdeltätoista.

ALMA.

Viktor pyysi, että minä ensin puhuisin kanssasi.

SYLVI.

Sinä? Pyysikö hän, että sinä puhuisit minun kanssani? Mistä asiasta?

ALMA.

Emmekö istu nyt ensi aluksi? — Sitten sinun täytyy malittaa mieltäsi, Sylvi hyvä, että voimme jutella oikein levossa ja rauhassa.

SYLVI.

Niin, istu sinä vaan. Tuonne sohvaan, tai mihin tahdot. Minä seison ennemmin. — Ja anna sitten kuulla, mitä sinulla on sanottavaa.

ALMA.

Koettaisit ensin vähän rauhoittua, Sylvi. Muuten emme pääse sen pitemmälle.

SYLVI.

Aloita vaan. Kyllä kuulen.

ALMA.

Ei pelkkä kuuleminen riitä, rakas Sylvi. Sinun täytyy myöskin punnita ja tarkkaan miettiä sanojani, ja siihen vaaditaan, että kookoot ajatuksesi.

SYLVI.

Sano suoraan. Ei mitään esipuheita. Mitä varten hän lähetti sinut tänne?

ALMA

(katsoo häneen pitkään ja vakavasti).

Sylvi —!

SYLVI.

No, niin?

ALMA.

Minä tulin sen johdosta, mitä eilen illalla tapahtui teidän välillänne.

SYLVI.

Johan sen arvasin. — Jatka!

ALMA.

Niinkuin näit, vaihdoimme jo tanssiaisissa muutamia vakavia sanoja keskenämme, Viktor ja minä.

SYLVI.

Niin, näinhän minä.

ALMA.

Sitten kun tulimme kotiin, istuimme vielä hyvän aikaa ylhäällä ja puhelimme samasta asiasta. Viktor myönsi viimein, että minä olin oikeassa.

SYLVI

(ivallisesti).

Tietysti! Mitäs hän muuta olisi voinut. Sinähän olet aina oikeassa.

ALMA.

— ja sitten hän pyysi, että minä tulisin ja selittäisin sinullekin ajatukseni.

SYLVI.

Aivan kernaasti! Mutta sen sanon jo edeltäpäin: Minua et taivuta yhtä helposti, sillä minä olen hiukan kovempaa ainesta kuin Viktor. — Jaha, jatka nyt!

ALMA.

Viktor oli ajattelemattomuudessaan sanonut sinulle eilen semmoisia asioita, joita hänen ei koskaan olisi pitänyt päästää huuliltaan.

SYLVI.

Niin — hän sanoi, että hän rakastaa minua.

ALMA.

Siinä juuri hän teki kovin kevytmielisesti. Hän käsittää sen nyt, ja katuu sitä.

SYLVI.

Toisin sanoen: sinä olet saanut hänet siihen.

ALMA.

Elä keskeytä minua. — Viktor ei tanssin huumeessa muistanut seurauksia, vaan antoi hetken vaikutuksille vallan. Ja nyt hän pyytää, että sinä unohtaisit kaikki ja soisit hänelle anteeksi.

SYLVI.

Unohtaisin, että hän rakastaa minua! En ikinä.

ALMA.

Ohimenevä, haihtuva tunne. Elä pane sille kovin suurta arvoa.

SYLVI.

Ohimenevä, haihtuva tunne? Se ei ole totta! Se ei ole ohimenevä eikä haihtuva. Näinhän sen hänen katseestaankin. Hänen lämpimästä, hehkuvasta katseestaan — oi, se hurmaa minua vieläkin. Kun vaan ummistan silmäni, näen sen kohta edessäni, tunnen sen vaikutuksen koko olennessani.

ALMA.

Voi, sitä Viktoria! — Sinun olisi pitänyt nuhdella häntä ankarasti, Sylvi. Niin, se sinun olisi pitänyt tehdä.

SYLVI.

Nuhdella? Siitäkö, että hän teki minut onnelliseksi? Ei, Alma, se ei tapahdu koskaan. Ei, vaikka koko maailma tahtois minua pakoittaa. Me rakastamme toisiamme ja tulemme vast'edes aina rakastamaan toisiamme. Siinä ei auta mikään, minun päätökseni pysyy lujana. Minä tahdon olla hänen, eilisestä asti olen ainoastaan hänen omansa, enkä kenenkään muun.

ALMA.

Hyvä Jumala, kuinka sinä puhut! Unohdatko sitten kokonaan, että olet naimisissa, että sinulla on velvollisuuksia miestäsi kohtaan?

SYLVI.

Viktoria olen rakastanut aina lapsesta saakka. En ole koskaan rakastanut Akselia, vaikka ymmärtämättömydessäni menin hänelle vaimoksi. Ja siinä juuri tein väärin, näetkös, — kauheasti väärin. Mutta tottahan sen jollakin tavalla voi korjata. Sillä korjata se *täytyy*.

ALMA.

Ja minä sanon sinulle: sitä ei voi korjata! Avioliitto on pyhä liitto, joka kestää läpi koko elämän. Sitä ei saa purkaa noin vaan mieltä myöten. Viktor sen kyllä tietää. Hän ei rakenna mitään tuulen tupia siinä suhteessa. Minä pyydän sinua, Sylvi, — itsesi tähden, — ole järkevä ja jätä kaikki semmoiset ajatukset. Minä vakuutan sinulle, ne vievät sulaan onnettomuuteen. Ajattele miestäskin, joka on niin hellä ja hyvä sinulle, voisitko niin pahasti palokita hänen rakkautensa?

SYLVI.

Jos hän on hyvä ja hellä minulle, niin osoitakoon sen myöskin. Antakoon hän minun nauttia elämästäni ja päästäköön minut vapaaksi. Mutta kas, sitäpä hän ei tee.

ALMA.

Ei, sillä se olisi suurinta hulluutta. Ja ymmärräthän, Sylvi kulta, ettei sitä lakikaan sallisi.

SYLVI.

Siinä tapauksessa sanon minä, että laki on päin mäntyy. Mutta — oletko myöskin ihan varma asiasta?

ALMA.

Aivan varma. Kun teidät kerran on vihitty yhteen, ei voi muu kuin kuolema teitä eroittaa.

SYLVI.

Kuolema —?

ALMA.

Niin, Sylvi, kuolema ainoastaan. — Miehesi oma sinä olet niin kauvan kuin elät, häntä sinun tulee rakastaa, ja hänelle pysyä uskollisena. Sinun tunteesi Viktoria kohtaan on luvaton, sinun täytyy se tukahuttaa. Viktor puolestaan on jo täydellisesti kylmennyt.

SYLVI.

Se ei ole totta. Viktor ei ole kylmennyt minua kohtaan. Sinä valhettelet.

ALMA.

Saat kuulla sen häneltä itseltään. Viktor ottaa asian järkevästi. Hän ei ole enää mikään lapsi. Hän tuntee elämää ja tietää, ett'ei tuomoiisiin hetkellisiin mielialoihin ole luottamista. Ne katoovat pian ja jättävät jälkeensä pelkkää inhoa ja katumusta.

SYLVI.

Oi, kuinka sinä olet viisas!

ALMA.

Aviollinen yhdyselämä uskollisuudessa ja rakkaudessa on ainoa terve ja luonnollinen suhde miehen ja naisen välillä. Kaikki muunlaiset yhteydet tuottavat vaan harmia ja häpeätä. Viktor tahtoo pysyä rehellisenä miehenä, Sylvi, miehenä, joka suoraan ja vapaasti uskaltaa katsoa muita ihmisiä silmiin. Hän ei tule koskaan pitämään luvatonta yhteyttä toisen miehen vaimon kanssa. (Nousee.)

SYLVI.

Oh, jatka pois vaan. Ethän sinä vielä kaikkia sanonut.

ALMA.

Mitä luulet, että minulla vielä olisi lisättävää?

SYLVI.

Vai niin, sinä et ole sitä tietävinäsi. Pitääkö minun ehkä selvittää ajatuksiasi? — No hyvä, kuule sitten!

Viktor ei saa rakastaa minua, hänen pitää rakastaa toista. Hänen pitää mennä naimisiin. Ja elää »aviollista yhdyselämää uskollisuudessa ja rakkaudessa» — Karin Löfbergin kanssa.

Niinkö luulet, etten ymmärrä. Siihen sinä pyrit kaikessa siveydessäsi ja täydellisyydessäsi. Karin Löfberg on vapaa, hän on rikas, hyvästä perheestä, — erinomaisen »sopiva» aviosiippa nuorelle miehelle. — Oh, sinä olet niin viisas, niin järkevä ja erehtymätön, että voisin — vihata sinua.

ALMA.

Ja sinä taas olet nyt niin ärtynyt, ettet tiedä mitä sanot.

SYLVI.

Kyllä olitte valmiiksi tuumanneet kaikki jo eilen illalla. Karin Löfberg ja Anni Vidgren ja sinä. Te olette jokaikinen liitossa minua vastaan. Ja Viktor, Viktor —! Oi kuinka minä olen äärettömän onneton!

(Itkee.)

ALMA.

Näin ensi alussa se tuntuu katkeralta. Mutta usko minua, Sylvi: kaikki kääntyy vielä hyväksesi. Tämä suru haihtuu pian, ja sitten kyllä huomaat, että koko juttu oli vaan lapselista hulluutta. Ei muuta mitään.

SYLVI.

Ole vaiti! Minä en kärsi kuulla enää yhtä sanaa.

VIKTOR

(tulee etehiseen).

SYLVI.

Viimeinkin! — Viktor, kuinka sinä saatoit —! Minkätähden lähetit Alman? Miks'et tullut itse, niinkuin lupasit? Musertunut olin jo tarpeeksi asti ennestään ja nyt —! Oi, kuinka te kaikki olette pahoja minulle!

VIKTOR.

Sylvi kulta, — elä itke! — Alma, saanko pyytää sinua —

ALMA.

Jättämään teidät? Niin, sen juuri aijoin tehdäkin. — Viktor, voinhan luottaa sinuun?

VIKTOR.

Olen antanut sinulle sanani.

ALMA.

Niin, olet kyllä. Mutta jos —?

VIKTOR.

Mitä minusta ajattelet?

ALMA.

No niin, — minä menen sitten. Hyvästi, Sylvi! Anna anteeksi, jos olen pahoittanut

mielesi. Sitä ei voinut välttää. — Ehkä kuitenkin tulevaisuudessa vielä kiität minua siitä.

SYLVI.

En koskaan!

(Alma menee.)

SYLVI.

Ja nyt minä katson, ett'ei kukaan meitä häiritse. (Lukitsee etehisen oven.)

VIKTOR

(seisoo ajatuksiin vaipuneena).

SYLVI.

Viktor, eihän se ole totta — eihän? Eihän se ole totta, Viktor, sano?

VIKTOR.

Mikä niin?

SYLVI.

Että sinä jo olet kylmennyt minulle? Että se vaan oli haihtuva, ohimenevä tunne? Sano, Viktor, eihän se ole totta? Alma koetti vaan uskotella minua. Olethan sinä pitänyt minusta yhtä kauvan kuin minäkin olen pitänyt sinusta. Etkö muista? Jo kouluajoista asti. Kuinka se sitten voisi mennä ohitse? Ja jättää katumusta ja inhoa jälkeensä, niinkuin Alma väittää. Vik-

tor, kuule! Minkätähden sinä et vastaa? Viktor, mitävarten seisot siinä niin hirveän vakavana?

VIKTOR.

Tulin niin alakuloiseksi, kun näin sinun itkevän, Sylvi.

SYLVI.

Mutta enhän minä enää itkekään. Jos sinä vaan olet kiltti ja ystävällinen minulle niinkuin eilen, niin saat kohta nähdä minut oikein iloisena taas. Ja olethan sinä, Viktor, vai mitä? Tietysti sinä olet, kuinkas muuten. — Viktor, et saa koskaan enää lähettää Almaa luokseni, hän oli niin kovin, kovin häijy —. Et usko, kuinka häijy hän oli. — Mutta jääköön se kaikki mielestä pois nyt, — en tahdo kantaa hänelle vihaa, sillä hän on kumminkin sinun sisaresi. Ja minä pidän sinusta niin, minä pidän sinusta niin äärettömän, äärettömän paljon.

VIKTOR.

Ole vaiti, Sylvi, ole vaiti, — elä puhu semmoisia —

SYLVI.

Miksi ei?

VIKTOR.

Kyllä selitän kohta — (Vaipuu tuolille istumaan.)

SYLVI.

Oletko sairas, Viktor, — sinä näytät niin kalpealta?

VIKTOR.

Kuule, mitä sanon, Sylvi! Sinä olit ennen uljas ja rohkea pikku tyttö.

SYLVI

(istuu lattialle, häntä lähelle).

Vai muistat sinä sen?

VIKTOR.

Kerran heitin vahingossa sinua kivellä, ja se koski kovasti, mutta sinä et itkenyt.

SYLVI.

En, — minä vaan nielin ja nielin.

VIKTOR.

Oletko vieläkin yhtä uljas?

SYLVI.

Olen kyllä! Tahdotko koettaa?

VIKTOR

(katselee häntä hellästi ja surullisesti).

Pikku Sylvi raukka!

SYLVI.

No, Viktor, — aijotko heittää minua kivellä?

VIKTOR.

Kivellä? — Ei, sitä en tee.

SYLVI.

Mihinkä sinä sitten vaadit minulta rohkeutta?

VIKTOR.

Kokonaan toiseen asiaan.

SYLVI

(nostaa käsivartensa hänen polvilleen).

Jopa arvaan! — Sinä tahdot tietää, uskallanko rakastaa sinua ja tulla sinun omaksesi.

VIKTOR.

Ei, ei, kuinka voit semmoisia ajatellakaan? Emmehän me saa rakastaa toisiamme.

SYLVI.

Saa? Oletpa taaskin soma. Luuletko, että siihen koskaan kysytään lupaa? — Hyi, Viktor, kuinka saatat antaa Alman säikyttää itseäsi noin tyhmästi.

VIKTOR.

Alma ei olisi voinut mitään, ellei järki ja oikeudentunto puhuisi minulle samaa kieltä. Sylvi kulta, näytä nyt, että olet yhtä uljas ja rohkea, kuin ennen. Ett'et vuodata kyyneltäkään, vaikka meidän täytyy erota.

SYLVI.

Joutavia! Ei meidän ollenkaan tarvitse erota. Se on vaan Alman keksintöjä. Ja mitä puhut järjestä ja oikeudentunnosta? Mokomia ikäviä sanoja. Ne sinä olet myöskin saanut Almalta. Anna sinä hänen pitää järkensä ja oikeudentuntonsa itsellään, mitä ne meihin kuuluvat. Alma ei käsitä tuon taivaallista meidän tunteistamme, hän kun ei milloinkaan maailmassa vielä ole ketään rakastanut. Hyvä hänen on puhua järjestä ja oikeudentunnosta ja sen semmoisesta.

Viktor, elä ajattele häntä, elä anna hänen vaikuttaa itseesi. Hän vaan häiritsee meidän onneamme ja meidän rakkauttamme —

VIKTOR.

Sehän meidän kumminkin täytyy tukahuttaa. Unohtaa kaikki tyyri ja olla niinkuin ei mitään sentapaista olisi koskaan ollut välilämme.

SYLVI

(käy yhä levottomammaksi).

Täytyy, täytyy! Aina sinä sanot täytyy. Mitä varten täytyy?

VIKTOR.

Olosuhteet pakoittavat meitä. Emme voi sille mitään.

SYLVI.

Oh, kuinka me voimme! Luota minuun, Viktor, kyllä keksin jonkun neuvon. Me emme *anna* pakoittaa itseämme, emme olojen emmekä ihmisten emmekä minkään voiman maailmassa. Me voitamme kaikki esteet. — Viktor, minä en pelkää mitään. Nyt kun sinä olet luonani, tunnen itseni reippaaksi taas. Niin reippaaksi, että voisin vastustaa koko maailmaa, jos niiksi tulee.

VIKTOR.

Rakas — etkö pelkää? Sinähän ihan vapiset.

SYLVI.

Niin, sentähden vaan, että olet noin vastahakoinen. En minkään muun tähden.

VIKTOR.

Ei, Sylvi, jätä nyt nuo ajatukset mielestäsi. Ole järkevä. Usko minua, se on välttämätöntä.

SYLVI.

Se ei ole ollenkaan välttämätöntä. Voimme tällä hetkellä olla onnellisia ja rakastaa toisiamme niinkuin eilen tanssiaisissa, siitä ei kukaan ihminen meitä estä. Viktor, etkö muista, kuinka suloista ja ihanaa meillä oli illalla — silloin, ennenkuin Alma tuli meitä häiritsemään. Kun kuvittelimme, että vietettiin meidän häi-

tämme, että sinä sitten myöhempään veisit minut morsiamenasi meidän yhteiseen kotiimme, ja — sinä ottaisit minut syliisi —

VIKTOR.

Vaiti, Sylvi, vaiti, taivaan nimessä! — Elä puhu enää sanaakaan niistä! — Minä kurja — kun herätin sinussa tunteita, jotka — Sylvi, minä pyydän vakavasti, lopeta! Unohda kaikki. Anna minulle anteeksi, eläkä muistele niitä enää. Onhan tämä jo muutenkin kyllin katkeraa, elä tee sitä enää katkerammaksi —

SYLVI.

— sinä ottaisit minut syliisi ja painaisit minua rintaasi vasten ja suutelisit minua — ja minä olisin kokonaan sinun omasi elämän loppuun saakka —

VIKTOR.

(tahtoo nousta).

Jos vielä jatkat, niin lähden pois. Minä en kestä enää —

SYLVI

(tarttuu häneen).

Ei, Viktor, sinä et saa mennä, sinä et saa jättää minua. Kuinka sinulla voi olla sydäntä työntää minua luotasi? Viktor, minä rakastan sinua ja minä olen sinun omasi. Mitä tulee

minun tehdä, sano? Minä tottelen sinua kaikessa, mutta unohtaa sinua, unohtaa meidän rakkauttamme, sitä en voi. Viktor, etkö näe, että se on mahdotonta. Minä en voi elää ilman sinua. Minä tahdon olla sinun, minä riipun sinussa kiinni, enkä päästä sinua — minä seuraan sinua vaikka kadotukseen, jos niin on. Viktor, elä ole kova — rakastathan sinä minua?

VIKTOR.

Laske minut irti — sinä olet toisen vaimo.

SYLVI.

Sinun vaimosi minä olen, sinun, enkä kenenkään muun. Viktor, sano, rakastathan sinä minua, tahdothan sinä ottaa minut omaksesi?

VIKTOR.

Ajattele toki — sinä et tiedä, mitä teet. Sylvi, elä kiusaa minua. Minä olen pyhästi päättänyt pysyä rehellisenä miehenä. Minä en tahdo vietellä sinua, en houkutella sinua aviorikokseen — en tehdä sinua onnettomaksi.

SYLVI.

Viktor, minkätähden noin kylmä ja kova? Katso minuun taas samalla hehkuvalla, polttavalla katseella kuin eilenkin. Ja vastaa viimeinkin kysymykseeni. Viktor, vielä kerran: rakastatko sinä minua?

VIKTOR

(vaikeasti).

En.

SYLVI.

Et —? (Päästää hänet irti, nousee seisomaan.) Et —?

VIKTOR.

Se oli vaan haihtuva, ohimenevä — huumaus —

SYLVI.

Alma oli siis oikeassa?

VIKTOR.

Hän oli oikeassa.

SYLVI.

Ah, — nyt minulle valkenee! — Sinä tanssit kotiljongin hänen — Karin Löfbergin kanssa — sen jälkeen kun minä olin lähtenyt. Hän heitti verkkonsa sinun eteesi — ja sinä tartuit ansaan. Olit heti valmis pettämään minut.

VIKTOR.

Hyvästi, Sylvi —! Minun täytyy lähteä nyt.

SYLVI.

Eikö sinulla ole mitään muuta minulle sa-
nottavaa?

VIKTOR.

Ei nyt. Sitten — kun kumpikin olemme levollisempia. — Ei, ei sittenkään, ei niin sanaa milloinkaan tästä — (Menee etehiseen.)

SYLVI.

Niin — sitten minäkin tiedän, mikä minulla on edessä.

(Menee kirjoituspöydän luo, ottaa stryksiinilaatikon ja aikoo panna yhden kapselin suuhunsa.)

VIKTOR.

Mitä teet, Sylvi? Mitä siinä kapselissa on?

SYLVI.

Stryksiiniä.

VIKTOR

(juoksee esiin).

Stryksiiniä? Oletko järjestäsi?

SYLVI.

Rakastatko minua, vai etkö rakasta?

VIKTOR.

Anna pois tuo, Sylvi! (Ottaa häneltä kapselin.) Kas noin —. Tule nyt tänne, — ja katso että jätät kaikki tuommoiset tuumat mielestäsi vastedes.

SYLVI.

Tällä kertaa voit minua siitä estää. Mutta

ei se pitkältä auta. Minä kumminkin murhaan itseni — koska sinä minut hylkää.

VIKTOR.

Pikku hupakko, mikä oletkin! — Herra antakoon minulle anteeksi, mutta nyt ovat voimani lopussa. En voi enää vastustaa. Ei, minä en voi! (Syleilee häntä ja katsoo häneen hellästi.)

SYLVI.

Viktor —?

VIKTOR.

Tietysti minä sinua rakastan, sinä armas, ajattelematon lapsi, tietysti minä sinua rakastan — rakastan aina hulluuteen asti. Koetin vastustaa tunteitani, koetin ne tukahduttaa — mutta se ei onnistunut. Turha vaiva! Sinä olet voitannut, Sylvi! Minä antaannun, — ja otan sinut omakseni. (Suutelee häntä.)

SYLVI.

Näetkös, näetkös! Tiesinhän sen. Mutta mitä varten rupeat sitten häijyksi ja puhut semmoisia — sinä paha, paha poika!

VIKTOR.

Anna anteeksi! Annathan? En tee sitä koskaan enää. Tule syliini — istutaan tähän. — Kuinka suloinen sinä olet, — eilen vielä lapsi, tänään hempeä, rakastava nainen —

SYLVI.

Vieläkö nyt karkaat minulta, sano?

VIKTOR.

En, en —! Elä pelkää! En minä karkaa —

SYLVI.

Mahtaisi ollakin vähän vaikeata, sillä, näes, nyt minä pidän sinusta kiinni — ja kiedon käsivarteni niin kovaan sinun kaulaasi, ett'et pääse ikinä irti.

VIKTOR.

Tee se! — Tee se, rakkaani, oma Sylvini . . . Mun morsiameni, mun suloinen, ihana morsiameni. — (Suutelee ja syleilee häntä tulisesti.) Minun sinä olet, minun . . . tässä elämässä ja tulevaisessa . . .

Tämmöinen hetki kuin tämä, — on enemmän kuin kaikki taivaan ihanuus . . .

Oletko sinä nyt onnellinen, Sylvini?

SYLVI.

Oi, olen, olen, olen —! Sanomattoman onnellinen!

VIKTOR.

Rakkaani — minä olisin valmis pusertamaan ja tukahduttamaan sinut kuoliaaksi suuteiloillani . . .

Olethan sinä minun? Minun omani? . . . Eikö niin?

SYLVI

(kuiskaa).

Sinun — sinun iki omasi, Viktor!

(Viktor pusertaa häntä rintaansa vasten, suutelee häntä yhä kiihkeämmin ja kuiskaa hänelle puoleksi tukahdutettuja hyväily sanoja.

Sylvi lepää melkein fiedotonna hänen sylissään,
kun etehisen kello äkkiä soi.)

SYLVI

(vahahtaa).

Mikä se oli?

VIKTOR.

Joku tulee. — Aksel?

SYLVI.

Ei, — ei se ollut hänen soittoaan.

VIKTOR.

Kai meidän täytyy avata?

SYLVI.

Eikö mitä.

(Soitetaan uudestaan.)

SYLVI.

Antaa soittaa muutamia kertoja. Tottapahan viimein menee tiehensä.

VIKTOR.

Kukahen se lienee?

SYLVI.

Odotä, minä katson avaimen reijästä.

(Juoksee etehiseen.)

VIKTOR.

Varo, ett'eivät kuule askeleitasi.

SYLVI

(seisoo vähän aikaa ja kuuntelee).

Kuule — siellä on Karin Löfberg ja Elin Grönkvist. Tunnen heidät äänestä. Ja nyt he aikovat tulla kyökin kautta. Mitä teemme? Lukitsemmeko oven sielläkin?

VIKTOR.

Ei millään ehdolla. Palvelusväki rupeisi epäilemään.

SYLVI.

Kuinkas sitten?

VIKTOR.

Minä menen pois ja sinä otat heidät vastaan. Keksi joku syy — sinä nukuit, et kuulut soittoa, tai jotain muuta sen tapaista. — Hyvästi, armaani! Yksi suutelo vielä! (Syleilee häntä taas ja painaa pitkän suutelon hänen huulilleen.)

Kuule, — minä tulen takaisin tunnin päästä, — koeta saada heidät tiehensä siksi. Onhan meillä sitten vielä aikaa, vai kuinka? Ei suinkaan hän tule kotiin virastosta, ennenkuin kolmelta?

SYLVI.

Ei ennenkuin kolmelta. — Tule takaisin, tule, rakas!

VIKTOR.

Sen teen. Täsmälleen tunnin päästä. Hyvästi, rakas, oma Sylvini!

(Suutelee häntä vielä useita kertoja ja rientää pois.)

SYLVI

(seisoo huokuvien rinnoin ja hohtavin poskin).

Hän tulee takaisin! Tunnin päästä on hän täällä taas. Oi, kuinka minä häntä rakastan!

(Karin, Löfberg ja Elin Grönkvist tulevat vasemmalta.)

KARIN.

Katsos nyt, täällä hän vaan kävelee kaikessa rauhassa. Minkätähden et avannut ovea äsken, kun soitimme?

SYLVI.

Minä — en kuullut.

KARIN.

Etkö kuullut? Sepä kummallista. Mehän soitimme kuin hurjat.

SYLVI.

Niin — mutta minä — nukuin.

KARIN.

No — sittenpä sen voi käsittää. Olit ehkä väsyksissä eilisen tanssin jälkeen ja nukuit sentähden raskaasti.

ELIN.

En minäkään tahtonut jaksaa nousta ylös tänä aamuna. Mamman täytyi vähän päästä tulla minua pudistelemaan.

KARIN.

Ja Sylvi varmaan ei saanut unta koko yönä, vai kuinka?

SYLVI.

En saanutkaan. Mutta mistä sinä sen tiesit?

KARIN.

No — arvasin siitä, kun olit niin suuttunut sieltä lähtiessäsi. Juoksit ulos pimeään yöhön, etkä malttanut edes odottaa miestäsi.

ELIN.

Niin, kuule, siitä syntyi hirvuisen melu. Kaikki ihmiset puhuivat sinusta ja muutamat luulivat, — mutta elä vaan pahastu —

SYLVI.

Mitä ne luulivat? — Vaikka samapa se! Luulkoot mitä tahansa.

ELIN.

Minä kyllä koetin puollustaa sinua, — sillä minä en sitä uskonut. Hyi, minä en voisi koskaan uskoa sinusta niin pahaa.

KARIN.

Oikeastaan tulimmekin tänne juuri sen johdosta. Minä en, näes, voi ymmärtää, mistä sinä niin raivostuit minuun eilen. Mitä olin sinulle tehnyt? Tahdotko olla hyvä ja selittää?

SYLVI.

Oh, eihän se ollut mitään. Ei kerrassa mitään.

KARIN.

Mutta kuinka voi ilman syytä hyökätä ihmisiä vastaan sillä lailla? Ja käyttää vielä niin loukkaavia sanoja? Muistat kai itsekin, kuinka hirveästi minua sätit siellä kaikkein kuullen.

SYLVI.

Joutavia! En minä enää ole sinulle vihainen. En sinulle enkä Almalle enkä kenellekään.

KARIN.

Mutta minulla on oikeus vaatia selitystä. Sen mahdat toki ymmärtää.

SYLVI.

Elä vaivaa itseäsi suotta. Et sinä kumminkaan mitään selitystä saa. Minä en sano yhtään sanaa. Paitsi sitä — kyllähän sen itsekin tiedät.

KARIN.

No, Elin, mitäs arvelet? Nyt sen kuulet. Sylvi ei uskalla tunnustaa suoraan, mistä syystä hän sillä tavalla käyttäytyi.

SYLVI.

Uskalla? Kuka on sanonut, ett'en minä uskalla?

ELIN.

Tekisit sen sitten, Sylvi. Välttämättä! Muuten he saavat vettä myllyynsä. Sillä, näetkös, — minä sanon sen kumminkin, että tiedät olla varuillasi — kerrotaan, että sinä olisit kovasti rakastunut arkkitehti Hovingiin.

SYLVI.

Kas, kuinka ovat tarkkanäköisiä!

ELIN.

Ja että sinä pelkästä mustasukkaisuudesta kiihvastuit Karinia kohtaan.

SYLVI.

Rauhoittukoot, — sillä nyt en ole enää vähääkään mustasukkainen.

ELIN.

Olitko sitä sitten eilen?

SYLVI.

Mahdollista kyllä.

ELIN.

Mitä hullua!

KARIN.

Jos eilen olit minulle mustasukkainen, niin olet varmaan tänäinkin vielä.

SYLVI.

Enpäs olekaan! — Sillä tänäin minä tiedän, että —

KARIN.

Sano pois vaan! Mitä sinä tänäin tiedät?

SYLVI.

Sama se! Eihän minun tarvitse ilmoittaa kenellekään, mitä tiedän.

KARIN.

Jatkanko minä —? Sinä tiedät, ett'ei tässä mustasukkaisuus mihinkään auta. Sentähden käännät takkisi tuulta myöten ja tyydyt ko-reasti kohtaloosi. Ja siinä todella teetkin viisaimmin.

SYLVI

(hermostuneesti).

Ohoh! Suuri erehdys! — Ei, minä tarkoitin kokonaan toista. Ja koska sen niin välttämättä tahdot tietää, niin — *à la bouheur!* Voinhan sen sanoakin. Minä tiedän nyt — ett'ei Viktor olekaan rakastunut sinuun.

ELIN.

Voi, voi, Sylvi, olisitpa nähnyt, kuinka ihasnutunut hän oli Kariniin, sitten kuin sinä läksit. Ja tiedätkös mitä? — Saanhan kertoa sen Sylville, Karin?

KARIN.

Ei, elä viitsi!

ELIN.

Kyllä minä kumminkin kerron. Ei Sylvi sitä etemmäksi vie. — Tiedätkös, hän melkein teki rakkauden tunnustuksen Karinille, siinä kun he kotiljongia tanssivat.

SYLVI.

Loruja!

ELIN.

Ei, ihan totta — saat uskoa minua. Hän teki Karinille rakkauden tunnustuksen. Ei aivan täydellisesti vielä, mutta jotakuinkin selvään yhtäkaikki.

SYLVI.

Karin on ymmärtänyt hänet kokonaan väärin. Se oli tietysti pelkkää liehakoimista, tyhjää korupuhetta, jolla ei ole minkäänlaista merkitystä. Tavallista seurakeskustelua, ei mitään muuta. Suuressa maailmassa pidetään semmoista ihan luonnollisena. Ihmettä, ett'et sinä sitä tiedä, Karin?

KARIN.

Saanko luvan kysyä: kuka sinulle nuo tiedot on antanut?

SYLVI.

Viktor itse. — Eilen illalla jo.

KARIN.

Suo anteeksi! Sinä menit pois ennen kotiljongia.

SYLVI.

Niin, mutta tänään hän taas puhui samaan suuntaan.

ELIN.

Joko sinä olet tavannut häntä tänään?

SYLVI

(epäro'i ensin vähän).

Jo.

ELIN.

Onko hän sitten ollut täällä?

SYLVI.

Onpa saattanut olla.

ELIN.

Koska sitten?

SYLVI.

Sitä en sano.

KARIN.

Vai niin —? Vai et sano? Sitten kai saa itse arvata lopun. — Hän oli täällä äsken, kun me soitimme, eikö niin? Vai aijotko kieltää?

SYLVI.

Entä sitten? Mitä se tekee, jos olikin? Ja mitä se teitä liikuttaa?

KARIN.

Jos sinä, naimisissa oleva nainen, salaa seurustelet nuorten miesten kanssa? Ei, luonnollisesti ei se asia meitä liikuta. Sillä minkäpä sille voi, että on ollut koulutoveri — kaikenlaisten ihmisten kanssa. Mutta nyt, Elin, saammekin laittaa itsemme täältä pois, mitä pikemmin. Meidän ei sovi käydä semmoisten rouvien luona, jotka ihailevat muita miehiä. — No Elin —?

ELIN.

Kyllä, odota, minä tulen heti. — Ei, mutta kuinka voi tätä ymmärtää! Kun hän kummin-kin oli niin silmiä ja korvia myöten rakastunut Kariniin!

KARIN

(etehisestä).

Eihän se estä Sylviä olemasta silmiä ja korvia myöten rakastunut häneen. Joudu nyt, Elin!

ELIN.

Hyvästi, Sylvi! — Tämä oli hirmuisen ikävää. (Menee etehiseen.)

KARIN

(avaa etehisen oven oikealla).

Näetkös — nyt se ei ole lukossa.

ELIN.

Eipä tosiaan. — Voi, voi, kuka olisi voinut uskoa! (Menevät molemmat.)

SYLVI.

Rakastunut Kariniin? — Te valhettelette! Niin, kautta taivaan, te valhettelette! (Menee toiselle puolelle huonetta.) »Silmiä ja korvia myöten rakastunut Kariniin»? — Ei, ei — miksi pelkään suotta . . .

AKSEL

(tulee etehiseen).

SYLVI

(vavahtaa ilosta, rientää vilkkaasti yli lattian etehiseen päin.)

Jumalan kiitos! Johan sinä tulit takaisin?

AKSEL.

Jo tulin pikku kissimirri! (Tulee sisään sanomalehtiä kädessä.) No, mitä sinulle nyt kuuluu? Joko olet hyvällä tuulella taas?

SYLVI.

Sinä? Sinäkö se olet?

AKSEL.

Tietysti. Kukas minä sitten olisin?

SYLVI.

Kuinka sinä tulit näin aikaiseen?

AKSEL.

Olin niin väsyksissä ja pujahdin sieltä tieheni. — Ei tuo yön valvominen sovi sille, jonka pitää tehdä työtä. (Heittäytyy sohvan nurkkaan.) Sitten on päivällä niin uninen ja väsynyt, ettei kelpaa mihinkään. (Haukoittelee, levittää sanomalehden ja silmäilee sitä.)

Pikku sirkku, sinä olet niin hiljainen. Mikä sinua vaivaa? Tulepas vähän likemmäksi, niin saan sinua katsella. No —?

SYLVI

(epärooi, ottaa pari askelta, pysähtyy).

AKSEL.

Joudu, joudu! Onko sirkkunen kadottanut siipensä?

SYLVI.

Mitä tahdot?

AKSEL.

Mitäkö tahdon? Hyväillä sinua vähän. En muuta mitään. Enhän ole sanut sinulta yhtä ainoata suukkosta koka päivänä. Ajatteles, en yhtä ainoata! Enkä eilen illallakaan. Sinä olit niin läpi väsynyt, ett'en raskinut sinua häiritä. Mutta tänäinpä minä vaadinkin vahingon korvausta. (Katsoo häneen.) Oma pikku vaimoni! Tiedätkös, — sinä olit niin ihmeen suloinen eilen tanssiaisissa. Eipä kumma, että herrat tulivat vähän päästä pyörälle. Tuneberg ja Brun koettivat saada minua mustasukkaiseksi, mutta kas, siinäpä he eivät onnistuneet — ei vähän vähääkään. Antaa heidän liehakoida, arvelin minä, mitäs se minua liikuttaa. Ihailkoot vaan minun pikku sirkkustani niin paljon kuin tahtovat, minun hän on kumminkin ja minun omanani hän pysyy kaikissa tapauksissa.

Mutta on se yhtäkaikki vähän hauskaa, tiedätkös, kun on saanut tuommoisen suloisen

pikku vaimon, josta muutkin pitävät. Ja jota nuoret herrat kadehtivat, kun eivät saa omakseen. Tuo tieto juuri, että sinä kuulut ainoastaan minulle, ett'ei kellään muulla ole vähintäkään oikeutta sinuun, huokailkoot sitten vaikka kuinka — niin — kissa vieköön — se se juuri tekee ihmisen ylpeäksi ja tyytyväiseksi . . .

Pikku Sylvi! Suloinen sinä olet, sen tiedän vaan. Helkkarin suloinen!

Kas niin, kissimirri, hyppää nyt tänne polvelleni, niin saan sinua hieman puristaa. Sitten menen vielä vähäisen nukkumaan ennen päivällistä. No —?

SYLVI

(vetäytyy takaisin).

En tule.

AKSEL.

Mitä ihmettä? Et tule? Kuinka se on selitettävä? Minkätähden et tule?

SYLVI.

Sentähden että — että . . . minä en tule.

AKSEL.

Ihanko todella? — Sinä et tule?

SYLVI.

En.

AKSEL.

Ahaa — minä jo ymmärrän. Sirkkunen ei ole vielä unohtanut meidän aamullista pientä kiistaamme. Sinä taidat olla äkeissäsi yhä, vai kuinka? Oikein suuttunut, ehkä? Niin, niin — kyllä huomaan nyt —

Enköstä siis peri perältäkään saa suukosta, vai —?

SYLVI.

Et!

AKSEL.

Suloinen pikku hallitsijattareni, ole armollinen, anna vihasi lauhtua. Yksi ainoa pieni suukkonen! Minä pyydän niin kauniisti. Yksi ainoa vaan. Ethän sinä toki voi olla niin kova, että hennot sen minulta kieltää?

Kas niin, pikku sirkku. Elä oikkuile enää suotta. Kärsivällisyyteni kohtsiillään loppuu. Tule nyt kauniisti suutelemaan minua, — no, pian, pian — en jaksaa odottaa enää. Juokse tänne, juokse!

SYLVI.

Anna minun olla. Minä en kumminkaan suutele sinua enää koskaan.

AKSEL.

Et koskaan? Kuulinko oikein? Vai uhkaatko sinä tosiaankin, ett'et enää koskaan suutele minua?

Tästähän näyttää tulevan pahempi jupakka kuin luulinkaan.

No, Sylvi pikkuinen, nyt tämä leikki jo alkaa riittää. Tuletko sinä, vai etkö tule?

SYLVI.

En tule, en! Johan sen kuulit. Kuinka monta kertaa sinulle pitää sanoa samaa asiaa? Minä en suutele sinua enää koskaan. Saat olla varma siitä. En koskaan.

AKSEL.

Vai niin, — vai on sinulla niin jäykkä luonto? Sitä en olisi uskonut. — No, — mitäs muuta, — se täytyy taivuttaa ajoissa. Kova kovaa vastaan, jos niiksi tulee. Muistatko, pikku ystävä, kuinka äkäpussi kesytetään? Varo itseäsi —! Minä ehkä tulen käyttämään samaa keinoa, ellei muu auta . . .

Ei ei, elä pelästy, sirkkuseni. Niinhän sinä seisot siinä, kuin säikytetty pikku kyyhkynen. En minä niin äkkiä ankaraksi rupea, vaikka suotta peloittelen. Minä päinvastoin olen heti valmis sovintoon, kun vaan teet niinkuin pyydän. Näytä nyt, että osaat olla kiltti.

SYLVI.

Elä kiusaa minua. Minä pysyn siinä, mitä olen sanonut.

AKSEL.

Vai ni—in? Mutta kuule sitten myöskin, mitä minä sanon. Ellet sinä hyvällä anna minulle suukkosta, niin otan sen väkisen. Ja silloin en tyydykään yhteen enkä kahteen, vaan suutelen sinua siksi, että tulet lauhkeaksi kuin lammas.

SYLVI

(vetäytyy taakse päin).

Uskallapas vaan —

AKSEL.

Kyllä — olenpa tosiaankin niin rohkea, että uskallan suudella vaimoani . . . ja teen sen ilman muita mutkia . . . Kas niin, Sylvi herkiä pois nyt kiusaamasta minua — eihän se auta, minä suutelen sinua kumminkin.

(Syleilee ja suutelee häntä useita kertoja.)

SYLVI.

Aksel — pois — minä en tahdo. Kuu-
letko — minä en — tahdo!

AKSEL.

Elä huuda — Mari kuulee kyökkiin ja luulee vielä, että minä toden teolla teen sinulle pahaa — (Suutelee häntä yhä.)

SYLVI.

Se on hävytöntä —

AKSEL.

Hävytöntä? Sekö, että suutelen vaimoani? Että pidän hänestä?

SYLVI

(tempautuu irti, vavisten vihasta).

Mutta kun minä en tahdo, kuuletko. Minä en ole sinun vaimosi enää, minä en rakasta sinua, enkä ole koskaan rakastanut.

AKSEL.

No, mutta Sylvi, — oletko sinä hullu? Kuinka voit käyttäytyä tuolla lailla?

SYLVI.

Minä en tahdo olla sinun vaimosi, minä rakastan Viktoria enkä sinua, ja hänen omansa minä olen —

AKSEL.

Nyt riittää! Ei sanaakaan enää! — Onneton —! Aivanhan sinä olet järkesi menettänyt! Varo itseäsi, jos vielä kerran puhut tuommoisia typeryyksiä. Se tulee sinulle kalliiksi, kuuletko. Sillä nyt on kärsivällisyyteni tykkänään lopussa. Minä varoitan sinua ajoissa. Elä ärsytä minua enää. Siitä saattaa olla pahempia seurauksia, kuin voit aavistaakaan. Vai niin —! Se junkkari kulkee täällä ja panee mokomia hullutuksia sinun päähäsi. Kyllä minä

hänet opetan —! Hän tulee tietämään, mitä hänen rauhaansa sopii, sen lupaan.

Kuule, Sylvi! Arkkitehti Hoving ei avaa enää meidän oviamme. Etkä sinä liioin käy heidän luonaan. Se seurustelu on nyt lopussa. Minä tulen sen ilmoittamaan heille. Ja sinä sillä välin noudatat minun tahtoani tarkalleen kaikessa. Pane se mieleesi.

SYLVI.

Mutta minä en suostu. Minä tahdon eroa, minä —

AKSEL.

Vait'! — Sinun *täytyy*. Ja sillä hyvä. —

(Kävelee muutamia kertoja edestakaisin huoneessa.)

Huh, — kuinka ihminen saattaa hermostua! . . . Mutta eihän tuo kumma olekaan. Ensin yön valvominen, ja sitten — tämä juttu. Vähemmästäkin jo voi tuskastua . . . (Menee vasemman puoliselle ovelle.) Mari! Onko Mari siellä?

MARI

(ruokasalista).

Täällä on.

AKSEL.

Olkaa hyvä ja tuokaa juomavettä . . . Ja sitten menen tunniksi maata tuonne alkooviin. Siksi sinä toivoakseni olet tullut järkeesi taas. Minä puolestani koetan myöskin rauhoittua.

(Menee alkooviin.)

(Sylvi on mielenliikutuksesta puoleksi tajuttomana; silmät harhailevat ympäri ja pysähtyvät viimein strykniinilaatikkoon. Vaistomaisesti tarttuu hän siihen. Mari tuo juomavettä, panee tarjottimen kirjoituspöydälle ja meree. Sylvi pusertaa kaksi kapselia lasiin ja täyttää sen sitten vedellä.)

AKSEL.

Toiko hän vettä? (Tulee alkoovista.)

SYLVI

(ojentaa hänelle lasin).

AKSEL

(tyhjentää sen).

Kiitos! — Herätätkö minut noin puolen tunnin päästä?

SYLVI.

Herätän.

AKSEL.

Sitten teemme kaikki hyväksi jälleen. Jos sinä olet yhtä mieltä minun kanssani, niin emme puhu enää sanaakaan koko jutusta, vaan unohdamme pois kaikki tyyni, ijäksi päiviksi. Ja nyt — hyvästi niin kauvaksi!

SYLVI

(seuraa häntä jäykästi silmillään. Jää tuijottamaa hänen jälkeensä.)

Hyvästi!

(Aksel menee takaisin alkooviin. Vähän aikaa on kaikki hiljaa. Sitten kuuluu hiljainen valitus, joka vähitellen kovenee. Eroitetaan sanat: Sylvi — auta —. Sylvi pakenee huoneen etäisimpään osaan, painautuu seinään, katse kauhusta jäähmettyneenä kiintyy alkooviin. Valitushuudot lakkaavat. Viktor tulee etehisen kautta, pysähtyy, katsoo ympärilleen ja huomaa Sylvin.)

VIKTOR.

Sylvi —! Mikä sinulla on? Mitä sinä siellä makaat?

SYLVI.

Sh —! . . . Ole hiljaa! . . .

VIKTOR.

Nouse ylös — ja sano, mitä on tapahtunut?

SYLVI.

Hän — hyvä Jumala — — Aksel — — Viktor, auta!

VIKTOR.

Oletko sairas? (Aikoo nostaa hänet ylös.)

SYLVI.

Ei, ei —! Kuule —! (Tuijottaa alkooviin arkana, pelästyneenä, vavisten.) Kuulitko —?

VIKTOR.

Onko siellä joku alkoovissa?

SYLVI.

On —

VIKTOR

(hiljaa).

Kuka sitten? Sinä olet niin pelästynyt. Kuka siellä on?

SYLVI.

Hän — Aksel — Jumala, Jumala, anna minun kuolla — minun myöskin.

VIKTOR.

Aksel? . . . Minä en ymmärrä yhtään mitään.

SYLVI.

Hän on kuollut!

VIKTOR.

Kuollut —? Aksel —? Sinä hourit. (Menee alkoovin luo, nostaa verhoa.)

(Aksel makaa hengettömänä, kasvot vääntyneinä, sohvalla.)

SYLVI

(laahaa itseään polvillaan eteenpäin, kunnes näkee Akselin, jolloin hän puoleksi tukahdetulla huudolla vaipuu alas.)

VIKTOR.

Ei — eihän se voi olla mahdollista? (Syöksee sisään, tulee takaisin.) Sylvi, nouse ylös! Rauhoitu! Minä juoksen hakemaan lääkäriä.

SYLVI.

Elä jätä minua . . . minä niin pelkään . . . Jumalan tähden, — elä jätä minua.

VIKTOR.

Niin äkkiä! Kuinka se tapahtui? Selitä!

SYLVI.

Elä kysy . . . (Valittaa hiljaa.) Ei, elä kysy . . .

VIKTOR.

Sielläkö hän sairastui? Virastossa?

SYLVI.

Ei, ei . . .

VIKTOR.

Täällä kotona siis?

SYLVI.

Minä . . . annoin hänelle . . . voi Jumala!

VIKTOR.

Sano, sano!

SYLVI.

Minä en voi . . . Ei, ei, minä en voi . . .

VIKTOR.

Sano pois, Sylvi. Mitä sinä annoit hänelle?

SYLVI.

Strykniiniä.

VIKTOR.

Myrkkyä —!? Herra armahtakoon — myrkkyä!? (Syöksee pöydän luo, tarttuu strykniinilaatikkoon.) Onneton — mitä olet sinä tehnyt?

SYLVI.

Viktor — vie minut pois täältä!

VIKTOR.

Herra taivaassa — mitä olet sinä tehnyt?

SYLVI.

Armahda! Vie minut pois!

VIKTOR.

Jos voisi hänet vielä pelastaa —! (Pistää laatikon povitaskuunsa ja rientää ulos etehiseen.) Minä haen lääkäriä. (Menee ulos.)

SYLVI.

Viktor — elä jätä minua yksin — Viktor!
Vaipuu lattialle.)

(Esirippu laskee.)

NELJÄS NÄYTÖS.

(Tilava seurusteluhuone vankilassa. Takana iso ristikko-ovi, jonka läpi näkyy porraskäytävä. Oikeanpuolisella seinällä yksinkertainen puu-sohva, vasemmalla suuri ikkuna, jonka alla on pöytä. Muutamia tuolia siellä täällä.)

(Sylvia tulee sisään. Hän on vanginpuvussa ja hyvin väsynyt. Rouva Hake tukee häntä ja vie hänet tuolin luo, jolle hän vaipuu puoleksi makaavaan asentoon.)

ROUVA HAKE.

Kas niin, nyt on kaikki ohitse. Ei hätäpäivää enää. Saatte olla ihan rauhassa. Tutkinto on päättynyt, eikä teitä enää milloinkaan viedä oikeuteen.

SYLVI.

Poltetaan roviolla? He sanoivat, että minut poltetaan roviolla?

ROUVA HAKE.

Eihän toki. Ei tule kysymykseenkään. Sataan vuoteen ei tässä maassa ole poltettu yhtään ihmistä roviolla. Tuomitsevathan ne useinkin milloin poltettavaksi, milloin mestattavaksi, mutta ei siitä ole lukua ensinkään. Mo-

lemmat muutetaan heti kohta elinkautiseksi vankeudeksi. Niin ett'ei teidän ollenkaan tarvitse pelätä, ei välittää hölyn pölyä koko tuomiosta. Eikä tiedä, tuleeko siitä elinkautista vankeuttakaan. Hovissa ja senaatissa tavallisesti lievennetään koko lailla näitten alempien oikeuksien määräämiä rangaistuksia.

Mutta emme nyt huoli ajatella ensinkään niitä asioita, emme hiisi vieköön huolikaan, koska meillä kerran on parempiakin tuumittavana. Niinkuin esimerkiksi tämä koppi. Sanoakaas, eikö tämä ole hauska ja mukava, vai mitä? Sitten kun jaksatte, niin tulette tänne ikkunaan katsomaan näköalaa. Ihmettä, kuinka kauvaksi tästä näkeekin jälle! Ei sille ole mittaa eikä määrää! — Oli se tirehtööri kuitenkin hyväluontoinen, kun antoi teidän muuttaa tänne päiviksi, eikös ollut sitten? Ja näettekös vielä — kääntäkääpä silmiänne tännekin päin. Näettekös — oven läpi voitte milloin tahansa kurkkia tuonne käytävään, jossa myötäänsä liikkuu ihmisiä. Vahti ainakin seisoo alituisesti jossain lähellä. Niin ett'ei teidän enää tarvitse pelätä näkyjä eikä muuta semmoista joutavaa. Ei totisesti! Huutakaa vaan paikalla apua, jos ne heittiöt vielä uskaltavat tulla hätyyttämään.

SYLVI.

Hän oli siellä — hänkin.

ROUVA HAKE.

Kuka niin?

SYLVI.

Hän — Viktor.

ROUVA HAKE.

Jaa, niin — oikeudessa, näet. Herra Hoving oli siellä vieraanamiehenä.

SYLVI.

Hän käänsi aina päänsä pois. Ei katsonut minuun, ei kertaakaan.

ROUVA HAKE.

Eikö katsonut?

SYLVI.

Ei kertaakaan koko aikana. Ei yhtä ainoata kertaa.

ROUVA HAKE.

Ei voinut, arvaamma. Teidän onnettomuutenne on mahtanut pahasti koskea häneen.

SYLVI.

Olisin niin mielelläni tahtonut katsoa häntä silmiin. Noihin herttaisiin silmiin! . . . Ja sitten luulin, että hän odottaisi minua kadulla . . . Mutta ei hän tehnyt sitäkään —

ROUVA HAKE.

Ei — ei häntä näkynyt. Mutta kyllä minä kumminkin uskon, että hän on kovasti kärsinyt teidän tähtenne näinä aikoina.

SYLVI.

Miksi hän ei sitten tule luokseni?

ROUVA HAKE.

Niin, nähkääs, sitä nyt on vaikea sanoa, kun ei tiedä.

SYLVI.

Jos vain saisin tavata häntä jonakin päivänä . . Voi, rouva Hake, jos hän kumminkin tulisi kohta.

ROUVA HAKE.

Kyllä kai hän tuleeekin.

SYLVI.

Luuletteko? — Luuletteko, että hän tulee jo tänäin? Luuletteko ihan varmaan?

ROUVA HAKE.

Ehkäpä jo tänäinkin. Toivotaan häntä.

SYLVI.

Silloin minä unohtaisin kaikki, kaikki pahat. Sekä oikeudet että — muut kauheat asiat.

ROUVA HAKE.

Ettäkö tosiaan unohtaisitte?

SYLVI.

Unohtaisin, tietysti! En välittäisi enää mistään. Kaikki muuttuisi hyväksi, kun vaan saisin häntä nähdä.

ROUVA HAKE.

No, totisesti, me toimitamme hänet tänne. Tavalla tai toisella. Antakaahan olla, jähkä tästä vaan joudun, niin tuumaillaanpa asiaa.

SYLVI.

Minkätähden hän ei ole vastannut mitään kirjeisiini? Ei kirjoittanut yhtä riviä, ei lähettänyt edes terveisiä. Ja minkätähden hän äsken niin vältti katsoa minua silmiin!

ROUVA HAKE.

Eihän sitä tiedä. Hänellä mahtaa olla omat syynsä.

SYLVI.

Entä kun hän ei ole niitä saanutkaan? Kirjeitä, tarkoitan?

ROUVA HAKE.

Tietysti hän ne on saanut. Kuinkas muuten.

SYLVI.

Jospa viejä on ne hävittänyt? Tai jättänyt vääriin käsiin? Niin, voi, ajatelkaapas tosiaan! Jos viejä on jättänyt ne vääriin käsiin?

ROUVA HAKE.

Ei, en minä sitä luulisi.

SYLVI.

Mutta voisihan se kumminkin olla mahdollista. Oh — minä uskon ihan varmaan, ett'ei hän ole saanut ainoatakaan kirjettä. Sillä muuten hän olisi heti, siinä paikassa rientänyt tänne.

ROUVA HAKE.

Ikävöittekö te häntä niin kauheasti?

SYLVI.

Hyvä rouva Hake — vieläkö epäilette? Enhän voi muuta ajatellakaan. Hän on alituisesti mielessäni, yöllä ja päivällä. Hän, ja — niin tiedättehän — tuo hirveä kummitus. Ja — minä kerron teille jotain, rouva Hake, minä kerron teille . . .

ROUVA HAKE.

Mitä sitten, hyvä ystävä? Nyt olette taas niin levoton. (Silittää hänen päätänsä.) Levätkää te vaan rauhassa. Melkeinpä tahtoisin tuoda teille oman nojatuolini, jos tarkastaja vaan sallii —

SYLVI.

Minä kerron teille jotain, rouva Hake —

ROUVA HAKE.

No, kertokaa sitten, kertokaa, — niin saamme kuulla, eikö tuo taaskin ole pelkkää hourailua.

SYLVI.

Ell'ei Viktor tule — ell'ei hän enää koskaan tule luokseni, — silloin vie kummitus minut mukanaan —

ROUVA HAKE.

Kaikkia vielä! Pelkkää hourailua, johan sen näin silmistännekin. Ei, lapsi kulta, siitä saatte olla ihan huoleti. Ei teitä anneta kummituksille eikä muille. Ei, kissa vie, anneta-kaan. Kas niin, olkaa nyt rauhassa, elkkää ajatelko enää koko moskaa.

SYLVI.

Kyllä hän vie. Saattepa nähdä. Ei, minä en kestä tätä enää. En jaksa ponnistella vastaan — minun täytyy antautua sen valtaan — voimani ovat lopussa.

ROUVA HAKE.

Luuletteko sitten, että olisi helpoitukseksi teille, jos saisitte tavata herra Hovingia? Eikö-

hän se vaan tuntuisi kahta vaikeammalta — sitten jäljestä päin, kun hän taas on mennyt pois?

SYLVI.

Ei, ei — minä elän sitten siitä, siksi kuin hän tulee takaisin. Ja kirjeitä hän saa lähettää minulle, niin lohduttelen itseäni niilläkin sen aikaa kuin hän on poissa.

ROUVA HAKE.

Ajattelin tässä — mutta en oikein tiedä, kävisikö tuo laatuun —

SYLVI.

Mitä ajattelitte? Hyvä rouva Hake, sano-kaa, mitä ajattelitte?

ROUVA HAKE.

Ajattelin vaan, että jos menisin itse häntä puhuttelemaan —

SYLVI.

Voi, jos sen tekisitte! Hyvä, rakas rouva Hake, minä kiittäisin teitä polvillani. Voi, jos sen tekisitte!

ROUVA HAKE.

No, totta maar! Minä menen — ihan varmaan.

SYLVI.

Kuinka hyvä te olette! Ja kuinka minä pidän teistä! Kiitoksia, rakas, rakas rouva Hake! (Suutelee hänen käsiään.) Kiitoksia, tuhansia kiitoksia!

ROUVA HAKE.

Ei, herra siunaa, mitä te nyt —? Minun karkeita, ryppyisiä käsiäni — no, eipä totta vie, tuota ihmettä ole minulle vielä elämässäni tapahtunut.

SYLVI.

Menettekö nyt heti, sanokaa? Ja tuotteko hänet jo mukanaan, mitä?

ROUVA HAKE.

Eikö olisi parasta, että lepäisitte ensin pikuisen aikaa? Voisin mennä sitten illalla tai ehkä paremmin huomenna heti aamiaisen jälkeen —

SYLVI.

Ei, hyvä, rakas rouva Hake, menkää nyt jo. Minä en voi nukkua hetkeäkään sitä ennen. Menkää nyt —!

ROUVA HAKE.

Odottakaa — ääniä kuuluu tuolta alhaalta —. Ehkä siellä on joku, joka aikoo tänne?

SYLVI.

Viktor —?

ROUVA HAKE.

Ei — tarkastaja ja kaksi naista — en voi vielä nähdä heidän kasvojaan. Nousevat parast'aikaa portaita ylös. Nyt kääntyvät tänne päin. Oikein! Samat naiset, jotka oikeus-salissa istuivat vastapäätä teitä, kuulijain joukossa. (Vetäytyy ovelta pois.)

(Tarkastaja avaa oven Almalle ja Karinille.)

TARKASTAJA.

Jaha — rouva Hake näkyy olevan täällä. Sitten saan ehkä jättää herrasväen ja vetäytyä takaisin.

ALMA.

Suokaa anteeksi, että olemme vaivanneet teitä.

TARKASTAJA.

Ei se mitään. (Kumartaa jäähyväisiksi ja menee.)

ALMA.

Hyvää päivää, Sylvi. Tulimme sinua tervehtimään, kun kuulumme, että olet kaivannut vanhoja tuttavია.

SYLVI.

Minäkö? — Ei, se on erehdys. En minä ole kaivannut vanhoja tuttaviam. Viktoria vaan — en ketään muuta, en niin kertaakaan ketään muuta.

KARIN.

Sallithan meidän kumminkin tulla luoksesi, vai — täytyykö lähteä pois heti?

SYLVI.

Ei, kyllä saatte olla vähän aikaa, jos tahdotte — minun puolestani.

ALMA.

Me, näetkös, ajattelimme, että se ehkä vähäisen virkistäisi sinua.

SYLVI.

Niinkö ajattelitte? Ja senkötähden —? Voi, sittenhän te olettekin oikein ystävällisiä. Ja sinä myös, Karin? Senkötähden sinäkin tulit?

KARIN.

Niin. Ja oli minulla vielä toinenkin asia. — Tulin lausuneeksi sinulle kovia sanoja viimein. Voisitko antaa ne anteeksi, ja unohtaa pois kaikki?

SYLVI.

Oi, niin mielelläni! Niin kovin mielelläni. En niitä ole muistanutkaan sen koomin. Minullahan nykyään on ollut niin paljon muuta ajateltavaa.

ALMA.

Sylvi raukka, sinä olet niin laihtunut näinä aikoina.

SYLVI.

Olenko? — En ole kaukaan aikaan katsunut peiliin. En tiedä ollenkaan, minkä näköinen nyt olen.

ALMA.

Kuinka olet muuten voinut? Oletko ollut tervennä?

SYLVI.

Kiitos, kyllä olen. — Kuule, miksi ei Viktor ole käynyt minua katsomassa? Eikö hän ole saanut kirjeitäni?

ALMA.

Kyllä, — kyllä hän on ne saanut. Mutta, näetkös, — me arvelimme siellä kaikki, ett'ei hänen pitäisi tulla, — ett'ei se olisi hyvä sinullekaan.

SYLVI.

Minulle? Oi, kuinka te erehdytte!

ALMA.

Ei, Sylvi kulta, emme me erehdy. Se vaikuttaisi sinussa mielenliikutusta, ja semmoista sinulla on muutenkin ollut tarpeeksi asti. Ja sitä paitsi — on siihen vielä muitakin syitä. Voinet kai arvata, että kaupungilla on liikunut kaikenlaisia huhuja — ne tietysti sen kautta saisivat uutta yllykettä ja Viktor menettäisi helposti koko tulevaisuutensa. Sitä et soisi sinäkään, siitä olen varma.

SYLVI.

Mutta tietävähän kaikki, että hän on vion — ett'ei hänellä ollut aavistustakaan —

ALMA.

Tietävät kyllä. Mutta häntä on kummin-kin tahdottu sekoittaa tähän juttuun toisella tavalla. Ei, Sylvi, — kaikin puolin on parasta, ett'ette tapaa toisianne vielä pitkiin aikoihin. Sitten vast'edes joskus —

SYLVI.

Minä en voi elää, ellen saa häntä tavata. Usko minua, Alma, minä en voi elää. — Rakas Alma, toimita niin, että Viktor tulee. Se riippuu kokonaan sinusta, hän kyllä tulee, jos sinä vaan häntä kehoitat siihen. Minä tiedän sen, hän seuraa sinun neuvojasi kaikessa, — var-

sinkin nyt. Alma, elä ole kova minulle, anna hänen tulla. Minä rukoilemalla rukoilen sinua: anna hänen tulla!

ALMA.

Sylvi kulta . . . sinä et olisi noin itsepäinen, jos tietäisit —

SYLVI.

Tietäisin — mitä?

ALMA.

— tarkoitan — jos sinulla olisi teidän molempien asema selvillä. Ei, silloin et olisi itsepäinen, vaan kiittäisit ennemmin Jumalaa, ett'et tarvitse häntä tavata.

SYLVI.

Sinä et ymmärrä minun tuskiani sinä, — sillä sinä et koskaan ole rakastanut. Et tiedä, kuinka olen menehtymäisilläni pelkästä ikävästä ja kaihosta — sen vuoksi hennot olla noin kova. Alma, — minä ehkä pian kuolen tai sorrun muulla tavalla — silloin sinun on myöhäistä katua, ettet suonut minulle ajoissa lohdu-tusta. Tee minulle mieliksi, Alma, tämä ainoa kerta. Pyydä häntä tulemaan, salli minulle se ilo —, olenhan saanut kärsiä niin paljon näinä aikoina. Alma kulta, anna sydämmesi heltyä!

ALMA.

Sinä et aavista, kuinka vaikeata tämä on. Lohdutusta ja iloa sinulle kyllä soisin kaikesta sydämmestäni, mutta —. Ei, minä en voi ottaa sitä omalletunnolleni. — Usko minua, Sylvi, sinä tulisit taaskin petetyksi toiveissasi. Surua sinulle tuottaisi Viktorin tapaaminen — ei iloa.

SYLVI.

Ellet tahdo kehoittaa häntä, niin lupaa sitten ainakin, ett'et estä, kun rouva Hake tulee häntä hakemaan.

ALMA.

Rouva Hake? Aikooko rouva Hake tulla hakemaan veljeäni tänne?

ROUVA HAKE.

Niin — nähkääs, minun täytyi viimein myöntyä, kun hän alituisesti niin ahdisteli. Ja — pahemmaksi ei missään tapauksessa voi asiat kääntyä, kuin mitä ne ovat olleet. (Syrjään Almalle.) Tiedättekö, neiti, täällä jo pelättiin, että hän menettäisi järkensä, niin huonosti hänen oli laitansa. Sentähden hänet muutettiin tähän valoisaan ja hauskaan koppiin joksikin aikaa. Semmoiset vangit, jotka tulevat synkkämieliseksi, saavat välistä olla täällä päivillä, sillä, nähkääs, he eivät muuten kestäisi.

ALMA.

Minä ymmärrän. Niin, — sitten en enää tiedä, mitä sanoa. Kuinka arvelet, Karin? Uskaltaisimmeko —?

KARIN.

Viktor voisi mielestäni tehdä niinkuin hän itse parhaaksi näkee.

SYLVI.

Niin minustakin. Lupaa vaan, ett'et sano yhtään sanaa, et myötä etkä vastaan. Lupaatko sen Alma?

ALMA.

No niin, sen voin luvata. Vaikka minua kovin peloittaa —

SYLVI.

Kiitoksia, Alma kulta. Nyt olen rauhassa, sillä nyt tiedän, että hän tulee.

ALMA.

Ei hän kumminkaan saa viipyä kovin kauvan —

SYLVI.

Ei, enhän minä sitä vaadikaan. Minä tyydyn niin vähään. Kunhan vaan saan nähdä häntä, ja puhua hänen kanssaan hetken verran — oi, en pyydä sen enempää. Kuinka kovasti

hyviä te olette minulle. Sinäkin, Karin. Kiitos siitä, kiitos, kiitos! Ette voi uskoa, kuinka pelkkä toivo jo tekee minut onnelliseksi.

ALMA.

Lepää nyt vähän aikaa, sinä näytät niin väsyneeltä.

ROUVA HAKE.

Hän on, raukka, käynyt niin kalpeaksi ja laihaksi, kun ei hänellä ole yhtään ruokahalua, eikä hän juuri saa untakaan öisin —

SYLVI.

Niin — se on kaikki ollut kovin surkeata. Mutta jahka saan tavata Viktoria, — niin, sitten kyllä voin sekä syödä että nukkua, ja sitten varmaan tulee taas punaakin poskilleni. Oi, silloin kaikki muuttuu hyväksi jälleen.

KARIN.

Voisimmeko muuten tehdä jotain sinun hyväksesi, Sylvi? Jos lähettäisimme sinulle kirjoja?

SYLVI.

Ei, kiitos, en niitä jaksa lukea kumminkaan. — Sinulla on niin ihmeen kaunis puku, Karin. Ja, mitä näen —? Onhan sinulla sormuskin?

KARIN.

No — kaikki sinä huomaat.

SYLVI.

Ja sitten sinä olet niin terveen ja pulskan näköinen. Kauniimpi kuin koskaan ennen. Enköhän minä siihen sijaan ole rumennut, — sanokaapas? Ja tämä vanginpuku, — niin, sekin minut varmaan tekee epämiellyttäväksi, eikö totta? Ehkä olikin sentähden, kun Viktor käänsi silmänsä pois minusta siellä oikeudessa.

ALMA.

Vielä vain. Sentähden hän sitä ei tehnyt, — elä luulekaan. Toiset syyt hänellä oli. — Mutta — eiköhän meidän jo pidä lähteä, Karin? Sylvi tarvitsee hiljaisuutta arvatenkin —

KARIN.

Niin, jätetään hänet nyt rauhaan. Hyvästi, Sylvi! Tahdotko, että tulemme toisenkin kerran sinua tervehtimään?

SYLVI.

Tulkaa vaan.

ALMA.

Hyvästi! Jumala antakoon sinulle terveyttä ja voimia.

SYLVI.

Hyvästi, hyvästi! Ja kiitos siitä, että olitte niin ystävällisiä. — Minä olen usein ollut ilkeä teille. Sinulle varsinkin, Karin. Mutta elä siitä välitä. Unohdetaan pois kaikki pahat! — Alma, — sinä pidät lupauksesi — eikö niin?

(Alma ja Karin menevät.)

SYLVI.

Kunhan minä en vaan olisi ruma ja vastenmielinen —?

ROUVA HAKE.

Eikö mitä! Vai ruma ja vastenmielinen! Johan nyt. Olkaa sen puolesta ihan rauhassa.

SYLVI.

Mutta tämä vanginpuku? Eikö se ole kauhea?

ROUVA HAKE.

Ei ainakaan minun mielestäni.

SYLVI.

Karin oli niin hieno ja kaunis. — Näettekö, rouva Hake, enhän siitä, tietysti, muuten välittäisi, mutta peloittaa, että Viktor ehkä kylmenee minulle, kun olen ruma.

ROUVA HAKE.

Elkää nyt hätäilkö suotta. Ei hän toki voi olla niin sydämmetön.

SYLVI.

Niinkö luulette? — Ei, en minäkään usko, että hän voi olla niin sydämmetön. Turhia vaan pelkään. — Jos hän istuisi vankina ja olisi kalpea ja laihtunut — oi, minä rakastaisin häntä vaan sitä innokkaammin.

Rakas rouva Hake — milloin te menette?

ROUVA HAKE.

Vaikka paikalla. Mutta lupaatteko myöskin olla oikein kiltti sillä aikaa? Istukaa tuonne ikkunan ääreen katselemaan näköalaa. En minä kauvan viivy.

SYLVI.

Tuottehan hänet sitten varmaan mukanne? (Istuu ikkunan ääreen.)

ROUVA HAKE.

Ihan varmaan. Hyvästi nyt siksi!

(Menee, mutta tulee heti takaisin.)

Sepä sattui hyvästi. Pastori on täällä ja pyytää päästä puheillenne. Teidän ei tarvitsekaan jäädä tänne yksinänne.

SYLVI.

Pastori? Olihan hän täällä aivan hiljan. Minkätähden hän nyt taas tulee?

ROUVA HAKE.

Pastori tahtoo teitä lohduttaa ja rauhoittaa. Hän pitää teistä aina niin hyvää huolta. Saanhän päästää hänet sisään, vai kuinka?

SYLVI.

Mutta meneekö hän sitten pois, ennenkuin Viktor tulee?

ROUVA HAKE.

Sh — herran nimessä! Hän seisoo tuolla ja kuulee. — Antakaa hänen tulla sisään kaiken mokomin — hän kun on teille niin ystävällinen.

SYLVI.

Niin, tiedän kyllä, että hän on ystävällinen ja suo minulle hyvää. Mutta nyt en tahtoisi häntä tänne — en tällä hetkellä —

ROUVA HAKE.

Sitä ei voi estää millään tavalla — kun hän kerran on tullut.

SYLVI.

No niin, käskekää hänet sitten sisään.

ROUVA HAKE.

Pastori on niin hyvä! (Menee.)

PASTORI

(ojentaa Sylville kättä).

Teillä on ollut vaikea päivä tänäin, lapsi parka. Kuinka voitte nyt?

SYLVI.

Kiitoksia, hyvin. — Minä toivon, että kaikki kohta muuttuu parempaan päin.

PASTORI.

Todellakin? Sepä hauskaa. Erinomaisen hauskaa. Huomaatteko jo itsekin, että Herra kyllä auttaa aikanaan. Hän ei ijankaikkisesti vihaa. Herran rankaiseva käsi on teitä ankarasti ruoskinut, mutta hän on sillä tarkoittanut ainoastaan teidän todellista hyväänne.

SYLVI.

Tahtoisin niin mielelläni uskoa teitä, vaikka on niin vaikea sitä käsittää. — Nuo kamalat näyt, esimerkiksi — mitä ne hyödyttävät — mitä todellista hyvää minulla niistä on?!

PASTORI.

Yhäkö ne teitä vaivaavat, lapsi kulta?

SYLVI.

Voi, pastori Sohlman, ette voi aavistaa, kuinka kauheita öitä minulla taas on ollut.

Joudun vielä päivilläkin aivan suunniltani pois, kun niitä ajattelen.

PASTORI.

Ei puhuta niistä sitten ollenkaan.

SYLVI.

Minne vaan silmäni käänsin, oli hän — tiedätte kai, ketä tarkoitan? — niin, hän oli aina edessäni semmoisena, kuin hän silloin makasi sohvalla — kasvot kamalasti vääntyneinä. Oh — kuinka minä kärsin, kuinka minä huusin tuskissani ja viskelin itseäni! Pakenin välistä sänkyynkin, tyynyn ja matrassin alle — mutta silloin tunsin, kuinka hän koko painollaan heittäytyi ylitseni. Oh — Herra Jumala taivaassa — että voin vielä olla hengissä kaiken sen jälkeen, mitä olen saanut kokea.

PASTORI.

Ettekö kääntynyt vapahtajanne, Herran Jeesuksen puoleen, ja rukoillut häntä avuksenne?

SYLVI.

En rukoillut. Sillä luulin varmasti, että hän oli minut hyljännyt — hän, niinkuin kaikki muutkin. Ja paitsi sitä — eihän minulla ollut ainoata selvää ajatusta niinä öinä.

PASTORI.

Lapsi raukka! Kovat koetukset on teidän täytynyt kestää näinä aikoina.

SYLVI.

En voi mitenkään ymmärtää, että Jumala semmoisilla hirmuisuuksilla tarkoittaisi minun todellista hyvääni, niinkuin te sanotte, pastori Sohlman.

PASTORI.

Ja sen hän kumminkin tekee, ystäväni, olkaa varma siitä. Hän näyttää teille niiden kautta, kuinka kauhistava teidän rikoksenne oli —

SYLVI.

Mutta senhän jo käsitin itsekin, heti kohta kun olin sen tehnyt.

PASTORI.

— kuinka kauhistava teidän rikoksenne oli, saattaakseen teitä katumukseen ja synnin suruun. Kun sitten nöyränä ja murtuneena vaivutte hänen jalkojensa juureen, avaa hän teille isänsylin ja antaa armonsa auringon jälleen paistaa.

SYLVI.

Nöyränä ja murtuneena? Enkö ole jo ollut kylläksi nöyrä ja murtunut? Voiko enää olla

enemmän? Ja — hänen jalkojensa juuressa olen myöskin maannut. Monta monituista kertaa olen langennut polvilleni tuolla kopissa ja kerjännyt häneltä armoa.

PASTORI.

Vahvasti uskoen, että hän sekä voi että tahtoo auttaa teitä?

SYLVI.

Pastori Sohlman — olettehan sanonut, että Jumala kuulee rukouksemme ja antaa kaikkea mitä häneltä pyydämme, kun vaan uskomme ja luotamme häneen?

PASTORI.

»Mitä ikänä te anotte isältä minun nimeeni, sen hän antaa teille», seisoo raamatussa.

SYLVI.

Se se juuri on herättänyt minussa niin hyvää toivoa. — Kertoisinkohan teille jotain, pastori Sohlman?

PASTORI.

Kertokaa vaan, jos haluatte.

SYLVI.

Tiedätte kai, että minä koko ajan täällä vankeudessa olen niin sanomattomasti kaivannut Viktor Hovingia?

PASTORI.

Niin, — olettehan usein puhunut siitä.

SYLVI.

Ja että minä tuon tuostakin olen lähettänyt hänelle kirjeitä, ja pyytänyt häntä luokseni, mutta kaikki turhaan.

PASTORI.

Senkin olette sanonut.

SYLVI.

Eikä kumminkaan juhtunut minulle mieleen, että Jumala ehkä voisi auttaa minua, ennenkuin vasta tänä aamuna. Ajatelkaa, vasta tänä aamuna! Vaikka te niin usein olette kehoittanut minua huutamaan häntä avukseni kaikessa.

PASTORI.

Rakas ystäväni, en tarkoittanut tällöisiä asioita —

SYLVI.

»Heittäkää kaikki huolenne Herran päälle», ne olivat sananne. Ja sitä neuvoa nyt viimeinkin seurasin. Miksi en sitä tehnyt aikoja ennen!

PASTORI.

Lapsi raukka, te olette joutuneet suureen erehdykseen. Semmoisilla rukouksilla ei teidän koskaan pidä lähestyä Kaikkivaltiasta.

SYLVI.

Minäpä sen jo tein. — Ja tahdotteko kuulla? Hän tulee luokseni — tuossa paikassa. Rouva Hake on parast'aikaa häntä hakemassa. Siitä syystä minä olen niin iloinen ja onnellinen tällä hetkellä. Ja niin täynnä toivoa — sillä eihän minulla nyt enää ole mitään hätää, kun näen, että Jumala minua auttaa.

PASTORI.

Ei, rakas ystävä, elkkää antako virvatulien houkutella itseänne. Ne pian katoovat ja silloin harhaillette taas yhtä pimeässä kuin ennenkin.

SYLVI.

Mitä tarkoittatte pastori Sohlman? Te säilyttätte minua.

PASTORI.

Ei, minä vaan varoitan. Sillä se on juuri tuo onneton mieltymyksenne Hovingiin, joka sulkee sydämämme Herralta ja pitää teidät kaukana hänestä. Teidän täytyy päästä siitä, temmata se pois juurineen.

SYLVI.

Rakkauteni Viktoriin? — Mahdotonta!

PASTORI.

Se pois — jos tahdotte saada armoa Herran edessä.

SYLVI.

Ja sentähden minun täytyisi luopua Viktorista? Ei — pastori Sohlman — sitä en ikinä tee. Ennemmin luovun armosta —

PASTORI.

Herra varjelkoon, teidän syntistä puhettanne! Nyt näen yhä selvemmin, että teidän mielenne vielä kokonaan riippuu kiinni maallisisissa asioissa. Te polvistutte Kaikkivaltiaan eteen ainoastaan senvuoksi, että toivotte hänen kauttaan saavanne maalliset halunne tyydytetyiksi.

SYLVI.

Elkää olko ankara, pastori Sohlman, te saatte minut taaskin pelkäämään ja vapisemaan.

PASTORI.

Minun täytyy ilmoittaa teille totuus. Ei Jumala anna itseään pilkata. Hän on järkähämätön vanhurskaudessaan ja yhä edelleen hän on tyhjentävä vihansa maljat ylitsenne,

sillä ei teidän mielenne ole vielä läheskään parannukseen valmistunut.

SYLVI.

Millä tavalla voisin sen sitten valmistaa? Pastori Sohlman, sanokaa. Mitä tulee minun tehdä, että mieleni valmistuisi parannukselle? Neuvokaa minua.

PASTORI.

Teidän tulee ensiksikin tukahduttaa syntiset tunteenne arkkitehti Hovingiin.

SYLVI.

Minä en voi. Se on vallan mahdotonta.

PASTORI.

Sanokaa ennemmin: te ette tahdo.

SYLVI.

Ei, en minä tahdokaan. Sillä silloin ei minulle jäisi mitään. — Ei niin mitään koko avarassa maailmassa! — Ja minkätähden minun yksin pitäisi luopua kaikesta? Enkö minä saisi nauttia hiukan onnea, minä, niinkuin muutkin? Eihän ole synti, että muut ihmiset rakastavat ja että heitä rakastetaan, — minkätähden se sitten tulisi synniksi minulle? — Ja minä kun kumminkin tyydyn niin vähään, — niin tuiki vähään. Kun vaan jonkun kerran saan nähdä

ja puhutella häntä, enempää en pyydäkään. Eihän se toki liene liikaa. Vankeudessa täytyy minun istua koko elämänikäni, ilman kotia ja ilman ystäviä, eikä sittenkään minulle suotaisi sitä ainoata lohdutusta, jota kerjään ja rukoilen.

PASTORI.

Minä sanon vaan: jos tahdotte tulla pelastetuksi, niin täytyy teidän ehdottomasti irroittaa sydämmenne maallisista asioista, voidaksenne antautua kokonaan Herran omaksi.

SYLVI.

Mutta kun minä en *voi* enkä tahdo —?! Kun minä en tee sitä, en millään ehdolla!

PASTORI.

Niinpä on Herra kurittava teitä vielä kovemmin, siksi kuin tuo vastahakoinen mielenne vihdoinkin taipuu.

SYLVI.

Jumala on paha ja ilkeä — ei hän ole lempeä, eikä rakkautta täynnä — ei mikään armahtavainen isä minua kohtaan — vaikka te niin väitätte —

PASTORI.

Lopettakaa! — Minä lähden nyt. En tahdo enää kuunnella teidän herjaavia sanojanne.

SYLVI.

Pastori Sohlman — oletteko minulle vihainen?

PASTORI.

En vihainen, — syvästi vaan surettaa ja huolettaa minua teidän paatunut tilanne.

(Menee.)

SYLVI

(seisoo vähän aikaa liikkumattomana, ajatuksiinsa vaipuneena.)

Olenko minä sitten niin huono? — Hyvä Jumala taivaassa — olenko minä sitten niin kauhean huono? . . .

(Viktor ja Rouva Hake näkyvät ristikon takana perällä. Rouva Hake avaa oven Viktorille, jonka jälkeen hän katoa).

SYLVI

(aikoo juosta hänen syliinsä).

Viktor!

VIKTOR.

Ei niin, Sylvi — ei niin.

SYLVI.

Tulitpa sentään vihdoin ja viimein! Et voi uskoa, kuinka kipeästi olen sinua kaivannut. — Miksi et tullut ennen, sinä paha, ilkiö, ei — sinä ijäti rakastettu, miksi et tullut ennen? Tiedätkös, minä olin jo vähällä kuolla suruun ja ikävään. Kuinka sinulla oli sydäntä viipyä niin kauvan poissa, sano!

VIKTOR.

Kysy ennemmin, kuinka sinulla oli voimaa tulla nyt jo. — Tämä on ollut kauhea aika meille molemmille, Sylvi.

SYLVI.

Sinullekin, Viktor?

VIKTOR.

Minulle myöskin. Siitä hetkestä saakka en ole saanut lepoa enkä rauhaa. Ilman Almaa en tiedä kuinka olisi käynyt.

SYLVI.

Ja se on kaikki minun syyni!

VIKTOR.

No niin — olethan saanut itsekin kärsiä — kauheasti vallan. Ja kun ajattelen, että sinun kaiken lisäksi täytyy istua vankina koko elämänikäsi. Se se juuri saattaa minut aivan epätoivoon.

SYLVI.

Elä sure minun tähteni, Viktor. Tiedätkös, minä kyllä siihen totun. Nyt kun sinä olet luonani, ei se minusta tunnu enää miltään.

VIKTOR.

Elä sano! Koko pitkä ikä ilman vapautta, kuolettavassa yksitoikkoisuudessa — oh, voiko

enää ajatella tuskallisempaa! Kuinka voit, pikku raukka, sitä kestää!

SYLVI.

Ei se peloita minua ollenkaan, kun vaan tiedän, että sinä olet minulle hyvä. Ja olethan sinä, Viktor? Ethän minua unohda, vaikka istunkin täällä vankeudessa?

VIKTOR.

En minä sinua ikänäni unohda — en sinua enkä sinun kovaa kohtaloasi. Se tulee tästä lähtein aina painamaan minua. Enkä luule, että koskaan tulen tuntemaan itseäni onnelliseksi minäkään, muodostukoon sitten tulevaisuus kuinka edulliseksi tahansa. Niin syvästi on tämä minuun käynyt.

SYLVI.

Rakas, armas Viktor — sinä pidät minusta vielä? Voitko aavistaa, kuinka tuo on suloista kuulla. Sain täällä jo kaikenlaisia kummia ajatuksia. — Ei, miksi seisomme suotta? Tule istumaan — tuohon tuolille. Kas noin — ja minä rupean tähän lattialle, sinun jalkojesi juureen.

VIKTOR.

Ei, Sylvi hyvä — ei siihen. Istu oikein tuolille sinäkin.

SYLVI.

Minkätähden? Ei meitä kukaan tarkasta. Voimme huoleti luottaa rouva Hakeen.

VIKTOR.

Mutta kumminkin —

SYLVI.

Anna minun olla näin — vähän aikaa edes. Se niin muistuttaa menneitä aikoja.

VIKTOR.

No niin — no, jospahan sitten istuisit hetken verran. Mutta ei kauvan —

SYLVI.

Sinä olet semmoinen pelkuri, Viktor. Semmoinen suuri pelkuri. Minkätähden tahdot pakoittaa minua istumaan jäykkänä ja suorana tuolilla, kun minulla on paljon parempi tässä? — Nyt olen niin tyyni ja rauhallinen, ja niin sanomattoman onnellinen. Oi, jos saisin istua näin koko ikäni, — ja katsella sinua, — ei muuta kuin katsella sinua, ja painaa välistä pääni tuohon polvellesi — noinikään!

VIKTOR.

Sylvi kuule — tämä ei totisesti käy päinsä.

SYLVI.

Joutavia! Luuletko, että kukaan tulee meitä kieltämään?

VIKTOR

(levottomana).

Nouse ylös — nouse tuolille istumaan, niin puhumme järkevästi. —

SYLVI.

Rakas — puhu sinä, minä kuuntelen. Annan äänesi hyväillä korviani, — mutta en takaa, että ymmärrän ainoatakaan sanaa.

VIKTOR.

Tee niinkuin pyydän, Sylvi, — nouse ylös.

SYLVI.

Enpäs.

VIKTOR.

Minä pyydän. — Sylvi, ei meidän nyt sovi leikitellä.

SYLVI.

Tahdotko, että kapuan syliisi, vai? Siihen olen heti valmis.

VIKTOR.

Ei, Sylvi, ei! — Taivaan nimessä, mitä sinä ajattelet?

SYLVI.

Viktor —! Ethän sinä ole suudellut minua vielä kertaakaan —? Etkä hyväillyt — etkä puristanut minua syliisi. Mikä sinua vaivaa, sano? Vai pelkäätkö tuota ristikko-ovea tuolla? Saat olla ihan rauhassa. Ei meitä kukaan näe. Ja jos joku tuleeikin tännepäin, niin sen kyllä kuulemme. No — sinä jääpalikka — mitä arvelet?

VIKTOR.

Lopeta, Sylvi. Minä pyydän sinua vielä kerran — ja oikein vakavasti.

SYLVI

(rukoillen).

Viktor — kuinka hennot olla noin kylmä ja välinpitämätön —?

VIKTOR.

Sinä et tiedä, Sylvi, kuinka tämä minua kiusaa . . .

SYLVI.

Kiusaa? — Armas, mikä sinua kiusaa?

VIKTOR.

Etkö sitten ymmärrä, että me nyt — ja vast'edes aina olemme kauvempana toisistamme, kuin koskaan ennen?

SYLVI.

Ei, sitä en tosiaankaan ymmärrä. — Enhän ole enää toisen vaimo — en edes nimeksi.

VIKTOR.

Ja kumminkin on meidän mahdoton yhtyä tästä lähtein — vaikka pääsisit vapaaksikin muutamien vuosien kuluttua —.

SYLVI.

Mahdoton yhtyä —? Avioliitossa tarkoitat? No niin, antaa olla. Meitä ei vihitä — mutta minä olen sinun omasi kumminkin. Me rakastamme toisiamme, sinä rakastat minua ja minä sinua, ja sinä käyt minun luonani täällä vankilassa —

VIKTOR.

Ei, Sylvi, ei! Semmoista suhdetta ei voi — ei saa olla meidän välillämme. Jokainoa sana rakkaudesta kutsuisi Akselin haamun esiin —

SYLVI.

Sh! — Elä puhu siitä! Elä mainitse sitä nimeä milloinkaan. — Sinä et tiedä, Viktor, kuinka se on minua vainonnut —

Ei, se ei ole totta! Niin kauvan kuin sinä olet luonani, ei se uskalla tulla esiin. Ja kun lähdet pois —

Viktor, minä tiedän! Anna minulle joku esine, sormus tai mikä tahansa, jonka voin ripustaa kaulaani ja kantaa povellani taikakaluna —

VIKTOR.

Mitä sillä tekisit, Sylvi hyvä?

SYLVI.

Se jättää minut sitten rauhaan silloinkin, kun sinä olet poissa. Sinun antamasi muisto varmaankin auttaisi minua kaikesta pahasta. Kummitukset pysyisivät etäällä, eivät uskaltaisi tulla. Viktor, tosiaan, — anna minulle joku taikakalu!

VIKTOR.

Ei, ei! Sinulla ei saa olla mitään joka muistuttaa minusta. Sinun täytyy unohtaa minut, Sylvi, taikka ajatella minua kuin vierasta ainakin.

SYLVI.

Unohtaa? Sinä tahdot, että unohtaisin minut — ajattelisin sinua kuin vierasta? Ei, tuo ei voi olla täyttä totta, Viktor.

VIKTOR.

On. Sylvi, täyttä totta se on. Unohda minut, unohda rakkautesi, — onhan se jo tuottanut sinulle yltäkyllin onnettomuutta.

SYLVI.

Armas — eihän meidän rakkautemme ollut syynä onnettomuuteen — kuinka voit semmoista sanoa? Päinvastoin. Rakkaus sinuun auttaa minua juuri kantamaan kaikki kärsimykset, se on ainoa lohdutukseni — ainoa iloni — elä luule, että siitä koskaan luovun. Innokkaammaksi se vaan on käynyt näinä aikoina.

VIKTOR.

Minuun on tämä kaikki vaikuttanut vallan toisella tavalla.

SYLVI.

Kuinka sitten? Selitä!

VIKTOR.

Onko se niin välttämätöntä, Sylvi? Emmekö ennemmin jättäisi nämä asiat sikseen?

SYLVI.

Ei, minä tahdon tietää kaikki. Sinä et saa salata mitään. Mitä on tämä kaikki sinuun vaikuttanut? Sano?

VIKTOR.

Se on niin vaikeata. — Minä tulen loukkaamaan sinua.

SYLVI.

Elä huoli siitä. — Viktor — mitä olet sinä tuntenut?

VIKTOR.

— En minä voi. — Sylvi, anna minun mennä!

SYLVI

(nousee, nojautuu tuolin selkään).

Ei, ennenkuin olet sen minulle selittänyt.

VIKTOR.

Sinä vaadit?

SYLVI.

Vaadin.

VIKTOR.

Jos sinä edes voisit minua ymmärtää, Sylvi. Jos voisit asettua minun sijaani —

SYLVI.

Minä koetan. — Ala nyt.

VIKTOR.

Niin — sitä ei voine välttää.

SYLVI.

Ei, sitä ei voi välttää. Tahdon tietää kaikki.

VIKTOR.

Näetkös — tämä onneton tapaus vaikutti minuun kuin ukkosen isku. Tunteissani tapahtui täydellinen muutos —

SYLVI.

Jatka.

VIKTOR.

Ehkä ihmisten puheetkin tekivät tehtävänsä — ja Alman paheksuminen —

SYLVI

(hengittää vaikeasti).

Niin, jatka vaan.

VIKTOR.

Mutta enin siihen kumminkin vaikutti omat, ankarat tunnonvaivat. Minusta tuntui melkein siltä, kuin olisin yksin ollut syynä onnettomuuteen. —

SYLVI.

No niin —?

VIKTOR.

Niin — meidän suhteemme tuntui minusta siitä hetkestä alkain inhottavalta. Intohimoni oli kokonaan sammunut, tuskin saatoin sitä ajatella enää. Halusin päästä vapaaksi kaikesta — niin pian kuin mahdollista — ja sitten —

SYLVI.

Sitten —?

VIKTOR.

Sitten tein nopean päätöksen ja — (hiljaa ja vakavasti) Niin, Sylvi, minä menin kihloihin Karin kanssa.

SYLVI

(huokuu raskaasti, ojentaa itsensä suoraksi ja menee vastaiselle puolelle huonetta. Pysähtyy ja seisoo liikkumattomana).

VIKTOR.

Elä ota sitä noin vaikeasti, Sylvi . . .

Täytyihän niin käydä — ennemmin tai myöhemmin — sen itsekin huomaat — Meidän välillämme oli kaikki lopussa — muu ei ollut mahdollista. Akselin ruumiin ylitse emme koskaan olisi voineet ojentaa kättä toisillemme —

SYLVI

(on vaihi; väristys käy läpi hänen ruumiinsa).

VIKTOR.

Kyllähän minä vieläkin pidän sinusta . . . vaikka en sillä tavalla. Mutta ystävyyttäni ja osanottoani ei tarvitse sinun koskaan epäillä . . .

Jos voisin jollain lailla helpottaa sinun kärsimyksiäsi, niin olisin valmis mihin uhrauksiin hyvänsä . . .

Sylvi, sano jotain . . . Minkätähden seisot siinä noin mykkänä —? Sääli minua — tämä

on niin kauhean vaikeata —. Sylvi, elä rankaise minua näin kovasti . . . (Menee hänen luoksensa.)
Sylvi, anna minulle anteeksi!

SYLVI.

Pois!

VIKTOR.

Sylvi — elä ole leppymätön! . . . Sylvi, minä en voi mennä, ennenkuin olet antanut minulle anteeksi.

SYLVI.

Pois!

VIKTOR.

Tämä on kenties viimeinen kerta . . . Anna minulle edes kättä jäähyväisiksi . . . Vai pitääkö meidän erota näin?

SYLVI.

Pois —!

VIKTOR.

No — koska niin tahdot — (Menee ovelle, pysähtyy, katsoo taakseen.)

Sylvi —?

SYLVI

(hiljaa, kiiltävin, tuijottavin silmin).

Odota, Aksel — minä se olen — pikku kissimirri, etkö tunne . . .

ROUVA HAKE

(tulee sisään, ottaa muutamia askeleita Sylviä kohti, pysähtyy hämmästyneenä.)

VIKTOR

(nojautuu masentuneena oveen).

SYLVI

(koveimmalla äänellä).

Holhooja-setä — ota pikku sirkkunen syliin. Ja varo, — — varo, varo, ettei hän putoo! (kiihkeämmin.) Aksel, holhooja-setä, etkö kuule — minä se olen, pikku kissimirri — Aksel, ota sirkkunen syliin!

(Putoo tiedottomana maahan).

(Esirippu laskee.)

